AGATHA CHRISTIE

On Küçük Zenci

ALTIN KİTAPLAR

AGATHA CHRISTIE

ON KÜÇÜK ZENCİ

Çeviren:
Semih Yazıcıoğlu

Orjinal isim: Ten Little Niggers
Orijinal Dili:İngilizce

191 Sayfa
1. Basım: 1994
2. Basım, 2006

ISBN : 97897540502261

Altın Kitaplar

Arka Kapak

Günün birinde, on farklı kişi, Una Nancy Owen adında birinden bir mektup alır ve Zenci Adası'ndaki gösterişli bir malikaneye davet edilirler. Konuklar, Owen adındaki kişiyle nerede tanıştıklarını bir türlü hatırlayamazlar ama söz konusu daveti çeşitli nedenlerle kabul ederler. Ancak adaya vardıklarında onları bir sürpriz beklemektedir: Ev sahibi ortalarda yoktur. Adada onları bekleyen yalnızca karı koca olan iki görevli vardır. İşin diğer bir ilginç yanı bu çiftin de adanın sahibini hiç görmemiş olmalarıdır.

Aynı günün akşamı, akşam yemeğinin ardından misafirler aynı odada sohbet ederken gramofona konulmuş olan plak çalmaya başlar ve ev sahibinin sesinden geçmişte neden oldukları ölümlerden dolayı suçlu bulundukları ifade edilir. Plak bir yargıcın mahkemede konuşması şeklinde çalmıştır. Bu olay ortamı bir anda gerer ve konuklar, kendilerine bir eşek şakası yapıldığını düşünerek ertesi gün adadan ayrılmaya karar verirler. Ancak...

Her şey on küçük zenci kitabını okumamla başladı. Okurken tüylerimin ürperdiğini hissettim. Sanki sizde o adadasınız gibi.

Polisiye pek okumam ama bu kitap gerçekten bambaşka. Heyecanlanıyor, tahminler yürütüyor, genelde tutturamıyor ve sonunda her şeyi öğreniyorsunuz.

Romanda Adı Geçen Önemli Kişiler

Una Nancy Owen: *Adanın sahibi*
Lawrence Wargrave: *Yaşlı bir yargıç*.
Vera Claythorne: *Genç bir öğretmen*.
Philip Lambard: *Ordudan ayrılmış bir yüzbaşı*.
Emily Brent: *Altmış beş yaşında bir ihtiyar kız*.
General McArthur: *Yaşlı bir emekli general*.
Dr. Armstrong: *Çok zengin, çok yakışıklı, orta yaşlı bir adam*.
Tony Marston: *Uzun boylu, yakışıklı, genç bir serüvenci*.
Blore: *Eski bir polis müfettişi*.
Uşak Rogers: *Konukları odada karşılayan adam*.
Bayan Rogers: *Uşağın karısı*.

Giriş

I

Yargıç Wargrave birinci mevki kompartımanda purosunu tüttürerek The Times gazetesinin politika haberlerini dikkatle okuduktan sonra gazeteyi bırakıp camdan dışarı baktı. Somerset'den geçiyorlardı. Daha iki saatlik yolları vardı.

Zenci Adası hakkında şimdiye kadar gazetelerde okuduklarını düşünmeye başladı. Adanın deniz ve yat meraklısı bir Amerikalı milyoner tarafından satın alındığını, Devon sahillerine yakın olan adaya modern ve lüks bir köşk yapıldığını biliyordu; ama, anlaşıldığına göre, Amerikalı milyonerin yeni evlendiği üçüncü karısı denizi sevmiyordu ve adayı satışa çıkarmıştı. Satış için gazetelerde birçok ilan çıkmıştı. Sonunda adanın Owen adında biri tarafından satın alındığı duyulmuştu. Bu haberden sonra gazetelerin dedikodu yazılarının fısıldaşmaları başlamıştı. Zenci Adası aslında Gabrielle Turl adında Hollywood'lu bir film yıldızı tarafından satın alınmıştı. Yıldızın bu adada kimse tarafından rahatsız edilmeden birkaç ay geçirmeyi düşündüğü ileri sürülmekteydi. Başka bir yazar ise, Zenci Adasının bazı gizli deneyler için İngiliz Amirallik Dairesi tarafından satın alınmış olduğunu iddia ediyordu.

Tahminlerin doğru olmadığı bir yana, Zenci Adasının son zamanlarda çok sözü geçen bir yer olduğu kesindi.

Wargrave cebinden bir mektup çıkardı. Yazının epey okunaksız olmasına rağmen, bazı sözcükler hayret edilecek kadar açık seçik yazılmıştı. Sevgili Lawrence... yıllardan beri senden haber alamadım...

Zenci Adasına gelmelisin... çok esrarengiz ve romantik bir yer... konuşacak o kadar çok şey... eski günler... doğayla baş başa... güneşi doya doya... Paddington'dan 12.40... seni Oakbridge'de karşılarım. Mektubu yazan, altına imzasını Constance Culmington olarak atmıştı.

Wargrave belleğini zorlayarak Lady Constance Culmington'u en son ne zaman görmüş olduğunu hatırlamaya çalıştı. Yedi, sekiz yıl önce olmalıydı. O sırada Lady Culmington doğayla baş başa kalmak için İtalya'ya gidiyordu. Daha sonraları Suriye'ye geçmiş olduğunu işitmişti. Onu oraya güneş ve doğa mı, yoksa yeni bir aşk macerası mı sürüklemişti, bilmiyordu.

Constance Culmington, acayip bir ada satın alıp etrafına bir esrar perdesi gerecek kadar garip bir kadındı. Mantığının vardığı sonucu onaylarcasına başını iki yana sallayan Yargıç Wargrave bu buluşundan sonra biraz kestirmek için kendine izin verdi...

Uyumuştu...

II

Vera Claythorne kendisinden başka beş yolcunun daha bulunduğu üçüncü mevki kompartımanda başını geriye yaslayarak gözlerini yumdu. Bu sıcakta tren yolculuğu ne kadar güçtü. Deniz kıyısına gideceğine seviniyordu. Bu işi bulması gerçekten büyük şanstı. Tatil için iş arandığında bir yığın yaramaz çocuğun peşinden koşmayı göze almak gerekti. Tatilde sekreterlik gibi işler bulmak oldukça güçtü. İş bulma kurumunun bile fazla umudu yoktu.

Ama sonunda o mektup gelmişti:

"Adresinizi iş bulma kurumundan referanslarınızla birlikte aldım. İstediğiniz ücreti ödemeye hazırım. 8 Ağustosta işe başlayabileceğinizi ümit ederim. Saat 12.40'da Paddington'dan kalkan trene binecek olursanız Oakbridge istasyonunda karşılanacaksınız. Yol masraflarınız için mektupla birlikte 5 sterlin postalıyorum.

Sevgilerimle,
Una Nancy Owen."

Mektup kâğıdının üzerinde şu adres bulunuyordu... Zenci Adası, Sticklehaven, Devon...

Zenci Adası... Son zamanlarda gazetelerde bu ada hakkındaki dedikodulardan başka bir şeye rastlanmaz olmuştu. Vera Claythorne, bu dedikoduların çoğunun asılsız olduğunu biliyordu, ama, adadaki köşkün bir milyoner tarafından yaptırıldığı ve çok lüks bir köşk olduğu kesindi.

Yorucu bir okul devresi geçirmiş olan Vera Claythorne kendi kendine düşünüyordu. "Üçüncü sınıf bir okulda öğretmen yardımcılığı yapmak hiç de çekici bir iş değil. Daha iyi bir okulda iş bulabilsem..."

Sonra kalbinde soğuk bir ürperti ile düşündü: "Ama bu işi bulduğuma şükretmeliyim. Hakkında adli kovuşturma yapılmış birine hiç kimse iş vermek istemez. Sonunda suçsuz olduğu ortaya çıksa da..."

Hatırladığına göre, o olayda gösterdiği cesaret ve gayretten dolayı tebrik bile edilmişti. Bayan Hamilton da kendisine çok iyi davranmıştı. Yalnızca Hugo... Hugo'yu hiç düşünmese daha iyi olacaktı.

Kompartımandaki sıcağa karşın üşüdüğünü hissetti, sonra deniz kenarına gitmekte olduğunu düşünerek ürperdi. Gözünün önünde bir sahne canlanıvermişti. Cyril başı suya batıp çıkarak kayalığa doğru yüzmeye çalışıyordu... Kendi de düzenli kulaçlarla ona doğru yüzüyordu. Ama bu hızla ona vaktinde yetişemeyeceğini biliyordu.

Deniz... mavi ve sıcak derinlik... Hugo... Kendisine âşık olduğunu söyleyen Hugo... Sıcak kumlarda geçen sabahlar...

Artık Hugo'yu düşünmemesi gerekiyordu.

Gözlerini açtı ve karşısındaki adama baktı. Uzun boylu yanık tenli bir adamdı. Parlak gözleri birbirine oldukça yakındı ve zalim ifadeli bir ağzı vardı.

Kendi kendine, "Bahse girerim ki, bu adam dünyanın en ilginç yerlerini dolaşmış ve başından pek çok serüven geçmiştir," diye düşündü.

III

Philip Lombard karşısında oturan genç kızı incelerken düşünüyordu: İlkokul öğretmeni kılıklı, ama oldukça güzel. Ne istediğini bilen bir tipe benziyor. Gittiğim yere onu da götürebilseydim keşke.

İçinden kendi kendine azarlar gibi söylendi. Böyle şeyler düşünmemeliydi. İş için yola çıkmıştı. Aklını işten başka bir şeye vermemeliydi.

Acaba ne var? diye düşündü. Şu ufak tefek Yahudi bilmece gibi konuşmuştu.

"Kabul edip etmemekte özgürsünüz Yüzbaşı Lombard," demişti.

O da düşünceli bir sesle, "Yüz sterlin ha!" demişti. Bunu sanki yüz sterlinin onca hiçbir değeri yokmuş gibi söylemişti. Oysa cebindeki son kuruşu bir gün önce yediği yemeğe harcamıştı. Takındığı tavrın Yahudiyi aldattığını pek sanmıyordu, zaten Yahudilerin en kızdığı yanı da para konusunda aldanmamalarıydı. Karşılarındakinin durumunu hemen anlarlardı.

Sonra daha uysal bir sesle sormuştu.

"Bu iş hakkında bana daha fazla bilgi veremeyecek misiniz?"

Isaac saçsız başını kesin bir ifadeyle iki yana sallamıştı. "Hayır, Yüzbaşı Lombard. Size vereceğim bütün bilgi bundan ibaret. Söylediğim gibi, ününüz hakkında bilgi sahibi olduğu anlaşılan müşterim, işi kabul ederseniz size yüz sterlin ödemem için talimat verdi. O kadar. Oakbridge istasyonunda karşılanacak, oradan da otomobille sizi Zenci Adasına götürecek olan motorun beklediği Sticklehaven'e gideceksiniz. Zenci Adasında müşterimin emrinde olacaksınız."

"Ne kadar zaman için?"

"İşin bir haftadan fazla süreceğini sanmıyorum."

Philip bunun üzerine bıyığıyla oynayarak, "Kanunsuz bir iş ise kabul etmeyeceğimi tahmin edersiniz," demişti sertçe.

Isaac Morris'in ince dudaklarında anlamlı bir gülümseme belirmişti.

"Size yasalara aykırı bir öneride bulunurlarsa geri dönmekte özgürsünüz."

Kahrolası herif, böyle gülümsemekle Lombard'ın eskiden yaptığı işlerin hepsinde yasaları ön plana almamış olduğunu bildiğini ima eder gibiydi.

Bunları düşünürken Lombard'ın dudaklarında garip ve zalim bir gülümseme belirmişti.

Yasadışı davranışlar sonunda birkaç kez adaletin pençesine düşmek tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı, ama her seferinde tam zamanında geri çekilmeyi bilmişti.

Hayır, bu bakımdan endişe etmesi gerekmemişti. Zenci Adasında hoşça vakit geçireceğinden emindi...

IV

Aynı trenin başka bir kompartımanında Emily Brent her zamanki gibi, dimdik oturuyordu. Altmış beş yaşına gelmişti, ama yaşlılığı hâlâ kabul etmezdi. Eski terbiyeyle yetişmiş bir albay olan babası çok tutucu bir adamdı.

Ona göre yeni kuşak utanç verici ölçüde saygısızdı. Trende, sokakta, her yerde... Kızların, vücutlarının her yanını belli edecek elbiseler giymeleri, hele yazın deniz kenarında yarı çıplak dolaşmaları... Geçen yaz tatilini anımsayan Emily, dudak büktü. Bu yıl çok daha değişik bir tatil geçirecekti. Zenci Adasında.

Daha önce birçok kez okuduğu mektubu bir daha kafasından geçiriyordu:

> "Sayın Bayan Brent, Beni anımsayacağınızı ümit ediyorum. Birkaç yıl önce Belhaven konukevinde 1 Ağustosu birlikte geçirmiş ve birbirimizle gayet iyi anlaşmıştık.
>
> Devon sahillerindeki Zenci Adasında bir konukevi açıyorum. Eski nesilden seçme konuklar ve iyi hazırlanmış yemeklerle hoş bir dinlenme yeri olacağını tahmin ediyorum. Civarda çıplaklar ve gramofon meraklıları da bulunmayacak. Tatilinizi Zenci Adasında geçirmek nezaketinde bulunursanız beni minnettar bırakacaksınız. Tabii, konuğum olarak. Ağustos başı sizin için uygun mu? Uygunsa, 8 Ağustosta gelmeye çalışın.
>
> Saygılarımla.
>
> N. N. Ö "

Mektubu yazanın adı neydi? İmzanın okunması oldukça güçtü. "Herkes imzasını o kadar da okunaksız atıyor ki..." diye düşündü.

Belhaven'de tanıştığı kimseleri anımsamaya çalıştı. Oraya üst üste iki yaz gitmiş, birinde de orta yaşlı, hoş bir kadınla tanışmıştı. Adı neydi? Babasının subay olduğunu söylemişti. Yoksa Ormen miydi? Hayır, hayır, Oliver'di. Evet, Oliver'di kadının adı.

Zenci Adası. Gazetelerde Zenci Adası hakkında çok şey okumuştu. Bir sinema artisti hakkında... Yoksa Amerikalı bir milyoner hakkında mıydı okudukları. Ne önemi vardı, bedava bir tatil geçirecekti ya...

Geliri oldukça azalmış, buna karşılık ödenmek için sıra bekleyen faturaların sayısı artmıştı. Şu Bayan Oliver hakkında bir şeyler hatırlayabilseydi keşke.

V

General MacArthur kompartımanın penceresinden dışarı bakıyordu. Tren aktarma yapacağı Exeter istasyonuna gelmek üzereydi. Şu lanet olası ara trenleri de ne kadar ağır gidiyordu. Aslında şu Zenci Adası denilen yer hiç de uzak bir yer değildi.

Owen'in kim olduğunu tam olarak kestiremiyordu. Deniz aşırı ülkelerden birinde edindiği bir arkadaş olabilirdi.

"...Silah arkadaşlarınızdan birkaçı da gelecek. Eski günlerden söz etmekten hoşlanacağınızı sanıyorum," yazılıydı aldığı mektupta.

Eski günlerden söz etmek hoşuna giderdi tabii. Son zamanlarda herkesin kendisinden kaçmakta olduğu duygusuna kapılmıştı. Bunun nedeni çirkin bir dedikoduydu. Üzerinden bunca zaman geçtiği halde hâlâ unutulmamıştı. Otuz yıl oluyordu neredeyse. Herhalde Armitage gevezelik etmişti. O Tanrı'nın belası kukla, o iş hakkında ne bilebilirdi ki? İnsan bazen her şeyden kuşkulanıyordu. Sanki sırrını herkes biliyormuş gibi geliyordu generale.

Zenci Adası herhalde ilginç bir yerdi. Hakkında bir sürü dedikodu dolaşıyordu. Ayrıca, söylenenlere bakılırsa, Amirallik Dairesi ya da Hava Kuvvetleri adayla ilgilenmekteydi.

Amerikalı milyoner genç Elmer Robson milyonlar harcayarak adada bir köşk yaptırmıştı. Evin son derece lüks olduğu söylenmekteydi.

Tren Exeter'e gelmişti. Aktarma için bir saat beklemek gerekiyordu, ama general Zenci Adasına bir an önce varmak için sabırsızlanıyordu.

VI

Dr. Armstrong, Morris marka otomobilini Salisbury yolunda sürüyordu. Oldukça yorgundu... Başarısının karşılığını yorgunlukla ödüyordu. Bir zamanlar Harley Street'teki modern muayenehanesinde saatlerce hasta bekler, başarıya ulaşıp ulaşamayacağını endişeyle düşünürdü.

Ama sonunda başarıya ulaşmıştı. Artık bütün günleri doluydu. Kendine çok az vakit ayırabiliyordu. Bu ağustos sıcağında Londra'dan ayrılıp adaya gittiğine seviniyordu. Tatile gitmiyordu aslında. Bay Owen adında birinden oldukça belirsiz bir ifadeyle yazılmış bir mektup almıştı. Mektubun içinden de yüklü bir çek çıkmıştı. Owen'ler para içinde yüzüyorlardı besbelli. Küçük bir dertleri vardı. Bayan Owen'in sinirleri çok bozuktu. Kocası, onun iyi bir doktor tarafından muayene edilmesini istiyordu.

Sinir... Doktorun kaşları yukarıya kalkmıştı. Şu kadınların siniri... Neyse, pek işine yaramıyor da değildi. Tedaviye gelen kadınların yarısından fazlasının can sıkıntısından başka bir dertleri yoktu. Ama, bunu onlara söylese kızarlardı. Bu yüzden uygun bir teşhis konması gerekiyordu. Pek sık rastlanmayan uzun ve karışık bir hastalık adı uydurulacak, önemli bir şey olmadığı konusunda güvence verilecek, basit ve kısa bir tedavi gerektiği söylenecekti.

On beş yıl önce başına gelen o olaydan sonra kendini iyi toparlamıştı. Tehlikeden iyi sıyrılmıştı. Bütün geleceği berbat oluyordu az daha. Geçirdiği şok onu kendine getirmişti. İçkiyi tamamen bırakmıştı o yüzden. Gerçekten büyük bir tehlike atlatmıştı. Hem de...

Kafasındaki düşünceler Dalmain marka bir spor otomobilin kulaklarını yırtan sesiyle dağılıverdi. Otomobil yanından hemen hemen 130 kilometre hızla geçip gitmişti. Dr. Armstrong az daha hendeğe yuvarlanıyordu. Hızlı araba kullananlardan nefret ederdi. Neredeyse kaza çıkacaktı şu hız delisi budalanın yüzünden.

VII

Tony Marston altındaki spor arabayı daracık yolda son hızla sürerken bir yandan da kendi kendine düşünüyordu. "Kaplumbağa gibi giden arabalar artık yollarda ciddi bir tehlike haline gelmeye başladı. Yavaş

gitmeleri bir yana, hep yolun ortasından gidiyorlar. Zaten İngiltere'de araba kullanmak zevkli bir şey olmaktan çıktı. Fransa gibi değil burası. Orada insan gaz pedalına sonuna kadar basabiliyor."

Şurada durup bir şey içse miydi? Sadece 160 kilometrelik yolu kalmıştı. Soğuk bir bira içecek kadar vakti vardı pekâlâ. Hava da öyle sıcaktı ki...

Şu adada mutlaka iyi vakit geçirecekti. Tabii, hava böyle devam ederse. Owen'ler kimdi, çok merak ediyordu. Belli ki çok zengindiler. Bedger böylelerinin kokusunu almakta ustaydı doğrusu. Böyle olmaya da zorunluydu. Meteliği yoktu çünkü...

Herhalde kilerlerinde iyi içkileri vardı. Sonradan zengin olanlar, paralarını nereye harcayacaklarını bilemezlerdi. Buna öteden beri hayret ederdi. Gabrielle Turl'un Zenci Adasını satın aldığı haberinin doğru olmadığına üzülmüştü. Sinema dünyasının insanlarıyla bir tatil geçirmeyi çok isterdi.

Neyse, gittiği yerde işe yarar cinsten birkaç kız bulabilirdi belki. Birasını içtikten sonra yol kenarındaki dükkândan çıktı. Esneyerek duru mavi gökyüzüne baktı ve spor otomobiline bindi.

Birkaç genç kadın onu hayran hayran süzüyorlardı. 1.80 boyunda, vücudu biçimli, yanık tenli, mavi gözlü ve oldukça yakışıklı bir adamdı.

Ayağını debriyajdan çekerek gaza bastı, araba dar yola saldırdı. Yol kenarında oynayan çocuklar kendilerini hendeğe attılar.

Anthony Marston yeni başarılara doğru hızla ilerliyordu...

VIII

Bay Blore, Plymouth'tan kalkan posta trenine binmişti. Kompartımanda ondan başka sadece bir yolcu vardı. Eski bir denizci olduğu giyinişinden ve her halinden anlaşılan bu yaşlıca adam bir süredir uyuyordu.

Blore elindeki not defterine dikkatle bir şeyler yazmaktaydı. Kendi kendine: "Hepsi tamam," dedi. "Emily Brent, Vera Claythorne, Dr. Armstrong, Anthony Marston, ihtiyar Yargıç Wargrave, Philip Lombard, General MacArthur, uşak ve karısı; yani Bay ve Bayan Rogers."

Not defterini kapatarak cebine yerleştirdi. Karşısındaki köşede uyuyan adama bir göz atıp, "Sekizden bir fazla oldu galiba," diye düşündü. Yeniden derin düşüncelere daldı. Yüzündeki mimiklerden birtakım hesaplar yaptığı, daha doğrusu birtakım olasılıkları hesapladığı anlaşılıyordu.

"Nasıl olsa iş kolay olacak," diye mırıldandı. "Umarım kılık kıyafetim iyidir."

Ayağa kalkıp aynaya baktı.

"Kendime subay süsü verebilirim," diye düşündü. "Hayır, olmaz. O asker eskisi herif foyamı hemen ortaya çıkarır sonra."

Kendini Güney Afrikalı olarak tanıtacaktı. Adaya geleceklerden hiçbirinin Güney Afrika ile ilişiği yoktu. Hem Güney Afrika'yı anlatan gezi kitabını da yeni bitirmişti. Bu konuda bol bol konuşabilirdi.

Zenci Adası... Zenci Adasını çocukluğundan anımsıyordu. Martılarla dolu, leş kokan bir kayalıktan ibaretti. Sahilden bir mil kadar uzaktaydı. Adını sahilden görünen siluetinden almıştı. Sahilden bakıldığında dolgun dudaklı bir zenci başını andırırdı.

Kalkıp orada bir köşk yaptırmak akıl işi değildi. Bozuk havalarda dayanılmaz bir yer olurdu o ada. Ama milyonerlerin işine akıl ermezdi ki...

Kompartımanın karşı köşesindeki yaşlı adam uykusundan uyanmıştı. Eski birdeniz kurdu havasıyla:

"Denizin ne yapacağını, önceden kimse kestiremez," dedi.

Blore başıyla onayladı.

"Hakkınız var. Kimse denizin ne yapacağını önceden kestiremez."

İhtiyar denizci gerindi. Önemli bir sır açıklıyormuş gibi: "Fırtına kopacak yakında," diye fısıldadı.

"Sanmıyorum kaptan, hava çok güzel!.."

Kaptan öfkelenmişti.

"Fırtına geliyor. Ben kokusunu alırım fırtınanın."

Blore karşısındakini yatıştırmak için, "Belki de haklısınız," dedi.

Tren bir istasyonda durdu, ihtiyar denizci ayağa kalktı. Koyu bir İrlanda şivesiyle, "Ben burada iniyorum," dedi ve kompartımanın kapısına doğru ilerledi. Kapıda elini kaldırarak Blore'u selamlarken bir yandan da göz kırptı. "Dikkatli ol. Duayı ihmal etme, kıyamet günü yakın." Bir an kapıda

kayboldu, sonra geriye dönerek Blore'a "Sana söylüyorum, delikanlı. Hesap günü çok yakın!" dedi ve tekrar gözden kayboldu...

Blore şaşkın şaşkın, "Hesap verme gününe sen herhalde benden daha yakınsın," diye söylendi. Oysa çok yanılıyordu.

Birinci Bölüm

I

Küçük bir grup, Oakbridge istasyonunun önünde bekliyordu. Arkalarında, ellerinde bavullar bulunan birkaç hamal vardı.

Hamallardan biri, "Jim!" diye seslendi.

Yol kenarında duran taksilerden birinin şoförü otomobilden dışarıya çıkarak yanlarına yaklaştı.

Tatlı bir Devon aksanıyla, "Zenci Adasına gidecekler siz olmayasınız?" diye sordu. Bu soruyu dört kişi birden yanıtlamaya hazırlandı, sonra hepsi birbirlerini dikkatle süzmeye başladılar. Şoför, grubun en yaşlısı görünen Wargrave'e baktı: "Sizin için iki taksi hazırlandı, efendim. Birinin Exeter'den gelmekte olan postayı beklemesi gerekiyor. Beş, on dakikaya kadar gelir. İçinizden biri herhalde bu otomobilde kalmakta bir sakınca görmez. Böylece daha rahat yolculuk edersiniz."

Vera Claythorne hemen sekreter havasına bürünüp söze karıştı.

"Ben beklerim." Öteki üç kişiye bakıyordu. Bakışlarında ve ses tonunda, ev sahiplerinin adamı olmanın verdiği güvenden çok bir emir sezilmekteydi. Sanki okul bahçesinde öğrencilere oynayacakları oyun hakkında talimat veriyormuş gibiydi.

Bayan Brent ağırbaşlılıkla, "Teşekkür ederim," diyerek taksiye bindi.

Onu Yargıç Wargrave izledi.

Yüzbaşı Lombard, "Ben sizinle birlikte bekleyeceğim hanımefendi," dedi.

Vera, yüzbaşıya, "Adım Vera Claythorne," diye karşılık verdi.

"Benimki de Lombard. Philip Lombard."

Hamallar bavulları taksiye yüklemeye başlamışlardı. Otomobilin içinde ilk söze başlayan Wargrave oldu:

"Yolculuğumuz çok güzel bir havaya rastladı."

Bayan Emily Brent cevap verdi:

"Gerçekten öyle."

Bayan Brent içinden, "Çok efendi bir adam," diye geçiriyordu. Deniz kenarındaki konukevlerinde sık sık rastlanılan tiplerden değildi. Bayan Oliver'in dostlarını iyi seçtiği anlaşılıyordu...

"Bu tarafları iyi bilir misiniz?" diye sordu yargıç.

"Cornwall ve Torguay'de bulundum. Ama, bu Devon'a ilk gelişim."

"Bu tarafları ben de biraz bilirim."

Taksi hareket etti. İstasyonda kalan taksinin şoförü sordu.

"Otomobilin içinde beklemek istemez misiniz?..."

Vera hemen yanıt verdi: "Tabii."

Yüzbaşı Lombard gülümsedi. "Bence şu duvarın gölgesi çok daha uygun. Yoksa istasyona girip soğuk bir şey içmek mi isterdiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim. Tren yolculuğu beni öyle yordu ki."

"Hakkınız var. Bu havada tren yolculuğu epey yorucu oluyor."

"Ümit ederim böyle gider. Yani hava demek istiyorum. İngiltere'de yazlar oldukça sürprizli geçer, bilirsiniz."

"Bu taraflara önceden gelmiş miydiniz?"

Vera Claythorne, "Hayır, ilk gelişim," dedikten sonra durumunu bir an önce belirtmek için hemen ekledi. "Henüz patronumu bile görmüş değilim."

"Patronunuz mu?"

"Evet, ben Bayan Owen'in yeni sekreteriyim."

"Şimdi anladım." Philip Lombard'ın davranışları hemen değişmişti. Kendine güveni artmış, ses tonu daha samimileşmişti. "Biraz garip değil mi?" diye sordu.

Vera güldü.

"Hayır, bence hiç garip değil. Eski sekreter aniden hastalanmış. İş bulma kurumuna bir telgraf çekerek geçici bir sekreter istemişler. Onlar da beni yolladılar."

"Demek öyle. Peki, ya oraya vardığımız zaman işi beğenmezsiniz?..."

Vera tekrar güldü:

"Eninde sonunda geçici bir iş. Benim asıl işim bir kız okulunda. Hem Zenci Adasının nasıl bir yer olduğunu çok merak ediyorum. Hakkında gazetelerde o kadar çok şey okudum ki. Gerçekten çok güzel bir yer mi?"

"Bilmem. Ben de hiç görmedim."

"Ya, sahi mi? Owen'leri de çok merak ediyorum. Nasıl insanlar? Anlatsanıza bana."

Lombard bir an düşündü. Acaba Owen'leri tanıyor görünmesi daha mı iyiydi. Sonra sözü değiştirmek için birdenbire, "Dikkat kolunuzda bir örümcek yürüyor," dedi. "Hayır, kımıldamayın." Eliyle bir şeyi kovarmış gibi bir hareket yaparak, "İşte gitti," dedi.

"Çok teşekkür ederim. Bu yaz ortalıkta çok örümcek var."

"Evet, sanırım sıcaktan hepsi ortaya çıkmışlar. Kimi bekliyoruz biliyor musunuz?"

"Hiçbir fikrim yok."

O sırada istasyona yaklaşan bir trenin sesini duydular.

Lombard, "Beklediğimiz tren bu olacak," dedi.

İstasyonun çıkış kapısında uzun boylu, asker tavırlı, yaşlı biri belirmişti. Kırlaşmış saçları kısa kesilmişti, yüzünü düzgün bir beyaz bıyık süslemekteydi. Büyük deri bavulun ağırlığı altında ezilmiş olan hamal, Vera ile Lombard'ın yanına doğru seğirtti.

Vera ev sahibesi havasıyla ilerleyerek, yeni gelen adama, "Ben Bayan Owen'in sekreteriyim. Otomobil sizi bekliyor," dedi, sonra ekledi. "Sizi Bay Lombard'la tanıştırayım."

Yeni gelen adam, yaşından umulmayacak bir canlılık ve çabuklukla Lombard'ı süzdü. Zeki bakışlı, mavi gözlerinden, ne düşündüğünü anlamak olanaksızdı.

Üçü de bekleyen taksiye bindiler. Oakbridge'in tenha sokaklarından geçtiler ve Plymouth'a giden ana caddede yol aldılar. Sonra iki yanı yeşilliklerle kaplı dar bir toprak yola saptılar.

Uzun bir sessizlikten sonra ilk konuşan General MacArthur oldu. "Devon'un bu taraflarını hiç görmemiştim. Benim ufak arazim Doğu Devon'da, tam Dorest sınırındadır."

Vera Claythorne, "Burası gerçekten çok güzel bir yer. Tepeler, kırmızı toprak ve yeşillik öyle iç açıcı bir manzara oluşturuyor ki..." diye karşılık verdi.

Philip Lombard kötümser bir ses tonuyla, "Ama biraz engebeli bir yer... Ben insanın karşısına çıkacak şeyleri önceden görebileceği, açıklık yerleri severim," dedi.

General MacArthur: "Çok yer gezdiniz mi?..." diye sordu.

"Epey dolaştım, efendim."

Lombard kendi kendine, "Şimdi bana savaşa katılıp katılmadığımı soracak," diye düşündü.

Ama General MacArthur savaştan hiç söz açmadı.

II

Bir tepeyi tırmandıktan sonra zikzaklı bir yoldan aşağı inerek Sticklehaven'e vardılar. Köy gelişigüzel serpilmiş birkaç evden ve sahilde duran birkaç balıkçı teknesinden ibaretmiş gibiydi.

Güneyde, denizin derinliklerinden fırlamış gibi duran Zenci Adasını batan güneşin soluk ışıkları altında ilk kez görüyorlardı.

Vera hayretini gizleyemedi: "Sahilden bir hayli uzakmış." Zenci Adasını hayalinde çok daha başka bir biçimde canlandırmıştı. Beyaz ve güzel evlerle dolu, sahile daha yakın bir yer olduğunu sanmıştı. Adada da hiçbir canlılık belirtisi yoktu. Karşılarında dev bir zenci başına benzeyen bir kaya parçasından başka bir şey görünmüyordu. Hafifçe ürperdiğini hissetti.

Küçük Yedi Yıldız hanının önünde üç kişi oturuyordu. Dimdik oturan Bayan Brent'in ve yargıcın siluetleri uzaktan bile farkediliyordu. İri cüsseli olan üçüncü kişi onlara doğru ilerleyerek kendini tanıttı.

"Sizi beklemeyi daha uygun bulduk. Hepimiz adaya bir seferde gitmiş oluruz. Adım Davis. Güney Afrikalıyım, ha, ha, ha!..."

Soğuk bir gülüştü bu.

Yargıç Wargrave adama ters ters baktı. Mahkeme salonunun boşaltılmasını emredecekmiş gibi bir hali vardı. Bayan Brent sömürgelerde

yaşayanlardan hoşlanıp hoşlanmadığı konusunda bir karara varmaya çalışıyordu.

Davis, "Yola çıkmadan önce biraz dinlenmek isteyen var mı?" diye sordu. Sorusunu kimse yanıtlamayınca döndü, parmağını sallayarak, "Onları bekletmeyelim o halde. Herhalde ev sahiplerinin gözleri yoldadır," dedi.

Öbür konukların üzerine garip ve tedirgin bir havanın çöktüğünü farketmişti. Ev sahibinden söz etmesi konuklar üzerinde buz gibi bir etki yapmıştı.

Yakındaki duvarlardan birinin dibinde oturan bir adam, yerinden kalkarak onlara doğru geldi. Kılığından denizci olduğu anlaşılıyordu. Denizden ve rüzgârdan yüzünde sert hatlar belirmişti. Hafif bir Devon aksanıyla konuşuyordu.

"Adaya gitmeye hazır mısınız, hanımlar beyler? Motor bekliyor. İki kişi daha otomobille gelecek. Ama Bay Owen, onların ne zaman varacakları kesin olarak belli olmadığından beklemememi emretti."

Grup ayağa kalktı. Gemici onları taş bir rıhtıma götürdü. Rıhtımda bir motor bağlıydı.

Emily Brent, "Motor çok küçük," dedi.

Teknenin sahibi yatıştırıcı bir sesle, "iyi bir teknedir, hanımefendi," dedi.

Yargıç Wargrave sert bir sesle, "Ama bir hayli kalabalık sayılırız," dedi.

Philip Lombard neşeli neşeli söze karıştı.

"Zararı yok. Hava çok güzel. Rahatça gideriz."

Bayan Brent tekneye güvenmemesine rağmen, motora inmesi için kendisine uzatılan ellere tutundu küpeştenin yanındaki sıraya yerleşti. Onu öbürleri izledi. Grupta henüz hiçbir kaynaşma belirtisi görünmüyordu. Herkes birbirinin varlığından rahatsız oluyormuş gibiydi.

Kaptan motoru rıhtıma bağlayan halatı çözmek üzereyken biran durakladı.

Tepeden aşağı inen zikzaklı yoldan köye doğru bir araba geliyordu. Sağlam ve güzel bir araba. Direksiyonda rüzgârdan saçları uçuşan genç bir

adam oturuyordu. Akşam güneşinin soluk ışığında insandan çok bir Tanrı'ya benziyordu.

Körfezin kayalıklarında yankılar birbirini kovalıyordu. Genç Tanrı, efsanedeki ata benzeyen arabasının kornasına dokunmuştu.

Büyüleyici bir manzaraydı. Ve bu manzaranın içinde Anthony Marston, adeta başka bir dünyadan gelmiş gibiydi. Bir gün bu sahneyi, orada bulunanlardan başka biri daha anımsayacaktı.

III

Fred Narracott, yolcuların çok garip bir grup oluşturduğunu düşünerek motorun yanındaki yerine oturdu. Owen'in konukları hiç de umduğu gibi çıkmamıştı. Daha seçkin kişilerin geleceğini sanıyordu.

Bunlar Bay Elmer Robson'un partilerine gelen konuklara hiç benzemiyorlardı. Amerikalı milyonerin konuklarını düşünürken, Fred Narracott'un dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti. Partiler verilirdi o zamanlarda. İçki su gibi akardı.

Bu Bay Owen ise herhalde çok değişik biriydi. Henüz Owen'i ve karısını görmemiş olması da oldukça garipti. Daha buralara hiç gelmemişlerdi. Her şey şu Morris denilen adam tarafından sipariş edilmiş, paralar da onun tarafından ödenmişti. Talimatlar çok açık olarak verilmekte, ücretler de hemen ödenmekteydi. Her şeye rağmen yine de bir gariplik vardı olup bitenlerde. Bay Owen'den gazeteler de garip bir adam diye söz etmişlerdi. Hakları vardı.

Belki de adayı gerçekten Gabriel Turl satın almıştı. Ama motordaki konukları bir daha gözden geçirdikten sonra bu olasılığı kafasından attı. Bu gruptan hiçbiri, bir sinema yıldızının konuğu olamazdı.

Hepsini bir bir yeniden incelemeye başladı.

Yaşlı kadın her şeyde kusur bulan bir tipti. Böylelerini çok iyi tanırdı. Ayrıca soyunda Tatar bulunduğuna da bahse girebilirdi. Asker tavırlı ihtiyar adamın uzun yıllar orduya hizmet ettiği ve rütbesinin hayli yüksek olduğu belliydi. Genç kız ise, güzel olmasına rağmen göz kamaştırıcı değildi. Hollywood'un yanından bile geçmediği belliydi. Basit bir kızcağızdı. Cakalı

beyefendinin ise efendilikle hiçbir ilgisi yoktu. Fred Narracott, "Bu ancak, işten elini eteğini çekmiş bir tüccar olabilir," diye düşündü. Gözbebekleri fıldır fıldır oynayan, etrafı kaçamak bakışlarla inceleyen, aç bakışlı adam da oldukça garipti. Ancak onun sinemayla bir ilgisi olabilirdi.

Motorda, beklediği tipte bir tek yolcu vardı: Otomobille en son gelen adam. Hem de ne otomobille gelmişti: Sticklehaven, Amerikalı milyonerin zamanında bile öyle araba görmemişti. Eğer, bütün grup onun gibi kişilerden oluşsaydı, hiç şaşırmazdı o zaman. Ama şimdi...

Düşündükçe hayret etmekten kendini alamıyordu. Her şey garipti. Hem de çok garip!..

IV

Motor kayalık bir burnu döndü. Sonunda ev görünmüştü. Arazi hafif bir meyille denize doğru iniyordu. Ev de güneye bakıyordu. Bol pencereli, modern görünüşlü, derlitoplu bir yapıydı.

Heyecan verici bir evdi. Sanki heyecanlı olaylara sahne olmak için yapılmıştı. Fred Narracott motoru durdurdu, teknenin başını kayaların içine oyulmuş doğal limana doğru çevirdi.

Philip Lombard damdan düşer gibi, "Kötü havalarda buraya yanaşmak oldukça güç olsa gerek," dedi.

Fred Narracott neşeli bir sesle karşılık verdi:

"Güneydoğudan sert bir rüzgâr estiğinde Zenci Adasına yanaşmak olanaksızdır. Bu yüzden adanın bazen kasabayla haftalarca bağlantısı kesilir."

Tekne kayalara hafifçe çarparak yanaşmıştı. Fred Narrocott dışarı atladı. Elindeki halatı yerdeki halkalardan birine bağladıktan sonra uzanarak Lombard'ın kayaya çıkmasına yardım etti. Sonra ikisi, ötekileri birer birer motordan çıkardılar. Narracott öne düştü ve hep birlikte kayalara oyulmuş dik merdiveni tırmanmaya başladılar.

General MacArthur'un yüksek sesle, "Çok güzel bir yer burası," demesine karşın, halinden pek memnun olmadığı belliydi.

Merdivenler tırmanılıp kayaların üzerindeki terasa varıldığında gruptakilerin keyfi yerine gelmeye başladı. Evin açık kapısının önünde ağırbaşlı bir uşak onları bekliyordu. Bu onlara güven duygusu vermişti. Ev çok güzeldi. Terasın manzarasına da diyecek yoktu.

Uşak onlara doğru ilerleyip hafifçe eğilerek selam verdi. Zayıf ve uzun boyluydu. Güven verici bir hali vardı.

"Lütfen, şöyle buyurun."

İçerde, geniş bir salonda içkiler hazır bekliyordu. Şişeler sıralanmıştı. Bu manzara Anthony Marston'un neşesini yerine getirmişti. Bu grubun arasında ne işi olduğunu düşünüyordu. Badger kendisini buraya niye göndermişti? Ama içkiler fena değildi. Hem bol muz da vardı.

Uşak ne söylüyordu? Kulak kabarttı.

Bay Owen gecikmişti, yarından önce orada olamayacaktı. Bütün emirlerinin yerine getirilmesi için gereken talimatı vermişti. Acaba odalarına çıkmak isterler miydi? Akşam yemeği saat tam sekizde hazır olacaktı.

V

Vera Claythorne, Bayan Rogers'ın peşinden üst kata çıktı. Kadın koridorun sonundaki bir odanın kapısını açarak onu bekledi. Vera Claythorne güzel bir yatak odasına girdi. Büyük pencerelerden biri denizi insanın ayaklarının altına seriyor, öteki ise batıya bakıyordu. Odasını çok beğenmişti.

Bayan Rogers, "Ümit ederim, odada istediğiniz her şey vardır," dedi.

Vera çevresine bakındı. Bavulu odaya çıkarılmış, içindekiler de dolaba yerleştirilmişti. Odanın bir köşesinde açık duran bir kapıdan, mavi fayanslı banyo dairesi görünüyordu.

Hemen yanıt verdi.

"Evet, her şey var sanırım."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa zili çalıverin, hanımefendi."

Bayan Rogers'ın ifadesiz, tekdüze bir sesi vardı. Vera ona merakla baktı. Yüzü soluktu. Saçlarını arkaya toplamıştı. Gözleri garip parıltılar saçıyor,

bakışları oradan oraya gidip geliyordu.

Vera, "Bu kadın gölgesinden korkuyor," diye düşündü. Sırtında hafif bir ürperti dolaştı. Acaba neden korkuyordu?

Sesine sakin bir ton vermeye çalışarak konuştu.

"Ben Bayan Owen'in yeni sekreteriyim. Bundan haberiniz vardır, sanırım."

"Hayır, hanımefendi. Hiçbir şey bilmiyorum. Bana sadece gelecek olan hanımlarla beylerin listesi verildi ve hangi odalarda kalacakları bildirildi. O kadar."

"Bayan Owen size benden söz etmedi mi?"

Bayan Rogers gözlerini kırpıştırdı. "Henüz Bayan Owen'i hiç görmedim. Buraya iki gün önce geldik."

Vera Claythorne, "Garip insanlar, şu Owen'ler," diye düşündü. Sonra tekrar sordu. "Burada kaç kişi çalışıyor?"

Vera şaşırmıştı. Evde sekiz kişi vardı ve bu kadar insana sadece bir karı koca hizmet edecekti. "Ben iyi bir aşçıyımdır. Kocam da ev işlerini çevirir. Tabii, bu kadar çok konuk geleceğini bilmiyordum."

"Ama idare edebilirsiniz, değil mi?"

"Tabii efendim, idare ederim." Bayan Rogers dışarı çıkmak üzere döndü. Hiç ses çıkarmadan yürüyordu. Odadan bir gölge gibi çekilip gitti. Vera pencerenin önüne giderek bir koltuğa oturdu. İçine garip bir huzursuzluk çökmüştü. Nedense her şeyde bir gariplik vardı. Owen'lerin evde bulunmayışı, hayalete benzeyen hizmetçi kadın ve konuklar. Evet, konuklar da bir garipti.

Vera, "Owen'leri görmeyi ve onların nasıl insanlar olduklarını öğrenmeyi çok isterdim," diye düşündü.

Ayağa kalkarak huzursuz huzursuz odada dolaşmaya başladı. Yatak odası çok modern döşenmişti. Pırıl pırıl parlayan parkelerin üstüne beyaz, büyük bir halı serilmişti. Büyük boy aynasının çevresinde ışık yanıyordu. Şöminenin üstündeki beyaz mermerden oyulmuş modern heykelin içine bir saat yerleştirilmişti. Heykelin üzerinde, parlak krom bir çerçevenin içinde büyük bir parşömen kâğıdı vardı. Kâğıtta bir şiir yazılıydı.

Şöminenin önünde durup şiiri okudu. Çocukluğundan anımsadığı eski bir masaldan alınmıştı bu şiir.

On küçük Zenci yemeğe gitti,
Birinin lokması boğazına tıkandı. Kaldı dokuz.
Dokuz küçük Zenci geç yattı,
Sabah biri uyanmadı. Kaldı sekiz.
Sekiz küçük Zenci Devon'u gezdi,
Biri geri dönmedi. Kaldı yedi.
Yedi küçük Zenci odun yardı,
Biri baltayı kendine vurdu. Kaldı altı.
Altı küçük Zenci bal aradı,
Birini arı soktu. Kaldı beş.
Beş küçük Zenci mahkemeye gitti,
Biri idama mahkûm oldu. Kaldı dört.
Dört küçük Zenci yüzmeye gitti,
Birini balık yuttu. Kaldı üç.
Üç küçük Zenci ormana gitti,
Birini ayı kaptı. Kaldı iki.
İki küçük Zenci güneşte oturdu,
Birini güneş çarptı. Kaldı bir Zenci.
Bir küçük Zenci yapayalnız kaldı.
Gidip kendini astı. Kimse kalmadı.

Vera güldü. Tabii, burası Zenci Adaşıydı.

Yine eski yerine oturdu, denizi seyretmeye koyuldu.

Deniz ne kadar büyüktü. Bulunduğu yerden hiçbir kara parçası görünmüyordu. Akşam güneşinin soluk ışıkları altında sonsuz bir mavilik uzanıp gidiyordu.

Deniz bugün ne kadar sakindi... Bazen ne kadar zalim olurdu... insanı derinliklerine çekerdi. Boğulmak... Boğulmuş olarak bulunmak... Denizde boğulmak... Boğulmak... Boğulmak... Boğulmak...

Hayır, düşünmemeliydi.

O olay çoktan geçmişe karışmıştı.

VI

Dr. Armstrong, Zenci Adasına güneş denizin üzerinde kaybolurken geldi. Yolda kendisini getiren motorcu ile epey konuşmuştu. Buranın

yerlisiydi adam. Doktor ondan Zenci Adasının sahipleri hakkında bir şeyler öğrenmek istemişti, ama Narracott adındaki balıkçı hiçbir şey bilmediğini söyleyip durmuş ya da bu konuda konuşmak istememişti.

Bu yüzden Dr. Armstrong yol boyunca hep konu değiştirerek denizden, havadan, ve balıktan söz etmek zorunda kalmıştı.

Evet gerçekten çok yorulmuştu. Deniz ve tam bir sessizlik... İşte buna ihtiyacı vardı. Uzun bir tatil yapmak istiyordu. Parasal bakımdan durumu uygundu, ama işinden uzaklaşmaktan çekiniyordu. Bu devirde insanlar çok çabuk unutuluyordu. Ama madem ki artık buraya gelmişti, elinden geldiği kadar dinlenmeye çalışacaktı.

Adaların büyülü bir yanı vardı. Ada sözcüğü bir bakıma insanın dünyayla bağlantısının kesildiği anlamına gelirdi. Ada başlıbaşına bir dünya demekti. Belki de insanın bir daha hiç geri dönemeyeceği ayrı bir dünya...

"Günlük yaşamımı geride bıraktım," diye düşündü. Sonra kendi kendine gülerek geleceğe ilişkin planlar kurmaya başladı. Kayanın içine oyulmuş basamakları tırmanırken dudaklarında hâlâ mutlu bir gülümseme vardı. Terastaki koltuklardan birinde yaşlı bir adam oturuyordu. Bu adam Dr. Armstrong'a hiç de yabancı gelmemişti. Bu kurbağaya benzeyen yüzü nerede görmüştü? Evet tabii, ihtiyar Yargıç Margrave'in huzurunda bir kez tanıklık yapmıştı. Mahkeme sırasında uyukluyormuş gibi görünen, ancak en önemli anlarda müdahale eden yargıcı tanımıştı. Jüri üzerinde büyük bir etkisi olduğu söylenirdi. İdam cezası vermekten zevk aldığını iddia edenler de vardı.

Bütün dünyadan uzak olan bu yerde, ona rastlamak oldukça garipti.

VII

Bu arada Yargıç Wargrave de kendi kendine düşünüyordu: Armstrong ha?.. Onun tanık sandalyesindeki halini hatırlıyordu. Çok dürüst ve dikkatli konuşmuştu. Ama bütün doktorlar budalaydı. Hele Harley Street'tekiler. Düşünceleri elinde olmadan, Harley Street'te son gittiği doktorun tavsiyelerine kaydı.

Sonra yüksek sesle, "İçkiler salonda," dedi.

Dr. Armstrong, "Önce, ev sahiplerine saygılarımı bildirmem gerek," diye karşılık verdi.

Wargrave yarı açık gözlerini tamamen yumdu. "İşte bu olanaksız."

"Neden?" Dr. Armstrong hayretini gizlemeyerek soruyu yineledi. "Neden?"

Yargıç, "Ev sahipleri yok da ondan," diye yanıt verdi. "Garip bir durum. Ben de bu işi bir türlü anlayamadım."

Dr. Armstrong bir an ona şaşkın şaşkın baktı.

Karşısındaki adamın uykuya daldığını sandığı sırada, Wargrave birden, "Constance Culmington'u tanır mısınız?" diye soruverdi.

"Hayır. Tanımam."

Yargıç, "Tanıyana da rastlamadım," dedi. "Garip bir el yazısı var. Kendi de el yazısı kadar anlaşılmaz bir kadın olsa gerek. Acaba yanlış yere mi geldim, diye düşünmeye başladım."

Dr. Armstrong başını sallayarak eve girdi. Yargıç Wargrave'in aklı Constance Culmington'a takılmıştı. O da bütün kadınlar gibi güvenilmez bir yargıçtı.

Sonra düşünceleri evdeki iki kadına gitti. İnce dudaklı ihtiyar kız ile genç kıza. Genç kıza pek aldırdığı yoktu. Soğuk yaratılışlı zamane kızlarından biriydi. Hayır, eğer Rogers'ın karısını da sayarsa evde üç kadın vardı. O yaratık da sanki bir şeyden korkuyordu. Ama Rogers'ler işlerini iyi bilen dürüst kişilere benziyorlardı.

O sırada Rogers terasa çıkmıştı.

Yargıç, "Lady Constance Culmington'un gelip gelmeyeceğini biliyor musunuz?" diye sordu.

Rogers ona gözlerinde hayret ifadesiyle baktı: "Hayır, efendim. Böyle bir konuğun geleceğinden haberim yok."

Yargıcın gözkapakları açıldı.

"Zenci Adası, ha? Bu işin içinde bir iş var, ama ne?" diye düşünüyordu.

VIII

Anthony Marston banyoda sıcak suyun keyfini çıkarıyordu. Uzun otomobil yolculuğundan sonra bütün eklemleri sızlıyordu. Hemen hemen hiçbir şey düşünmüyordu. Zaten Anthony duygu adamıydı. Duygu ve eylem adamı.

Kendi kendine, "Bir kere başladı, bu işi sonuna kadar götüreceğiz," diye düşünmüş, daha sonra da her şeyi oluruna bırakıp bütün düşünceleri kafasından atmıştı.

Sıcak su banyosu... Sızlayan eklemler... Bir traş... Bir içki.. Yemek. Ya sonra?..

IX

Bay Blore boyunbağını bağlıyordu. Böyle işlere eli pek yatkın değildi.

Kılık kıyafeti düzgün müydü? Herhalde fena değildi.

Ona hiç kimse yakınlık göstermemişti. Hepsinin birbirlerini gözucuyla süzmeleri ne gülünçtü. Sanki olacaklardan haberleri varmış gibiydi..

Demek her şey kendisine bağlıydı.

İşini ihmal etmeyi hiç düşünmüyordu.

Şöminenin üzerinde, madeni bir çerçevenin içindeki kâğıtta yazılı şiire gözü ilişti. Şiirin oraya asılması iyi düşünülmüş bir şeydi. Bu odayı çocukluğundan hatırlıyordu. "Burada, böyle bir evde, böyle bir iş yapacağımı aklımdan bile geçirmemiştim," dedi içinden, insanın geleceği görmemesi belki de çok iyi bir şeydi.

X

General MacArthur kendi kendine söyleniyordu. Lanet olsun, her şeyde bir gariplik vardı. Hiçbir şey beklediği gibi çıkmamıştı... Hemen bir bahane bulup geri dönebilir, her şeyi yüzüstü bırakabilirdi. Ev sahipleri ne düşünürlerse düşünsünler...

Ama, motor sahile dönmüştü.

Kalmaktan başka çaresi yoktu.

Şu Lombard denilen herif de garip bir adamdı. Pek sağlam ayakkabıya benzemiyordu. Birtakım kirli işlere bulaşmış olduğuna kalıbını basabilirdi.

XI

Gong çalar çalmaz, Philip Lombard odasından çıktı, merdiven başına yürüdü. Bir panter gibi yumuşak ve sessiz hareketlerle ilerliyordu. Zaten her haliyle bir panteri andırıyordu ya... Av peşinde koşan bir panteri.

Lombard kendi kendine gülümsüyordu.

Bir hafta, ha?..

Bu haftadan tam anlamıyla yararlanmaya karar vermişti.

XII

Emily Brent siyah ipekli bir elbise giymiş, akşam yemeğine hazırlanmıştı. Yatak odasında oturmuş, İncil okuyordu.

"Günahkârlar kendi eserleri olan batağa batacaklar! Gizlenmek için örmüş oldukları ağlar, kendi ayaklarına takılacak. Tanrı, varlığını kullarına adaleti ile belli eder. Kötüler sonunda cezalarını kendi kendilerine bulacaklar. Günahkârların yeri cehennemdir!"

İnce dudakları gerildi, elindeki İncil'i kapattı. Ayağa kalkarak aynanın karşısına geçti, yakasına iri bir broş taktı, sonra yemek salonuna indi.

İkinci Bölüm

I

Yemek sonuna yaklaşıyordu. Her şey kusursuzdu. Şarap enfesti. Rogers da çok iyi servis yapmıştı. Herkesin keyfi yerine gelmişti. Artık birbirleri ile daha rahat, daha içten konuşuyorlardı.

Nefis şarabın etkisiyle çakırkeyif olan Yargıç Wargrave eğlenceli öyküler anlatıyor, Dr. Armstrong ile Tony Marston da onu dinliyorlardı. Bayan Brent, General MacArthur ile çene çalıyordu. Bazı ortak dostlarının bulunduğunu keşfetmişlerdi. Vera Claythorne, Bay Davis'e Güney Afrika hakkında zekice sorular soruyordu. Davis bu konuda oldukça rahat konuşuyordu. Lombard bir yandan onları dinlerken, bir yandan da masanın çevresindekileri gözucuyla inceliyordu.

Anthony Marston birdenbire sordu.

"Bunlar ne tuhaf değil mi?.."

Yuvarlak masanın tam ortasındaki, küçük biblolarıı gösteriyordu.

Tony, "Zenciler," dedi. "Zenci Adası... Herhalde onun için bunları koymuşlar buraya."

Vera kristal bebeklere doğru eğilmişti.

"Kaç tane acaba? On mu?" Sonra hafif bir çığlık atarak "ne garip," dedi. "Masaldan alınan şiirdeki On Küçük Zenci bunlar herhalde. Benim yatak odamda, şöminenin üzerinde, çerçeve içinde bu şiir asılı."

Lombard:

"Benim odamda da asılı," dedi.

"Benimde."

"Benim de."

Herkes koro halinde aynı şeyi söylemişti.

Vera, "Çok güzel bir buluş, değil mi?" dedi.

Yargıç Wargrave homurdandı:

"Çok çocukça bir şey." Sonra kadehindeki şarabı yudumladı. Emily Brent, Vera Claythorne'a baktı. İki kadın bakıştılar, sonra ayağa kalkarak oturma odasına geçtiler. Oturma odasının pencereleri açıktı, kayalara çarpan dalgaların sesi içeriye kadar geliyordu.

Emily Brent, "Ne güzel ses," dedi.

Vera sert bir sesle, "Ben bu sesten nefret ederim!" diye karşılık verdi. Bayan Brent gözleri hayretle açılarak Vera'ya baktı. Vera kızarmıştı, sonra daha sakin bir sesle konuştu. "Burasının fırtınalı bir havada pek hoş olacağını sanmıyorum."

"Kışın adanın her yerle bağlantısının kesildiğinden hiç şüphem yok. Her şeyden önce, burada oturabilmek için kışın hizmetçi bulmak olanaksızdır."

Vera mırıldandı.

"Buraya hizmetçi bulmak her zaman güçtür sanırım."

"Bayan Oliver bu ikisini bulduğu için çok şanslı. Kadın iyi bir ahçı."

Vera, "Şu ihtiyarlar da adları hep yanlış hatırlarlar," diye düşündü ve, "Evet, Bayan Owen gerçekten şanslıymış," dedi.

Emily Brent bu sırada çantasını karıştırmaktaydı. Ama Vera'nın sözlerini duyunca bir an durakladı, sert bir sesle sordu:

"Owen mi? Owen mi dediniz?.."

"Evet."

"Ben yaşamımda Owen adında hiç kimse tanımadım."

"Ama mutlaka..."

Vera cümlesini tamamlayamadan kapı açıldı, erkekler içeri girdiler. Onları, elinde bir kahve tepsisi ile Rogers izledi. Yargıç gelip Emily Brent'in yanına oturdu. Armstrong ise Vera'nın yanına gitti. Tony Marston açık pencerenin yanına kurulmuştu. Blore odadaki bronz bir heykeli incelemeye koyuldu. General MacArthur arkası şömineye dönük bir koltuğa oturdu, beyaz bıyığı ile oynamaya başladı. Yemeği beğenmişti, yavaş yavaş neşesi yerine geliyordu. Lombard duvarın dibindeki bir masanın üzerinden aldığı derginin sayfalarını çeviriyordu.

Rogers elinde kahve tepsisiyle herkesi bir bir dolaştı.

Herkes nefis bir yemek yemiş ve kafalardaki endişeler atılmıştı. Odada, rahat ve huzur verici bir sessizlik vardı. Bu sessizliğin içinde birdenbire bir ses duyuldu. Beklenmedik bir anda, içlere ürperti veren, hayvani bir sesti bu...

"Bayanlar Baylar, lütfen susunuz!"

Ses konuşmasına devam etti.

"Şu suçlarla suçlanmaktasınız"

"Edward George Armstrong siz, 1925 yılı, Mart ayının 14'üncü günü Louisa Mary Clees'in ölümüne neden oldunuz.

"Emily Caroline Brent, siz 1931 yılı, Kasım ayının 5'inci günü Beatris Taylor'un ölümünden sorumlusunuz. "William Henry Blore, siz, 10 Ekim 1928 tarihinde James Stephen Landor'u öldürdünüz.

"Vera Elizabeth Claythorne, siz 11 Ağustos 1935 tarihinde Cyril Ogilvie Hamilton'u öldürdünüz.

"Philip Lombard, siz, 1932 yılının Şubatında Doğu Afrikalı bir kabileden 21 kişinin ölümüne neden oldunuz.

"John Gordon MacArthur, siz, 1917 yılının Ocak ayının 14'üncü günü karınızın aşığı Arthur Richmond'u bile bile ölüme gönderdiniz.

"Anthony James Marston, siz, geçen Kasım ayının 14'ünde John ve Lucky Combes'i öldürmekten suçlusunuz.

"Thomas Rogers ve Ethel Rogers, sizler, 1929 yılının Mayıs ayının 6'ıncı günü Jennifer Brady'yi öldürdünüz.

"Lawrence John Wargrave, siz, 1930 yılının 10 Haziran günü Edward Seton'u öldürdünüz.

"Tutuklu bulunan sanıkların savunmak için bir diyecekleri var mı?"

II

Ses susmuştu. Oda bir an derin bir sessizliğe gömüldü. Sonra bir şangırtı koptu. Rogers elindeki kahve fincanını düşürmüştü. Aynı anda dışarda bir yerden bir çığlık yükseldi, sonra bir vücudun yere düşüşünden

çıkan ses duyuldu. Yerinden ilk fırlayan Lombard oldu. Kapıya koşup onu ardına kadar açtı. Bayan Rogers kapının önünde yerde yatıyordu.

Lombard seslendi.

"Marston!"

Anthony ona yardım etmek için yerinden fırladı. İkisi kadını kollarından tutarak, oturma odasına sürüklediler. Dr. Armstrong hemen yanlarına koştu. Birlikte kadını bir koltuğa uzattılar. Dr. Armstrong hemen kadının üstüne eğildi.

"Bir şeyi yok. Bayılmış, o kadar. Birazdan kendine gelir."

Lombard, Rogers'e, "Biraz konyak getir," dedi.

Yüzü bembeyaz olan Rogers elleri titreyerek "Peki efendim," diye mırıldandı ve hemen odadan dışarıya süzüldü. Vera, "Kimdi bu konuşan?" diye haykırdı. "Neredeydi?.. Sanki... Sanki ses..."

Bu sırada General MacArthur homurdandı.

"Ne oluyor burada Tanrı aşkına? Ne biçim şaka bu?"

Onun da elleri titriyordu. Omuzları çökmüş, bir anda adeta on yaş ihtiyarlamıştı. Blore mendiliyle yüzünün terini siliyordu. Odada bulunanlardan sadece Yargıç Wargrave ile Bayan Brent öbürlerine göre daha sakindiler. Emily Brent dimdik oturmuş, çenesini yukarıda tutarak onları adeta yüksekten seyrediyordu. Yanakları biraz kızarmıştı. Yargıç ise her zamanki gibi oturuyordu. Yani başı omuzlarının arasına gömülmüştü. Bir eliyle de hafif hafif kulağını kaşıyordu. Sadece gözleri hareket ediyordu. Odanın içinde fıldır fıldır dolaşan bakışlarından merak, endişe ve zekâ ışıkları fışkırıyordu.

Aralarında ilk hareket eden gene Lombard oldu. Armstrong baygın kadınla meşgul olduğundan, Lombard idareyi ele almakta özgür kalmıştı.

"Ses sanki odanın içinden geliyormuş gibiydi," dedi.

Vera haykırdı.

"Kimdi?.. Kimdi, peki?.. İçimizden biri olmasın..." Yargıcın bakışları gibi, Lonmbard'ınkiler de odanın içinde dolaşmaya başladı. Önce odanın açık penceresine takılan gözleri, sonra kararını vermiş gibi oradan ayrıldı. Birden gözbebeklerinde bir ışık parıldadı. Sessizce şöminenin yanında, yandaki odaya açılan kapıya doğru süzüldü.

Kapının yanına gelince ani bir hareketle tokmağı çevirdi, kapıyı ardına kadar hızla açtı. İçeriye atıldı.

Sevinçle, "İşte buldum!" diye bağırdı.

Diğerleri onun peşinden odaya daldılar. Sadece Emily Brent yerinden kalkmamıştı.

Yemek odasına bitişik duvara bir masa dayanmıştı. Masada eski tip, borulu bir gramafon duruyordu. Borunun ağzı duvara dayanmıştı. Lombard boruyu yana itince, duvarda üç dört delik olduğunu gördüler.

Gramofonu kurup iğneyi plağın üzerine koyunca aynı ses yeniden duyuldu: "Şu suçlarla suçlanmaktasınız..."

"Susturun şunu... Susturun şunu!.. Korkunç bir şey..."

Lombard gramofonu susturdu.

Dr. Armstrong rahat bir soluk alarak, "Bence bu çok kötü bir şakadan başka bir şey değil," dedi.

Yargıç Wargrave'in sakin ve duru sesini duydular:

"Demek siz bunu şaka sanıyorsunuz."

Doktor ona hayretle baktı.

"Başka ne olabilir?"

Yargıcın eli yavaş yavaş üst dudağına gitti. "Şu anda bu konudaki görüşümü söylemeye hazır değilim."

Anthony Marston söze karıştı.

"Buraya bakın. Hepiniz bir şeyi unuttunuz. Bu gramofonu kim kurdu, kim çalıştırdı?"

Wargrave homurdandı:

"Evet, bence her şeyden önce bunu araştırmalıyız."

Yargıç bunu söyledikten sonra oturma odasına doğru yürüdü, herkes onu izledi.

Tam bu sırada Rogers elinde bir kadeh konyakla içeri girmişti. Emily Brent de külçe gibi yatan Bayan Rogers'ın üzerine eğilmişti.

Rogers hemen iki kadının arasına girdi. "İzin verin, Madam... Onunla ben konuşurum. Ethel.. Ethel... Bir şey yok. Bir şey yok, anladın mı? Topla kendini."

Bayan Rogers'ın solukları derin iç çekişlerini andırıyordu. Gözleri korkudan faltaşı gibi açılmış, çevresindeki yüzlerde dolaşıp duruyordu.

Rogers'ın ses tonunda bir endişe seziliyordu:

"Kendine gel artık, Ethel."

Dr. Armstrong yumuşak ve sakin bir sesle kadına, "Birazdan bir şeyiniz kalmayacak Bayan Rogers," dedi. "Sadece kötü bir şakaydı. O kadar."

Kadın konuştu.

"Ben bayıldım mı, efendim?"

"Evet."

"O ses yüzünden... Ne korkunç bir sesti o!... Sanki bir yargıç konuşuyormuş gibi!..."

Sonra yüzü yeniden morardı, gözbebekleri kayıverdi.

Dr. Armstrong sert bir sesle,

"Nerede kaldı şu konyak?" diye sordu.

Rogers kadehi masanın üzerine bırakmıştı. Biri onu Dr. Armstrong'un eline tutuşturdu. Doktor baygın kadının aralık dudaklarına kadehi dayayarak "İçin bunu," dedi.

Kadın öksüre öksüre konyağı içti. Yüzünün rengi yerine geldi.

"İyiyim artık. Sadece bir ara kendimi kaybettim."

Rogers hemen atıldı.

"Tabii ya. Ben de az kalsın kendimi kaybediyordum. Elimden kahve fincanını bile düşürdüm. Hepsi yalandı. Çirkin iftiralardı hepsi... Kim olduğunu..."

Rogers'ın sözü yarıda kaldı. Kuru ve kesik bir öksürük, Rogers'ın sözlerini ağzına tıkamaya yetmişti. Başını çevirip Wargrave'e baktı. Yargıç bir daha öksürdü, sonra konuştu.

"Bu plağı gramofona kim koydu? Sen mi Rogers?"

Rogers haykırdı.

"Ne olduğunu bilmiyordum. Yemin ederim ki, ne olduğunu bilmiyordum, efendim. Bilseydim, yapar mıydım?" Yargıç kuru bir sesle devam etti: "Belki de doğru söylüyorsun. Ama, bence bu konuda biraz daha açıklama yapman gerek, Rogers."

Uşak alnına biriken ter damlalarını bir mendille sildikten sonra yalvarırcasına konuştu:

"Ben sadece verilen emri yerine getirdim, efendim."

"Kim verdi bu emri?"

"Bayan Owen, efendim."

"Şunu iyice bir anlayalım bakalım, Owen'in emri neydi?"

"Ben plağı gramofona yerleştirecektim. Plağı masanın çekmecesinde bulacaktım, gramofonu karım çalıştıracaktı. Tam kahve tepsisi ile içeriye girdiğim sırada."

Yargıç homurdandı:

"Oldukça garip bir öykü."

"Ama, gerçek bu efendim. Yemin ederim ki, doğru söylüyorum. Plakta ne olduğunu bilmiyordum. Bir an bile kötü bir şeyden kuşkulanmamıştım. Onu sadece bir şarkı sandım."

Wargrave, Lombard'a baktı:

"Üzerinde ad falan var mı plağın?"

Lombard başını salladı. Uzun sivri dişlerini göstererek sırıttı ve, "Evet" dedi. "Üzerinde Kuğu Şarkısı yazılı..."

General MacArthur bomba gibi patladı:

"Bütün bunlar maskaralık!... Maskaralık!... Herkesi öyle suçlamak da ne oluyor? Bunun bir çaresine bakmak gerek. Şu Owen denilen herif kimse..."

Emily Brent, generalin sözünü kesti. Sert bir sesle, "Kim bu adam?" diye sordu.

Yargıç niye o otoriter havaya bürünmüştü. Meslek yaşamının verdiği alışkanlıkla, bir davayı yönetiyormuş gibi konuştu.

"Dikkatle incelememiz gereken en önemli sorun bu. Bence önce, siz karınızı götürüp yatırın Rogers. Sonra da buraya dönün."

"Peki, efendim."

Armstrong, "Ben sana yardım ederim, Rogers," dedi.

Bayan Rogers iki adama tutunarak odadan dışarı çıktı. Onlar uzaklaştıktan sonra Tony Marston, "Sizi bilmem, ama benim bir kadeh içkiye ihtiyacım var," dedi.

Lombard, "Benim de!" diye atıldı.

Tony, "Ben gidip getireyim," dedi ve odadan çıktı.

Bir, iki saniye sonra geri döndü. Üzerinde çeşitli içki şişeleri ve kadehler bulunan tekerlekli bir servis masasını itiyordu. "Bunu, dışarda hazır buldum." Bir bardağa konyak doldurmaya başladı. Ondan sonraki birkaç dakika kadehlere içki doldurmakla geçti. General MacArthur ve yargıç birer kadeh sek viski aldılar. Emily Brent dışında, herkes birkaç yudum içki içmek istemişti. Yalnız o bir bardak su ile yetindi.

Dr. Armstrong odaya döndü. "Durumu biraz daha iyi. Uyuması için ona bir uyku hapı verdim. O ne? İçki mi? Ben de bir kadeh içerim." Erkekler bardaklarını yeniden doldurdukları sırada, Rogers içeri girdi. Soruşturmayı Yargıç Wargrave üstüne almıştı. Oda kendiliğinden bir mahkeme salonuna dönüştü.

"Şimdi Rogers, şu işin aslını bir öğrenelim. Kim bu Owen?" diye sordu Wargrave.

Rogers yargıcın yüzüne hayretle bakarak yanıt verdi.

"Buranın sahibi."

"Bunu hepimiz biliyoruz. Öğrenmek istediğimiz, bu adam hakkında senin bildiklerin." Rogers başını salladı. "Bay Owen hakkında size bir şey söyleyemem, efendim.

Çünkü kendisini hiç görmedim."

Odaya garip bir sessizlik çökmüştü.

General MacArthur söze karıştı.

"Hiç görmedin mi? Ne demek istiyorsun?"

"Bizi bir haftalığına tuttular, efendim. Karım ve ben bu işe işçi bulma kurumu aracılığıyla ve mektupla alındık." Wargrave sordu: "Owen'den aldığınız mektup sizde mi?"

"Hayır, efendim. Yanımda değil."

"Devam et. Dediğine göre, mektupla işe alınmışsın."

"Evet, efendim. Belli bir tarihte burada olacaktık, o tarihte geldik. Burada her şeyi yerli yerinde bulduk. Kilerler yiyecek doldurulmuştu. Her taraf tertemizdi. Sadece toz alınması gerekiyordu, o kadar."

"Sonra."

"Sonra hiç, efendim. Birtakım emirler aldık, tabii, gene mektupla. Gelecek konuklar için odaların hazırlanması emredilmişti. Dün öğleden sonra Bay Owen'den bir mektup daha aldık. Bayan Owen ile gecikeceklerini, elimizden geldiği kadar konukları ağırlamamızı bildiriyordu. Yemek ve gramofon hakkındaki talimat da o mektupta yazılıydı."

Yargıç sordu:

"Herhalde o mektubu atmadınız?"

"Hayır, efendim. Yanımda."

Uşak cebinden bir mektup çıkarıp, yargıca uzattı.

"Hımmmm! Ritz Otelinin kâğıdına yazılmış. Hem de daktiloyla."

Blore ani bir hareketle yargıcın yanına gitmişti.

"Bir kez de benim bakmama izin verir misiniz?"

Sonra yanıt beklemeden mektubu yargıcın elinden aldı.

"Coronation marka, oldukça yeni bir daktiloyla yazılmış. Hiçbir kusur yok harflerde. Çok kurnazca yazılmış. Bu mektuptan bir ipucu elde edebileceğinizi hiç sanmıyorum. Üzerinde parmak izi bulunabileceğinden bile kuşkuluyum."

Wargrave ona hayretle bakmaya başladı.

Anthony Marston, Blore'un yanına gelmiş, onun omuzunun üzerinden mektuba bakıyordu. "Ne uzun adı var, değil mi? Ulick Norman Owen." ihtiyar yargıç hafif bir sesle konuştu. "Size minettarım Bay Marston. Dikkatimi çok önemli ve ilginç bir noktaya çektiniz." Sonra, odada bulunanlara bakarak boynunu öfkeli bir tosbağa gibi uzattı. "Bence artık hepimizin, bildiklerini açığa vurmasının vakti geldi." Bir an durduktan sonra devam etti. "Hepimiz bu adamın konuklarıyız. Buraya nasıl geldiğimizi birbirimize anlatsak iyi olur."

Odada kısa bir sessizlik oldu. Sonra Emily Brent kararlı bir sesle konuşmaya başladı.

"Bu işlerde bir gariplik var. Ben bir mektup aldım. Bir yazlıkta, birkaç yıl önce tanıştığım bir kadın tarafından yazılmış olduğu izlenimi uyandırılmaya çalışılmıştı mektupta. İmzanın Ogden ya da Oliver olacağını tahmin ettim. Vaktiyle Bayan Oliver ve Bayan Ogden adında kişilerle

tanışmıştım. Ama, şundan eminim ki, Owen adında biriyle şimdiye kadar hiç karşılaşmadım."

Yargıç, "Mektup yanınızda mı, Miss Brent?" diye sordu. "Evet, odamda. Gidip getireyim." Bayan Brent odadan çıktı, birkaç dakika sonra da elinde mektupla döndü. Yargıç mektubu okudu. Sonra. "Şimdi iş anlaşılmaya başladı," dedi. "Ya siz Bayan Claythorne?" Vera sekreter olarak nasıl işe alındığını anlattı.

Yargıç, Marston'a döndü.

"Ya siz?"

"Badger Berkley adında eski bir arkadaşımdan bir telgraf aldım. Telgrafa şaşmadım değil, çünkü bizim katırın Norveç'te olduğunu sanıyordum. Burada buluşmamızı öneriyordu."

Wargrave başını salladı, sonra tekrar sordu.

"Siz Dr. Armstrong?"

"Ben buraya mesleğim gereği çağrıldım."

"Yani bu aileyle bir tanışıklığınız yok mu?"

"Hayır, sadece mektupta bir arkadaşımın adı geçmekteydi."

"Evet... Tabii, bu arkadaşınızla uzun zaman önce bağlantınız kopmuştu."

"Evet... Doğru."

Blore'u incelerken Lombard söze karıştı. "Bana bakın. Aklıma bir şey geldi..."

Yargıç elini kaldırdı. "Bir dakika..."

"Ama ben..."

"Her şeyi sıra ile gözden geçireceğim. Bay Lombard. Şimdiki halde, bu gece bizi buraya toplayan nedenleri gözden geçiriyoruz. Siz General MacArthur?"

General bıyığını çekiştirerek mırıldandı.

"Bir mektup aldım. Şu Owen denilen adamdan. Burada bazı eski arkadaşlarımın bulunacağından söz ediyor, beni de çağırıyordu. Korkarım, mektup yanımda değil."

"Siz Bay Lombard?"

Lombard'ın zihni hızla çalışmaktaydı. Durumunu açığa vurmalı mıydı, yoksa bir yalan mı uydurmalıydı? Kararını verdi.

"Garip bir mektup aldım," dedi. "Bazı yakın arkadaşlarımın burada olacağı yazılıydı. İnandım buna. Mektup da yanımda değil, yırtıp attım galiba."

Yargıç Wargrave, Blore'a döndü, işaret parmağıyla üst dudağına vuruyordu. Ses tonu tehlikeli derecede nazikti.

"Az önce çirkin bir şey oldu. Hiçbirimizin tanımadığı anlaşılan bir ses, bizleri bazı inanılmaz suçlarla suçladı. Bu suçlamalarla sonra ilgilenin. Ama, şu anda ufak bir nokta benim dikkatimi çekmiş bulunuyor. Suçlanan kişilerin arasında William Henry Blore adında biri yok. Davis adından da hiç söz edilmedi. Siz ne dersiniz bu işe. Bay Davis?"

Blore arsız arsız gülerek cevap verdi.

"Anlaşıldığına göre foyamız meydana çıktı. Adımın Davis olmadığını itiraf etmek zorundayım galiba."

"O halde William Henry Blore sizsiniz?"

"Evet, benim."

Lombard atıldı:

"Buna benim de eklemek istediğim bir şey var. Siz sadece kendinizi sahte bir adla tanıtmakla kalmadınız, Bay Blore. Bugün farkettiğime göre, aynı zamanda birinci sınıf da bir yalancısınız. Güney Afrika'da Natal'dan geldiğinizi iddia ettiniz. Ben Güney Afrika'yı ve Natal'ı iyi bilirim. Sizin oraya ayağınızı bile atmamış olduğunuza yemin etmeye hazırım."

Bütün gözler Blore'a çevrilmişti. Öfke ve kuşku dolu bakışlardı bunlar. Anthony Marston ona bir adım daha yaklaştı. Yumrukları hiddetle sıkılmıştı.

"Konuş bakalım, domuz! Açıkla!"

Blore bir adım geriye sıçrayarak yumruk mesafesinden çıktı.

"Beyler, beni yanlış anladınız. Bütün evrakım yanımda. İsterseniz görebilirsiniz. Ben eski bir polisim. Plymouth'da özel bir dedektif bürom var. Buraya görevli olarak gelmiş bulunuyorum."

Yargıç Wargrave sordu: "Buraya kimin tarafından ve ne amaçla çağrıldınız?"

"Owen denilen adam tuttu beni. Bir mektupla hepinizin adlarını bildirdi. Oldukça yüklü bir para da gönderdi. Eve konuk gibi gelecek ve sizleri göz hapsinde tutacaktım."

"Bunun için bir neden bildirdi mi?"

"Evet, Bayan Owen'in mücevherleri. Ben artık bu adda biri olduğuna da inanmıyorum."

Yargıç işaret parmağıyla tekrar üst dudağına vurarak konuşmaya başladı. Bu defa sesinde takdirkâr bir ifade vardı.

"Ben de inanmıyorum. Ulick Norman Owen adı oldukça garip. Emily Brent'in almış olduğu mektupta imza okunaksız atılmışsa da, ilk iki ad rahatça okunabiliyor. Una Nancy adının baş harfleri sizin de farkettiğiniz gibi diğer isme tamamen uymakta. Yani bence de Ulick Norman Owen ile Una Nancy Owen aynı kişidir. Adlar dikkatle incelenecek olursa ve ilk adın baş harfiyle soyadı çabuk okunursa. U. N. Owen'in UNKNOWN'dan* başka bir şey olmadığı ortaya çıkıyor."

* UNKNOWN (İng.) : Meçhul, bilinmeyen.

Vera haykırdı.

"Bu ancak bir delinin işi olabilir!"

Yargıç başını ağır ağır sallayarak yeniden söze başladı:

"Evet, buraya bir deli tarafından davet edildiğimizden hiç kuşkum kalmadı... Bu deli tehlikeli bir katil de olabilir!"

Üçüncü Bölüm

I

Odada derin bir sessizlik oldu. Enşide ve çaresizlik içinde bir bekleyişten başka bir şey olmayan bu sessizliği gene yargıcın sesi bozdu.

"Şimdi araştırmamızın ikinci bölümüne geçeceğiz. Araştırmaya olay hakkındaki kendi bilgimi ortaya atarak başlıyorum."

Cebinden bir mektup çıkararak masanın üzerine bıraktı.

"Bu mektup eski arkadaşlarımdan Lady Constance Culmington'un ağzından yazılmış. Onu yıllardan beri görmemiştim. Doğuya gitmişti. Mektup tam onun anlatımıyla, bir bilmece gibi yazılmış. Bunu anlatmamın nedeni şu. Bizi buraya getiren adam her kimse, hakkımızda epey bilgi toplamak zahmetine katlanmış. Bu kişi benim Lady Constance'la olan samimiyetimi biliyor. Dr. Armstrong'un arkadaşları ve kendisi hakkında da bilgisi var. Marston'un arkadaşının takma adını ve onun ne çeşit telgraflar yollamak âdetinde olduğunu da biliyor. Bayan Brent'in iki yıl önce tatilini nerede geçirmiş olduğunu ve orada kimlerle arkadaşlık ettiğini de çok iyi biliyor. General MacArthur'un gizli kalmış yanlarını, hakkında çıkarılan dedikoduları da biliyor bu meçhul kişi."

Bir homurtu işitildi.

General MacArthur, "Bir yığın yalan bunlar. Saçma hepsi!" dedi.

Sonra Vera haykırdı. "İnanılır şey değil!" Kesik kesik soluyordu. "Deli saçması!"

Rogers da söze karıştı.

"Yalan!.. Hepsi yalan!.. Biz böyle bir şey yapmadık!"

Anthony Marston, "Bu Tanrı'nın belası delinin amacı ne peki?" diye sordu.

Yargıç Wargrave elini havaya kaldırıp herkesi sessizliğe davet etti. Sonra yeniden konuşmaya başladı. Sözcükleri dikkatle seçtiği belliydi.

"Size şunu söylemek istiyorum. Meçhul dostumuz beni Edward Seton'u öldürmekle suçluyor. Seton'u çok iyi hatırlıyorum. Karşıma 1930 yılının Haziranında yargılanmak üzere getirilmişti. Yaşlı bir kadını öldürmekten sanıktı. Avukatı çok başarılı bir savunma yaptı. Jüri üzerinde de iyi bir izlenim bırakmıştı. Ne var ki eldeki kanıtlar onun suçlu olduğunu gösteriyordu. Davayı bu temele göre jüriye özetledim. Jüri onu suçlu buldu. Ben de idam hükmünü jürinin kararına dayanarak verdim. Karara itiraz hakkı vardı. Ama başvurusu kabul edilmedi ve bir sabah şafakta asıldı. Hepinizin huzurunda şunu söylemek isterim ki, bu konuda vicdanım rahat. Ben sadece görevimi yaptım. Kararım doğru ve adildi."

Armstrong, Seton davasını hatırlıyordu. Karar kamuoyunda büyük sürpriz yaratmıştı. Davanın devam ettiği günlerden birinde avukat arkadaşı Mathews, sanığın beraat edeceği kanısında olduğunu söylemişti. Ondan sonra bu konuda birçok görüşler ileri sürülmüştü; "Yargıç sanığın aleyhindeydi. Tarafsız davranmamıştı. Jüriye suçlu kararı verdirecek biçimde özetlemişti davayı. Her şey tümüyle yasalara uygundu. Wargrave yasayı iyi bilirdi. Yasa çerçevesi içinde kusursuz bir cinayet işlemişti..."

Bütün bu anılar doktorun zihnine bir anda üşüşmüştü. Sorusunun ne anlama geleceğini düşünmeden,

"Seton'u tanıyor muydunuz? Yani mahkemeden önce demek istiyorum?" diye sordu.

Soğuk bir çift göz, gözlerine dikildi. Yargıç sert bir sesle konuştu.

"Mahkemeden önce Seton'u hiç görmemiştim."

Armstrong kendi kendine, "Bu adam yalan söylüyor," dedi. "Yalan söylediğinden eminim."

II

Vera Claythorne titrek bir sesle konuşuyordu. "Ben de anlatmak istiyorum... Cyrl Hamilton adındaki çocuğun ölümü hakkındaki öyküyü... Ben onun dadısıydım... Denizde yüzerken fazla açılması annesi tarafından yasak edilmişti. Bir gün ben başka bir şeyle meşgulken o açılmaya başladı. Peşinden denize atladım... Ona zamanında yetişemedim... Korkunç bir şeydi... Ama benim suçum yoktu. Soruşturma sırasında polis beni cesaretimden dolayı kutladı bile... Onu kurtarmak için elimden geleni yapmıştım... Annesi de bana çok iyi davrandı. Benim suçum olmadığı halde bu korkunç olay neden ortaya çıktı gene? Bu haksızlık... Haksızlık bu..."

Koltuğun kenarına kapanarak sessiz sessiz ağlamaya başladı.

General MacArthur, Vera'nın omuzunu okşayarak, "Ağlama, ağlama kızım," dedi. "Tabii, haksızlık bu. Bu adam delinin biri. Beyni sulanmış olmalı. Ama yanlış kapı çaldı." Sonra omuzlarını dikleştirerek konuşmasına daha yüksek ve kararlı bir sesle devam etti: "Suçlamalar karşısında yapılacak en iyi şey, hiç karşılık vermemek olacak bence. Buna rağmen size şunu söylemek istiyorum ki, hakkımda söylenenlerin gerçekle hiç ilgisi yoktur. Tümüyle yalan... Hepsi yalan şu Arthur Richmond adındaki gencin ölümü hakkında ileri sürülen iddiaların. Richmond kumandamdaki subaylardan biriydi. Onu bir keşif görevi için gönderdim. Öldü. Savaşta her an olan şeylerdir bunlar. Karımla ilişkisi hakkındaki çirkin sözleri de reddediyorum. Karım dünyanın en namuslu kadınıydı."

General MacArthur yerine oturdu. Titreyen elleriyle bıyıklarını çekiştirmeyi sürdürdü. Konuşurken epey çaba harcadığı belliydi.

Lombard konuşmaya başladı. Gözlerinde bir hoşnutluk ifadesi belirmişti.

"Şu benim yerlilere gelince..."

Marston sordu.

"Ne oldu yerlilere?"

"Öykü tümüyle doğru. Onları bırakıp kaçtım. Kendimi kurtarmak için yaptım bunu tabii. Ormanda kaybolmuştuk. Ben ve benimle birlikte olan birkaç beyaz, kalan yiyecekleri alıp yerlileri ormanda bırakarak kaçtık."

General MacArthur hayretle sordu.

"Yani adamları bırakıp yiyecekleri çalarak kaçtınız mı? Onları açlıktan ölüme mi terkettiniz?"

Lombard yanıt verdi.

"Yapılacak başka bir şey yoktu. Yoksa birkaç gün sonra hepimiz açlıktan ölecektik. Sonra yerliler ölüme pek aldırmazlar, bilirsiniz. Yaşamı beyazlar kadar sevmez onlar."

Vera başını koltuğun kenarından kaldırarak Lombard'a şaşkın şaşkın baktı.

"Yani, onları bile bile ölüme mi terkettiniz?"

"Evet, ölüme terkettim onları."

Vera'nın dehşet içinde açılmış gözlerine bakan Lombard'ın gözbebeklerinde zevk pırıltıları belirmişti.

Anthony Marston üzüntülü bir sesle konuşmaya başladı.

"John ve Lucky Combes'u düşünüyorum. Bu ikisi Cambridge yakınlarında çiğnediğim iki çocuk olacak herhalde. Korkunç bir talihsizlik sonucuydu."

Yargıç Wargrave sert bir sesle sordu.

"Onlar için mi, yoksa sizin için mi?"

"Ben talihsizliğin kendim için olduğunu düşünüyordum. Ama, siz haklısınız galiba. Asıl talihsizlik onlarınkiydi. Tabii olay bir kazadan başka bir şey değildi. Evlerin birinden ani olarak yola fırladılar. Bu yüzden bir yıl ehliyetimi elimden aldılar."

Dr. Armstrong babacan bir tavırla.

"Sürat her zaman için tehlikelidir. Herkes için tehlikeli. Sizin gibi gençler toplum için korkunç bir tehlike haline geldiler," dedi.

Anthony omuzlarını silkerek yanıt verdi.

"Böyle söylüyorsunuz, ama İngiltere'nin yolları da çok kötü durumda. Kazalarda bunun da önemli rolü oluyor tabii."

Çevresine bakındı. Boşalan içki kadehini arıyordu. Kadehi masanın üzerinden alarak içkilerin bulunduğu servis masasının yanına gitti ve bardağını doldurmaya başladı. Bir taraftan da omuzunun üzerinden, odadakilere,

"Her neyse, olayda benim suçum yoktu. Kaza oldu. Her gün oluyor böyle şeyler," diyordu.

III

Uşak Rogers kuruyan dudaklarını dili ile ıslatmaya çalışıyor, bir yandan da ellerini ovuşturuyordu. Alçak ve boğuk bir sesle konuşmaya başladı.

"Ben de birkaç söz söyleyebilir miyim, efendim?"

Lombard yanıt verdi: "Tabii, Rogers."

Rogers kuruyan dudaklarını diliyle bir daha ıslattı, hafifçe öksürdü.

"Plakta benden, karımdan ve Bayan Brady'den söz edildi, efendim. Söylenilenlerin bir kelimesi bile doğru değil. Karım ve ben Bayan Brady ölünceye kadar yanındaydık. Sağlığı hep bozuktu. Onun yanında çalışmaya başladığımız zaman da öyleydi, efendim. O gece fırtına vardı. Bayan Brady'ye yeni bir kriz geldiği gece telefon da bozulmuştu. Onun için doktor çağıramadık. Doktora haber vermek için yürüyerek gitmek zorunda kaldım. Ama, vaktinde yetişemedik. Onu çok severdik. Bunu herkes bilir. Onun ölümünde bizim aleyhimize tek söz söylenmedi. Hiç kimse bizi suçlu bulmadı."

Lombard karşısındaki adamın endişe içinde olduğunu gösteren yüzüne düşünceli düşünceli baktı. Ağzı kurumuş, dudakları adeta çatlamıştı, bakışları endişeliydi. Sonra adamın elinden düşen kahve fincanını hatırladı. Ama düşündüklerini söylemeyerek, sadece "Yaa, öyle mi?" dedi.

Blore konuşmaya başlamıştı. Soğuk ve resmi bir tavır takınmıştı.

"Yine de, bu ölümden epey çıkar sağladınız, değil mi?"

Rogers kendini toparlayarak, "Evet efendim," dedi. "Ona bağlılıkla uzun yıllar hizmet ettiğimiz için Bayan Brady bize ufak bir miras bırakmıştı. Neden olmasın? Çok iyi bir hanımefendiydi."

Lombard söze karşıtı.

"Siz hakkınızdaki suçlamaya ne dersiniz, Bay Blore?"

"Ne suçlaması?"

"Unuttunuz mu? Plaktaki listede sizin adınız da var."

Blore kızardı.

"Landor'u mu kastediyorsunuz? O olay bir banka soygunuyla ilgilidir. Londra'da Ticaret Bankası soyulmuştu."

Wargrave, "O soygun olayını hatırlıyorum," dedi. "Davaya ben bakmadım, ama çok iyi hatırlıyorum. Siz o davada tanıklık eden polis memuruydunuz, değil mi?"

Blore yanıt verdi:

"Evet, efendim."

"Landor ömür boyu hapse mahkûm oldu ve bir yıl sonra da Dartmoor Hapishanesinde öldü. Narin yapılı bir adamdı. Hapishane yaşamına dayanamadı galiba."

Blore, "Sahtekârın biriydi," dedi. "Gece bekçisini bayıltan da oydu. Bütün kanıtlar aleyhineydi."

Wargrave ağır ağır, sözcüklerin üzerine basarak konuştu:

"Hatırladığıma göre, o davadan sonra terfi etmiştiniz."

"Evet, terfi ettirildim. Görevimi başarıyla yapmıştım."

Lombard yüksek sesle gülmeye başladı. Kahkahası odayı çınlatıyordu.

"Görevini seven ve yasalara saygı gösteren bütün insanlar da burada toplanmış galiba. Benim dışımda tabii. Gelelim size, doktor. Sizin mesleki hatanız ne? Yasadışı küçük bir ameliyat falan mı?"

Emily Brent, Lombard'a tiksintiyle bakarak ondan mümkün olduğu kadar uzağa gitti. Kendisine son derece hakim bir adam olduğu anlaşılan Dr. Armstrong ise gülümseyerek başını salladı.

"Ben olayı bir türlü hatırlayamadım. Sözü geçen ad bana tamamen yabancı. Neydi o ad?.. Clees mi? Close mu?.. Ben bu adda bir hasta hatırlamıyorum. Böyle bir kimsenin ölümü ile de hiçbir ilişiğim yok. Olay benim için tamamen yabancı. Tabii, aradan epey zaman geçti. Belki de hastanede yapmış olduğum ameliyatlardan biri olabilir. Bazı hastalar hastaneye son dakikada getirilir. Sonra da hasta ölünce, ailesi suçu doktorlarda arar."

Başını, çaresizliğini belirten bir hareketle salladı. Sustu.

Düşünmeye başlamıştı. O geceyi düşünüyordu.

Sebep, sarhoşluktu. Hasta o yüzden ölmüştü... Sarhoştu o akşam. Zaten daha ameliyathaneye girmeden sinirleri bozulmuştu... Elleri titriyordu.

Hastayı göz göre göre öldürmüştü. Zavallı kadın. Eğer o gece sarhoş olmasaydı, şimdi hayatta olacaktı belki. O kadar da kolay bir ameliyattı ki. Aradan bunca yıl geçtiği halde, bu iş nasıl ortaya çıkmıştı?..

IV

Odada derin bir sessizlik vardı. Herkes Emily Brent'e bakıyordu. Kimi belli etmemeye çalışarak, kimi de doğrudan doğruya. Bayan Emily, herkesin kendisine baktığını farkedene kadar birkaç dakika geçti.

Kaşlarını dar alnının yarısına kadar kaldırarak konuştu:

"Eğer benim de bir şeyler anlatmamı bekliyorsanız boşuna vakit kaybediyorsunuz. Çünkü benim söyleyecek bir şeyim yok."

Yargıç, "Hiçbir şey söylemeyecek misiniz, Bayan Brent?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

Bayan Brent'in ince dudakları büzülmüş, ağzı sımsıkı kapanmıştı.

Yargıç tatlı bir sesle, "Savunma hakkınızı sonraya mı bırakacaksınız?" diye sordu.

Emily Brent soğuk bir sesle yanıt verdi:

"Savunma diye bir şey sözkonusu değil. Ben her zaman vicdanımın emrettiği biçimde davranmış bir insanım. Kendimi temize çıkarmak ihtiyacı duyduğum hiçbir olay anımsamıyorum."

Yargıç bir iki kez hafifçe öksürdü, sonra, "Soruşturmamızın birinci bölümü burada bitti," dedi. "Şimdi Rogers, bizlerden, sen ve karından başka adada kim var?"

"Hiç kimse efendim! Hiç kimse!"

"Bundan eminsin, değil mi?"

"Eminim, efendim."

"Meçhul ev sahibimizin bizi buraya hangi amaçla topladığı konusunda henüz tam bir fikrim yok. Ama bu adam kim olursa olsun, aklı başında biri değil."

"Tehlikeli de olabilir. Bence bir an önce burayı terketmek hepimiz için daha hayırlı. Hatta hemen bu gece bu adayı terketmeliyiz."

Rogers, "Affedersiniz efendim," diye yargıcın sözünü kesti. "Adada sandal yok ki."

"Nasıl olur?"

"Öyle efendim."

"Peki, sahille nasıl bağlantı kuruyorsunuz?"

"Fred Narracott aracılığıyla. Her sabah buraya gelir. Sütü, ekmeği ve postayı getirir. Siparişleri de alır."

"O halde adayı terketmek için yarına kadar beklemekten başka çaremiz yok."

Odadakiler, yargıcın bu kararını koro halinde onayladılar. Karara sadece Anthony Marston karşı çıkmıştı.

Marston, "Bence adadan gitmeden önce bu esrarı çözmemiz gerek," dedi. "Her şey bir cinayet romanı gibi. Çok eğlenirdik esararı çözmeye çalışsak."

Yargıç soğuk bir sesle, "Benim yaşımda bir adam sizin eğlence dediğiniz şeylerden pek hoşlanmaz, delikanlı," diye yanıt verdi.

Anthony gülümsedi, "Yasalar çerçevesinde yaşamak hayli sıkıcı. Ben heyecan arıyorum. O kadar."

Sonra masanın üzerinde duran kadehini alarak içindeki viskiyi bir yudumda dikti.

İçkiyi çok çabuk içmişti galiba. Öksürdü... Boğulurcasına bir daha öksürdü. Soluk almaya çalışır gibi bir hali vardı. Yüzü kızardı, koltuktan aşağıya kaydı. Elindeki kadeh yere düştü. İki eli boğazında olduğu halde yerde kaskatı kaldı.

Dördüncü Bölüm

I

Her şey öyle çabuk, öyle beklenmedik bir biçimde olmuştu ki, herkesin soluğu kesilmişti. Yerde yatan adama aptal aptal bakıyorlardı.

Sonunda Dr. Armstrong kendini toplayıp yerinden fırladı.

Marston'a kadar giderek yanına diz çöktü. Yerde yatan adamın üzerinden başını kaldırdığında hepsi de doktorun gözlerinin hayretle açılmış olduğunu gördüler.

"Tanrım ölmüş!" diye fısıldadı.

Odadakiler doktorun ağzından dökülen sözlerin anlamını birden anlayamamışlardı sanki. Hareketsiz, heykel gibi duruyorlardı...

Ölmüş müydü? Bir mitoloji Tanrı'sını andıran bu delikanlı, bu sağlıklı, güçlü, yakışıklı adam ölmüş müydü? Hepsi hayretle açılan gözlerle cesede bakıyorlardı. Bunun gibi genç ve sağlıklı bir adamın bir kadeh viski içerken öksürmeye başlayıp ölüvermesi olacak iş miydi?..

Hayır, kimse gözlerine inanamıyordu.

Dr. Armstrong cesedin yüzüne eğilmiş, morarmaya başlayan dudaklarını kokluyordu. Sonra Anthony Marston'un elinden düşen bardağı aldı.

General MacArthur, "Öldü mü? Yani delikanlı içkinin boğazında kalmasından mı öldü?" diye mırıldandı.

Doktor yanıt verdi:

"İsterseniz boğazına bir şey takıldı da diyebilirsiniz. Soluk alamadığından ölmüş."

Doktor konuşurken bir yandan da bardağı koklamaktaydı. Parmağını bardağın dibinde kalan bir damla içkiye batırdı, sonra dikkatle dilinin ucuna

dokundurdu.

Armstrong'un yüzündeki ifade birdenbire değişmişti.

General MacArthur, "Bir adamın böyle ölebileceğini hiç düşünmemiştim... Boğazında içki kalmakla adam ölür mü hiç," dedi.

Emily Brent ince, duru bir sesle konuştu.

"Biz ölümlüler yaşamla ölümü ayıran bir çizgi üzerinde yaşamaktayız."

Dr. Armstrong ayağa kalkmıştı, kendi kendine konuşuyormuş gibi, "Hayır, boğazında içki kalarak kimse böyle birdenbire ölemez. Marston doğal bir ölümle ölmedi," dedi.

Vera fısıldar gibi, "Viskinin içinde mi bir şey vardı?" dedi.

Armstrong başını salladı.

"Evet, ne olduğunu kesin olarak söyleyemeyeceğim. Ama bütün belirtiler, Marston'un siyanür cinsinden bir zehirle zehirlenmiş olduğunu gösteriyor. Belki de potasyum siyanürdür. Bu zehir oldukça çabuk etki eder."

Yargıç sert bir sesle,

"Zehir bardağında mıydı?" diye sordu.

"Evet."

Doktor içkilerin bulunduğu servis masasına doğru yürüdü.

Masanın üzerinde duran viski şişesinin kapağını çıkararak içindekini kokladı, sonra da dilinin ucuyla tattı. Arkasından soda şişesini de aynı biçimde kontrol etti. Sonunda başını salladı.

"Bunlarda bir şey yok."

Lombard, "Yani zehiri bardağa kendi mi koydu?" diye sordu.

Armstrong, Lombard'a garip garip bakarak alaycı bir sesle,

"Galiba öyle," dedi.

"İntihar, ha? Çok garip doğrusu."

Vera, "onun kendi canına kıyacağını kimse tahmin edemezdi. Öyle canlı bir adamdı ki. Yaşamdan çok zevk alıyormuş gibi bir hali vardı. Bugün tepeden aşağıya otomobiliyle gelirken sanki... Sanki... Ah, nasıl anlatayım. Bilmem ki," diye hafif bir sesle konuştu.

Ama hepsi de Vera'nın ne demek istediğini anlamışlardı. Gençliğin doruğunda ve yaşamının en sağlıklı çağında olan Anthony Marston ilk

bakışta herkeste ölümsüz olduğu izlenimi uyandırmıştı.

Dr. Armstrong,

"İntihardan başka bir olasılık ileri süren var mı?" diye sordu.

Herkes ağır ağır başını salladı. Akıllarına, olayın başka bir açıklaması gelmiyordu. Aynı içkiden onlar da içmişlerdi. Antony Marston'un masaya giderek kadehine içki koyduğunu hepsi de görmüşlerdi. Bu durumda eğer içkide zehir varsa, o zehir bardağa ancak Marston tarafından konmuş olabilirdi.

Blore düşünceli bir tavırla konuştu.

"Bu bence intihar değil. Marston kendi canına kıyabilecek tiplerden değil."

Armstrong, "Ben de aynı kanıdayım," dedi.

II

Sorunu olduğu gibi bıraktılar. Başka ne yapabilirlerdi? Armstrong ve Lombard, Marston'un cesedini birlikte yatak odasına taşıdılar. Yatağa yatırarak üzerini çarşafla örttüler.

Aşağı kata döndüklerinde ötekiler bir köşeye toplanmış, ayakta bir şeyler konuşuyorlardı. Gece fazla soğuk olmadığı halde hepsinin ürperdiği belliydi.

Emily Brent, "En iyisi gidip yatalım. Epey geç oldu," dedi.

Saat on ikiyi geçmişti. Fikir fena değildi; ama kimse yukarı çıkmak için acele etmiyordu. Kendilerini güvenceye almak için birbirlerine yapışmış gibiydiler.

Yargıç, "Evet biraz uyumamız gerek," dedi.

Rogers, "Benim yapmam gereken işler var efendim," dedi.

Lombard öfkeli bir sesle, "Yarın sabah yaparsın işini," diye Rogers'ı adeta azarladı.

Armstrong, "Karın nasıl?" diye sordu.

"Şimdi gidip bakacağım efendim."

Rogers yukarı çıktı, birkaç dakika sonra geri döndü.

"Mışıl mışıl uyuyor, efendim."

Doktor, "iyi," dedi. "Sakın onu rahatsız etme."

"Hayır, efendim. Yemek odasını ve salonu yerleştirdikten sonra, hemen gidip yatacağım."

Önlerinden geçerek yemek odasına girdi.

Öbürleri de istemeye istemeye yukarı çıktılar.

Yukarı koridorda birbirlerine iyi geceler dilediler, sonra odalarına çekildiler. Hepsi de aynı anda, aynı şeyleri düşünmüşler gibi, aynı anda kapılarını kilitlediler...

III

Loş bir ışıkla aydınlatılmış odasında, Yargıç Wargrave elbiselerini çıkarmış, yatmaya hazırlanmaktaydı.

Edward Seton'u düşünüyordu.

Onu çok iyi anımsıyordu. Saçları, mavi gözleri ve karşısındakinin gözlerinin içine dikilen pervasız bakışlarını unutmamıştı. Zaten jüriyi lehine çeviren de, bu pervasız hali olmuştu. Savcı da görevini iyi yapmamıştı, iddiasında biraz fazlaca ayrıntıya kaçmıştı.

Öte yandan, savunma avukatı Matthews kusursuz bir savunma yapmıştı. Savcının kanıtlarını çürütüşü, sanığa ve tanıklara sorduğu sorular, olayı özetleyişi tam anlamıyla ustacaydı.

Seton da jüri huzurunda yapılan sorgusunda hiç heyecanlanmamış, savcının bütün sorularını büyük bir rahatlıkla yanıtlamıştı. Jüri, sanığın bu pervasız ve soğukkanlı halinin etkisi altında kalarak suçsuz olduğu kanısına varmıştı. Avukat Matthews artık davaya yüzde yüz kazanılmış gözüyle bakıyordu.

Yargıç cep saatini dikkatle kurarak yatağının başucundaki komodinin üzerine koydu.

Mahkeme sırasında yargıç kürsüsünde savcının ve sanık avukatını konuşmalarını dinlerken ve not alırken neler düşündüğünü; avukatın, her biri sağlam birer kanıt olan iddiaları birer birer çürütürken neler hissettiğini anımsıyordu.

Davadan pek hoşlanmıştı. Matthews'un son konuşması hukuk edebiyatının bir başyapıtı olmuştu. Ondan sonra, konuşan savcı, avukatın jüri üzerinde bıraktığı etkiyi silmeyi başaramamıştı.

Sonunda sıra kendisinin davayı jüriye özetlemesine gelmişti.

Yargıç Wargrave takma dişlerini çıkararak komodinin üzerindeki su dolu bardağın içine dikkatle bıraktı. Gergin duran dudakları içeri çöktü. Şimdi yüzünde zalim ve yırtıcı bir ağız belirmişti.

Sonra gözlerini ovuşturarak kendi kendine gülümsedi.

Şu Seton'u nasıl ipe göndermişti...

Romatizmalı bacaklarının izin verdiği kadar, çabuk yatağa tırmanıp elektriği söndürdü.

IV

Aşağıda yemek odasında Rogers hayretten donakalmıştı. Yemek masasının ortasındaki porselen bebeklere bakıyordu.

Kendi kendine mırıldandı:

"Garip şey. Demin bunların on tane olduklarına yemin edebilirim."

V

General MacArthur yattığı yerde oradan oraya dönüp duruyordu.

Bir türlü uyku girmiyordu gözüne.

Karanlıkta hep Arthur Richmond'un yüzünü görüyordu.

Arthur'u severdi, hem de çok severdi. Karısı Leslie'nin de ondan hoşlandığına memnun olmuştu.

Leslie kaprisli bir kadındı, birçok yakın arkadaşına, "Sıkıcı," deyip burun kıvırmıştı. Ona bakılırsa hemen herkes sıkıcıydı.

Ama, Arthur Richmond'u sıkıcı bulmamıştı. Başlangıçtan beri iyi anlaşmışlardı onunla. Birlikte piyeslerden, müzikten ve resimden söz ederlerdi. MacArthur, Leslie'nin bu çocuğa karşı annece bir sevgi duymasından hoşnuttu.

Anne sevgisi... Koca budala, Richmond'un yirmi dokuz Leslie'nin de yirmi sekiz yaşında olduğunu bir türlü düşünememişti.

Leslie'yi seviyordu. Yuvarlak yüzü, parlak, derin bakışlı gri gözleri, dalgalı, kumral saçları hiçbir zaman gözünün önünden gitmiyordu. Leslie'yi çok seviyor ve ona tam anlamıyla inanıyordu.

Günün birinde gerçek ortaya çıkmıştı. Her şey aşk romanlarında anlatıldığı gibiydi. Koca ile âşığın mektupları yanlış zarflara konulmuştu. Leslie her ikisine de uzun süredir mektup yazıyordu herhalde çünkü Richmond'a yazdığı mektubu bir gün yanlışlıkla üzerinde kocasının adresi bulunan zarfa koyuvermişti. MacArthur, aradan uzun yıllar geçtiği halde o anda yediği darbenin acısını bugünmüş gibi anımsıyordu...

Onun için korkunç bir darbe olmuştu bu.

Mektuptan anlaşıldığına göre, bu iş uzun süredir devam etmekteydi. Hafta sonu tatilleri, Richmond'un son aldığı izin... Leslie... Leslie ve Arthur.

Tanrı'nın belası herif! Güleryüzü de, içten davranışları da onun olsundu. Kahrolası yalancı! Arkadaşının karısını çalan alçak!

Şimdi olayı düşünürken bile cinayet işleyebilecek hale gelmişti. Buna rağmen, o zaman hiçbir şey yokmuş gibi hareket etmiş, Richmond'a bir şey sezdirmemeye çalışmıştı.

Bunu başarmış mıydı? Öyle sanıyordu. Richmond bir şeyden kuşkulanmamıştı. Cephede zaten kimsenin birbirine fazla dikkat ettiği yoktu.

Sadece genç subay Armitage'in kendisine birkaç kez garip garip baktığını görmüştü. Armitage'in orduda yükseleceği her halinden belliydi.

Belki de o zaman Armitage bir şeyler hissetmiş ve kendine göre tahminlerde bulunmuştu.

Evet, Richmond'u bile bile ölüme yollamıştı. Onu ölümden ancak bir mucize kurtarabilirdi. Böyle bir mucize de olmamıştı. Richmond'u ölüme yollamıştı ve bundan dolayı zerrece pişman değildi. Hem öyle kolay olmuştu ki. Savaş sırasında yanlışlıklar sık sık oluyordu. Subayların gereksiz yere ölüme gönderildikleri duyulmamış bir şey değildi. Her şey karmakarışıktı. Zaten ne yaptığını bilen pek az kimse vardı. Savaştan sonra belki bazıları ihtiyar MacArthur'un da savaşta bir ara sinirlerinin

bozulduğunu ve gereksiz birtakım emirler vermiş olduğunu ileri sürebileceklerdi. Başka ne söyleyebilirlerdi?

Ama genç Armitage başkaydı. Emri işittiği zaman kumandanına tuhaf tuhaf bakmıştı. Belki de Richmond'u bilerek ölüme yolladığını anlamıştı bu delikanlı. Savaş bittikten sonra acaba Armitage konuşmuş muydu?

Leslie'nin bir şeyden haberi yoktu. Herhalde âşığının arkasından epey ağlamıştı. Ama kendi İngiltere'ye döndüğü zaman karısında bir değişiklik sezmemişti. Aşk serüveninin ortaya çıktığını karısına hiçbir zaman söylememişti. Savaştan üç, dört yıl sonra Leslie iki yanlı zatürreeye yakalanarak ölmüştü.

Aradan epey zaman geçmişti. On beş mi, yoksa on altı yıl mı olduğunu tam olarak kestiremiyordu.

Karısının ölümünden sonra ordudan ayrılarak Devon'a yerleşmişti. Dünyanın şirin bir köşesinde, çevresinde iyi komşuları olan güzel bir eve sahip olmayı hep istemişti. Sonunda böyle bir evi olmuştu. Ara sıra ava çıkabiliyor, iyi havalarda balık da tutabiliyordu. Her pazar aksatmadan kiliseye gidiyordu.

Kasabada herkes kendisine çok iyi davranıyordu. Bu bir süre böyle devam etti. Ama sonraları halkın, arkasından bir şeyler konuştuğundan kuşkulanmaya başladı. Nedense herkes kendisine başka türlü bakıyordu.

Sanki bir şey işitmişlerdi. Dedikodular ne kadar da çabuk yayılıyordu. Yoksa Armitage bir şey mi söylemişti?

Ondan sonra o da halka aldırmamaya başlamış, kendi kabuğuna çekilmişti. Herkesin, aleyhinde konuştuğunu hissetmek hiç de hoş bir şey değildi.

Üzerinden yıllar geçmiş ve olay anlamsız bir anı haline gelmişti. Leslie öleli yıllar olmuştu. Arthur Richmond da öyle. Artık olayların onca hiçbir önemi kalmamıştı.

Yaşamı bomboştu. Ordudaki eski arkadaşlarını aramaktan çekiniyordu. Eğer Armitage konuştuysa onlar da her şeyi öğrenmişler demekti.

Ve şimdi.. Bu gece... Meçhul bir ses o eski öyküyü yeniden ortaya atmıştı.

Acaba doğru mu davranmıştı? Davranışı belki çirkin, belki utanç vericiydi. Ama kimse bundan ötürü onu suçlayamazdı.

Hatta kendi bile.

Ya o güzel kız... Meçhul ses onu da suçlamıştı. Bir çocuğu öldürmüş sözde... Saçma...

Emily Brent katilmiş sözüm ona. Aynı alayda birlikte çarpıştıkları Tom Brent'in yeğeni. Bu kadar nazik ve kibar bir hanımefendinin katil olamayacağını kör olsa anlardı.

Bu suçlamalar deli saçmasıydı. Kahrolasıca bir delinin saçmaları.

Buraya geldiklerinden beri... Ne zaman gelmişlerdi buraya?

Daha o gün öğleden sonra gelmişlerdi, ama sanki çoktandır buradaymışlar gibiydi.

"Acaba ne zaman gidebileceğiz adadan?" diye düşündü.

Yarın, yarın tabii. Karşı sahilden motor gediği zaman...

Garip, şu dakikada adadan gitmeyi hiç de istemiyordu...

Adadan gitmek, küçük evine geri dönmek, arkasından konuşan halkın yüzüne bakmak, bütün dertlere ve endişelere yeniden dönmek istemiyordu. Açık pencereden, kayalara çarpan dalgaların sesi geliyordu.... Ses akşam üstüne göre epey artmıştı. Rüzgâr da gitgide şiddetleniyordu.

"Ne huzur verici ses. Her şey huzur veriyor insana burada..." dedi içinden.

Sonra, kendi kendine, "Adaların en iyi yanı insanın istediği zaman kaçamamasında... Artık her şeyin sonuna geldin..." diye mırıldandı.

Birden adadan hiç ayrılmak istemediğini anlamıştı.

VI

Vera Claythorne yatağında yatıyordu. Uyanıktı, gözleri tavanda sabit bir noktaya dikilmişti. Karyolanın yanındaki komodinin üzerinde duran lamba yanıyordu. Elektriği söndürmeye cesaret edememişti. Kendi kendine düşünüyordu:

"Hugo!.. Hugo!.. Nedense bu akşam çok yakınımda olduğunu hissediyorum? Odanın içindeymişsin gibi..."

Acaba Hugo neredeydi? Bilmiyordu. Hiçbir zaman da öğrenemeyecekti. Onu bırakıp gitmiş, yaşamından çıkmıştı.

Hugo'yu düşünmemeye çalışmanın yararı yoktu. Çok yakınlarındaydı çünkü. Cornwall... Kara kayalar, yumuşak sarı kumsal, Bayan Hamilton ve elinden çekiştirerek koşturmaya çalışan küçük Cyrill...

"Ben kayalara kadar yüzmek istiyorum, Bayan Claythorne. Neden kayalara kadar yüzemezmişim?"

Nereye baksa gözleri Hugo'nun gözleri ile karşılaşıyordu. Ya Cyril'i yatağa yatırdıktan sonraki geceler...

"Dışarı çıkıp biraz dolaşalım mı Bayan Claythorne?"

"Fena olmaz."

Sahile inen çiçekli yol. Mehtap ve serin Atlantik rüzgârı.

Hugo'nun onu saran kolları...

"Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi, Vera?"

Evet biliyordu.

Ya da bildiğini sanmıştı.

"Senden benimle evlenmeni isteyemem. Çünkü meteliğim yok. Oysa bir zamanlar, üç ay kadar çok zengin bir adam sayılmıştım. Cyril, Maurice'in ölümünden üç ay sonra doğdu. Kız olsaydı..."

Bütün yaşamını bu hayal üzerine kurmamıştı, ama, bu yüzden çok ağır bir darbe yemiş olduğunu da kabul ediyordu. Ne yapmalıydı? Şanstı bu. Cyril de fena bir çocuk değildi. Onu çok sevdiğini söylediği de olmuştu. Küçük yeğenini eğlendirmek için onunla oynamaya daima hazırdı. Çocuğa karşı kin duymadığı belliydi.

Cyril sağlıklı bir çocuk değildi. Ufak tefekti... Hastalıklı bile denilebilirdi hatta. Belki de fazla yaşamayacaktı... Bir gün...

"Bayan Claythorne, neden kayalara kadar yüzmeyeyim?"

Bu soru artık onu rahatsız etmeye, hatta sinirlendirmeye başlamıştı.

"Sana göre çok uzak orası, Cyril."

"Ama, Bayan Claythorne... Ne olur?"

Vera yatağından kalktı. Tuvalet masasına kadar gitti, üç aspirin yuttu. Keşke uyku ilacına benzer bir şey getirseydim, diye düşünüyordu.

Sonra kendi kendine, "İntihar edecek olsam herhalde siyanür yerine fazlaca Veronal ya da ona benzer bir şey alırdım," diye mırıldandı.

Anthony Marston'un moraran yüzü gözlerinin önüne geldi, ürperdi.

Şöminenin önünden geçerken çerçeve içindeki şiire bir daha baktı.

On küçük zenci yemeğe gitti.

Birinin boğazında yemek kaldı, kaldı dokuz.

Kendi kendine düşündü:

Ne korkunç bir ölüm Tanrım!

Anthony Marston neden ölmek istemişti?

Oysa kendi ölmek istemiyordu...

Ölüm başkaları içindi...

Beşinci Bölüm

I

Doktor Armstrong düş görüyordu...

Ameliyathane çok sıcaktı...

Ter damlaları yüzünden aşağı durmadan akıyor, elleri kayıyordu. Aletleri tutmak öyle güçleşmişti ki... Bisturi ne kadar da keskindi... Böyle bir bıçakla cinayet işlemek ne kolay olurdu. Zaten o da cinayet işliyordu ya... Masada yatan kadının vücudu da biçim değiştirmişti sanki.

Güzel bir kadındı besbelli. Yüzü örtülüydü. Kimdi acaba? Öldürmekte olduğu kadın kimdi? Adını hatırlayamıyordu, ama bilmek istiyordu. Hemşireye sorsa mıydı?

Hemşire gözlerini ondan ayırmıyor, kendisini süzüyordu. Ona böyle bir şey soramazdı. Durumundan kuşkulanmıştı mutlaka.

Ama, ameliyat masasında yatan kadın kimdi?

Hastaların yüzünü bu kadar sımsıkı kapatmamaları gerekirdi...

Yüzünü bir görebilseydi...

Ah... işte istediği oluyordu. Genç asistanlardan biri hastanın yüzünü açıyordu.

Emily Brent... Emily Brent'ti bu. Öldüreceği kadın Emily Brent'ti.

Ne masum bir hali vardı. Dudakları oynuyordu. Ne söylüyordu?

"Biz ölümlüler yaşamla ölümü ayıran bir çizgi üzerinde yaşamaktayız."

Şimdi gülüyordu artık. Hayır hemşire, yüzünü örtme hastanın. Yüzünü görmem gerek. Anestezi yapıldı mı? Eter nerede? Eteri ne yaptınız, hemşire? Neyse bu da işe yarar.

Hastanın yüzünü açın hemşire!

Tabii, başından beri biliyordu. Anthony Marston'du bu. Yüzü morarmış ve kasılmıştı. Ama ölmemişti. Gülüyordu. Kahkahasından ameliyat masası sallanıyordu.

Dikkat! Dikkat! Hemşire, hastanın kımıldamasına engel olun!...

Sarsılarak uyandı.. Sabah olmuştu. Odanın penceresinden günün ilk ışıkları süzülüyordu.

Biri üzerine eğilmişti... Sarsıyordu onu. Rogers'ti bu. Yüzü bembeyazdı.

"Doktor!.. Doktor!" diye bağırıyordu.

Dr. Armstrong tamamen uyandı.

Yatağında doğrulup oturdu, sonra sert bir sesle, "Ne oluyor?" diye bağırdı.

"Karım... Doktor, karımı bir türlü uyandıramıyorum. Tanrım, uyanmıyor bir türlü. Hem hali de pek normal değil!"

Dr. Armstrong hemen yerinden fırladı. Sabahlığını sırtına aldı, Rogers'ı izledi. Yatakta sakin sakin yatan kadının üzerine eğildi. Soğumaya başlamış eli tuttu, gözkapağını kaldırdı. Yatağın yanında doğrularak Rogers'e döndü.

Rogers korku içinde fısıldadı.

"Öldü... Öldü mü yoksa?..."

Uşak kuruyan dudaklarını diliyle ıslatmaya çalışıyordu...

Armstrong başını salladı.

"Evet, ölmüş."

Gözleri karşısındaki uşağa takıldı. Sonra masanın yanındaki lavaboyu ve yatakta hareketsiz yatan kadını süzdü.

Rogers, "Kalbi... Kalbinden mi?" diye sordu.

"Son zamanlarda sağlığı nasıldı?"

"Bazan romatizmalarından yakınırdı."

"Son zamanlarda hiç doktora gitti mi?"

Rogers, "Doktor mu?" diye hayretle sordu. "Yıllardan beri ikimizde doktora gitmedik."

"Kalbinden rahatsız olduğuna ilişkin bir kuşkun var mıydı?"

"Hayır, doktor. Hiç böyle bir şikâyeti olmamıştı."

"Uykusu iyi miydi?"

Bu soru karşısında Rogers biraz bocaladı, ellerini ovuşturarak mırıldandı.

"Hayır, efendim. Uykusu pek iyi değildi."

Doktor sert bir sesle sordu.

"Uyumak için ilaç aldığı olur muydu?"

Rogers'ın gözleri hayretle açılmıştı.

"İlaç mı? Uyumak için mi? Hayır, efendim. Bu tür bir ilaç kullanmadığından eminim."

Armstrong lavaboya gitti.

Lavabonun rafında çeşitli şişeler durmaktaydı. Saç losyonu, kolonya, gliserin, diş macunu ve birkaç tane aspirin.

Rogers tuvalet masasının çekmecelerini açarak ona yardım etti. Oradan sonra gardrobu aradılar. Uyku ilacı bulamadılar.

Rogers, "Dün gece sizin verdiğiniz ilaçtan başka hiçbir şey almadı..." dedi.

II

Saat dokuzda, kahvaltı gongu çalındığında herkes ayaktaydı. General MacArthur ile yargıç terasta oturmuşlar, politik durum hakkında ileri geri birtakım görüşler ileri sürüyorlardı.

Vera Claythorne ile Philip Lombard evin arkasındaki tepeye, adanın en yüksek yerine çıkmışlardı. Orada William Henry Blore'a rastladılar. Karşı sahili seyrediyordu.

"Motoru gözlüyorum, ama henüz görünürlerde yok."

Vera güldü, "Devon uykucu bir yer galiba. Her şey geç oluyor burada," dedi.

Philip Lombard endişeli bir sesle sordu.

"Hava hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Başını kaldırıp gökyüzünü inceleyen Blore görüşünü açıkladı.

"Bana fena değil gibi geliyor."

Lombard dudaklarını ıslık çalacakmış gibi bükerek, "Bana kalırsa, gün bitmeden fırtına çıkacak," dedi.

Blore, "Fırtına mı?" diye sordu.

Aşağıda çalınan bir gongun sesi duyuldu.

Philip Lombard, "Kahvaltı," dedi. "Ben biraz bir şeyler yemek istiyorum."

Dik bayırdan aşağı inerlerken Blore, Lombard'a alçak sesle, "Biliyor musun?" dedi. "Ben bu işten pek bir şey anlayamadım. Şu genç neden kendini öldürsün? Bütün gece onu düşündüm durdum. Bence Marston öldürüldü."

Oturma odasının terasa açılan kapısından çıkan Emily Brent onları karşıladı, sonra sert bir sesle sordu:

"Motor geliyor mu?"

Vera, "Hayır," diye yanıt verdi.

Kahvaltı etmek üzere yemek odasına geçtiler. Masada yumurta, peynir, salam, çay ve kahve vardı. Rogers onlar girerlerken kapıyı açık tutmuş, sonra da dışarıdan kapayarak gözden kaybolmuştu.

Emily Brent, "Bu adam hasta gibi bu sabah," dedi.

Pencerenin yanında ayakta duran Dr. Armstrong, hafifçe öksürdü.

"Masadaki eksiklerin kusuruna bakmamak gerek. Şey, Rogers bu sabah işleri tek başına yapmak zorunda... Bayan Rogers çalışabilecek durumda değil de," dedi.

Emily Brent sordu.

"Nesi varmış kadının?"

Dr. Armstrong alelacele, "Haydi kahvaltıya başlayalım. Yumurtalar soğuyacak," dedi. "Daha sonra sizinle konuşmak istediğim bazı şeyler var."

Tabaklar dolduruldu, fincanlara kahve ve çay konuldu, kahvaltı başladı.

Ada hakkında konuşmak sanki yasak edilmişti. Konuşulan konular dünya haberleri, spor olayları ve Loch Ness canavarının son görünüşü gibi şeylerdi.

Tabaklar boşaldıktan sonra Dr. Armstrong sandalyesini biraz geri itti, öksürerek boğazını temizledi ve ciddi bir tavır takınarak konuştu.

"Kötü haberi vermeden önce kahvaltılarınızı bitirmenizi beklemeyi daha doğru buldum. Bayan Rogers uykusunda öldü."

Her ağızdan hayret ve şaşkınlık ifade eden sesler yükseldi.

Vera, "Ne korkunç," diye haykırdı. "Adaya gelişimizden beri bu ikinci ölüm."

Wargrave gözlerini kısarak, "Hımmm.... Çok hayret verici... Ölüm sebebi ne?" dedi.

"Doğal bir ölümle öldüğünü söylemek zor."

"Otopsi gerektirecek bir durum mu var?"

"Bu ölünün gömülmesi için kimse ruhsat veremez."

Vera söze karıştı:

"Çok sinirli görünüyordu. Dün gece de şok geçirdi. Belki de kalbi durmuştur. Değil mi?"

Dr. Armstrong, soğuk bir tavırla, "Hiç kuşkusuz, kalbi durduğundan öldü. Ama asıl sorun kalbinin durmasına neyin sebep olduğunu anlamak," diye yanıt verdi.

"Vicdan azabından ölmüştür."

Emily Brent'in ağzından dökülen bu sözler grubun üzerinde soğuk bir rüzgâr etkisi yapmıştı.

Armstrong ona döndü.

"Ne demek istiyorsunuz, Bayan Brent?"

Emily Brent dudaklarını her zamankinden biraz daha incelterek yanıt verdi:

"Hepiniz işittiniz. Kocasıyla birlikte yaşlı bir hanımefendi olan ev sahibelerini öldürmekle suçlandılar."

"Yani siz?"

"Evet, ben bu suçlamanın doğru olduğu kanısındayım. Dün gece ne hale geldiğini hepimiz gördük. Tamamen kendini kaybetti ve bayıldı. Kötülüğünün ve suçlu oluşunun yol açtığı şoka dayanamadı. Yani korkudan öldü."

Dr. Armstrong başını salladı.

"Ama kadının sağlık durumu bilinmedikçe bunun kabul edilmesi güç. Kalbi zayıflasa..."

Emily Brent kesin bir sesle, "İsterseniz ölüm nedenine Tanrı'nın adaleti deyin," dedi.

Herkes şaşırmıştı. Bayan Brent onlara baktı. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Çenesini kaldırıp, boynunu uzatarak, "Siz bir günahkârın Tanrı tarafından cezalandırılmasını olanaksız görüyorsunuz, ben aynı kanıda değilim," dedi.

Yargıç çenesini kaşıdı, biraz alaycı bir sesle konuştu.

"Sayın hanımefendi, tecrübelerimden anladığıma göre Tanrı mahkûm etme ve cezalandırma gibi işleri biz ölümlülere bırakmıştır... Biz de bu görevi bazen çok büyük güçlüklerle yerine getirebiliriz."

Emily Brent omuzlarını silkti.

Sonra Blore sert bir sesle sordu.

"Dün gece yatağına yattıktan sonra bir şey yemiş ya da içmiş mi?"

"Hayır. Ne bir şey yemiş, ne de bir şey içmiş."

"Hiçbir şey içmemiş mi? Bir fincan çay da mı? Bir bardak su da mı içmemiş? Yemin ederim ki, bir fincan çay içmiştir. Böyleleri yatmadan önce mutlaka çay içerler."

"Rogers hiçbir şey yemediğini ve içmediğini kesin olarak söyledi."

Blore, "Öyle söylemiş olabilir," dedi.

Sesinin tonunda o kadar kesin bir ifade vardı ki, doktor ona ters ters baktı.

Philip Lombard, "Demek sen bu kanıdasın," dedi.

"Neden olmasın? Dün gece haklarındaki suçlamayı hepimiz işittik. Bir an için Rogers ile karısının ihtiyar hanımlarını temizlediklerini varsayalım. Bundan kimsenin haberi olmadığını sanıp keyiflerine bakıyorlardı..."

Vera yavaşça Blore'un sözünü kesti.

"Hayır, ben Bayan Rogers'ın keyifli olduğunu hiç görmedim. Hep endişeli bir hali vardı."

Blore sözünün kesilmesine biraz kızmış gibi Vera'ya baktı, sonra devam etti.

"Kendileri için tehlike olmadığını düşünüyorlardı. Ama dün akşam meçhul bir ses, delinin biri, baklayı ağzından çıkarıverdi. Ne oldu? Kadın kendini kaybetti. Ne yapacağını şaşırdı bir anda. Kendine gelirken kocasının onu bizden bir an önce kaçırıp odasına çıkarmak isteyişini hatırlayın. Hareketlerinin hepsi karısına olan sevgisinden miydi? Hayır.

Kızgın saç üzerinde yürüyen bir kediye dönmüştü. Karısının ağzından kaçırabileceği şeyleri düşünerek korkudan deliye dönmüştü. Ortada şöyle bir durum vardı: Bir cinayet işlemiş ve yasaların pençesine düşmemişlerdi. Ama yeni bir tahkikat açılsa ne olurdu? Kadın her şeyi açığa vuracaktı. Sinirleri suçlamalara dayanabilecek kadar sağlam değildi. Kocası için artık yaşayan bir tehlike haline gelmişti. Ayaklı bir tehlikeden başka bir şey değildi. Rogers kendinden emindi. Ama karısından emin değildi. Eğer karısı soğukkanlılığını kaybedecek olursa kendi canı da tehlikeye girecekti. Bu yüzden bir fincan çayın içine bir şeyler attı ve kendisi için artık tehlikeli olan bir ağzı sonsuza dek kapattı."

Armstrong hafif bir sesle, "Odada ne bir boş fincan, ne de zehire benzer bir şey vardı. Ben her tarafa baktım," dedi.

"Elbette, bulamazdın. Karısı çayı içtikten sonra Rogers'ın ilk işi fincanı iyice yıkadıktan sonra ortadan kaldırmak olmuştur."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra MacArthur düşünceli bir sesle görüşünü açıkladı:

"Tahmininiz doğru olabilir, ama ben bir erkeğin karısına böyle bir şey yapabileceğini bir türlü kabul edemiyorum."

"Bir erkek, ipe gitmesi sözkonusu olduğunda duygularıyla hareket etmez."

Bir süre kimse konuşmadı.

Biraz sonra Rogers kapıyı açtı, içeri girdi. Bakışlarını konukların üzerinde gezdirerek,

"İstediğiniz bir şey var mı?" diye sordu.

"Motor normal olarak buraya ne vakit gelir?"

"Sabahları yediyle sekiz arasında, efendim. Bazen sekizi geçtiği de olur. Bu sabah Fred Narracott'a ne oldu bilmiyorum. Hasta bile olsa kardeşini yollardı."

Philip Lombard, "Saat kaç şimdi?" diye sordu.

"Ona on var efendim."

Lombard'ın kaşları kalktı, başı hafifçe sallandı.

Rogers bir iki dakika bekledi.

General MacArthur birden patladı.

"Karının ölümüne çok üzüldük. Rogers, doktor tam bize onun ölümünü anlatıyordu."

Rogers başını eğdi.

"Evet efendim. Teşekkür ederim."

Sonra da yemek masasının üzerindeki boş salam tabağını alarak dışarıya çıktı.

Oda yeniden derin bir sessizliğe gömüldü.

III

Terasa çıkmışlardı. Philip Lombard, "Şu motor işi..." diyecek oldu.

Blore ona baktı, başını sallayarak, "Ne düşündüğünüzü biliyorum, Bay Lombard," dedi. "Bu soruyu ben de kendime sordum. Motorun iki saat önce burada olması gerekirdi. Neden gelmedi?"

"Bir yanıt bulabildiniz mi?"

"Bir bakıma, evet. Her şeyden önce bence bu bir rastlantı değil. Olaylar birbirine bağlı. Bir zincirin halkaları gibi."

"Yani motor gelmeyecek mi diyorsunuz?"

Lombard'ın bu sorusunu arkasındaki bir ses cevaplandırdı. Sinirli ve sabırsız bir tonu vardı bu sesin.

"Motor gelmeyecek."

Blore geniş omuzlarını hafifçe çevirerek sözün sahibini kuşkulu bakışlarla süzdü:

"Siz de benim gibi mi düşünüyorsunuz, generalim?"

General MacArthur sert bir sesle konuştu:

"Tabii gelmeyecek. Adadan ayrılabilmek için sadece bu motora güveniyoruz... Anlamıyor musunuz? Sonumuz geldi... Her şeyin sonu..."

Bir an durakladı, sonra garip bir sesle devam etti:

"Huzur buna derler, gerçek huzur. Her şeyin sonuna gelmiş olmak... Yaşamayı sürdürmek zorunda olmamak... Evet, gerçek huzur budur."

Sözünü bitirir bitirmez onların yüzlerine bile bakmadan dönüp gitti. Terası boydan boya geçti, sonra yamaçtan aşağı, denize doğru yürüdü. Adanın ucuna, kayaların denize dökülmüş gibi durduğu buruna gidiyordu.

Garip bir biçimde yürüyordu. Yarı uykuda gibiydi.

Blore, "İşte içimizden biri daha sapıttı. Hepimizin sonu bu olacak galiba," dedi.

Eski polis müfettişi güldü, "Ben böyle şeylerle aklımı oynatmam," dedikten sonra kuru bir sesle devam etti. "Sizin delireceğinizi de pek sanmıyorum Bay Lombard."

Philip Lombard, "Şimdilik aklım başımda, teşekkür ederim," diye yanıt verdi.

IV

Dr. Armstrong da terasa çıktı. Sabırsız bir hali vardı. Sol tarafında Blore ile Lombard, sağ tarafında da başı önüne eğik, bir aşağı bir yukarı ağır ağır dolaşan Wargrave bulunuyordu.

Armstrong bir anlık bocalamadan sonra yargıca doğru yürüdü. Ama, tam o sırada Rogers telaşla evden çıktı.

"Size bir şey söyleyebilir miyim, efendim?"

Armstrong döndü.

Gördüğü manzara karşısında hayretler içinde kalmıştı.

Rogers'ın yüzü kurşuni yeşil bir renk almıştı, sinirden dudakları oynuyor, elleri titriyordu.

"Lütfen efendim. Sizinle içeride biraz konuşabilir miyim?"

Doktor perişan haldeki uşağın peşinden eve girdi.

"Neyin var, oğlum? Kendini topla biraz."

"Burada, efendim. Buraya gelin."

Uşak yemek odasının kapısını açtı. Doktor içeriye girdi.

Onu Rogers izledi, arkasından da kapıyı kapattı.

Armstrong, "Evet," dedi. "Ne var?"

Rogers'ın boğazının ve yüzünün bütün kasları hep birden oynuyordu. Tükrüğünü zorlukla yuttu ve sonunda konuşabildi.

"Burada garip şeyler oluyor, efendim. Anlayamadığım garip şeyler..."

Armstrong sert bir sesle sordu: "Ne gibi garip şeyler?"

"Belki beni deli sanacaksınız. Belki de önemli bir şey değil. Ama, olayları bir türlü açıklayamıyorum."

"Peki ne oluyor anlatsana? Bilmece sorar gibi konuşmayı bırak artık."

Rogers tekrar yutkundu.

"Efendim, şu küçük porselen biblolar. Masanın ortasındaki biblolar. Biliyorsunuz, on taneydiler, Yemin edebilirim on tane olduklarına... On taneydiler."

"Evet, on taneydiler. Dün gece biz de saydık."

Rogers biraz daha sokuldu:

"Evet, efendim. Ama, dün akşam odayı toplarken dokuz tane kalmışlardı. Dün gece bunu farkettiğim zaman tuhafıma gitmişti. Sonra bu sabah, kahvaltı sofrasını hazırlarken hiçbir şeyin farkına varmadım. Çok üzgün ve düşünceli oluşumdan herhalde. Ama masayı toplamaya başladığım sırada... İsterseniz siz de sayın, bana inanmazsanız... Biblolar sekiz tane kalmış. Yalnız sekiz tane. Garip değil mi? Dün on taneydi. Bugün sekiz..."

Altıncı Bölüm

I

Kahvaltıdan sonra Emily Brent, Vera Claythorne'a tepeye çıkarak motorun gelip gelmediğine bakmayı önermişti. Vera da bu öneriyi sevinerek kabul etmişti.

Rüzgâr sertleşmiş, denizde beyaz köpükler belirmeye başlamıştı. Çevreden ne balıkçı teknesi, ne de motor görünüyordu.

Emily Brent, "Dün bizi buraya getiren adam, güvenilir birine benziyordu. Bu sabah bu kadar geç kalması çok tuhaf doğrusu," dedi.

Vera yanıt vermedi. Yavaş yavaş üzerine çökmekte olan panik duygusuna karşı koymaya çalışıyordu. Kendi kendine, "Soğukkanlılığını korumalısın. Sen böyle değildin. Sinirlerin çok sağlamdı," diyordu.

Emily Brent'e ancak birkaç dakika sonra yanıt verebildi.

"Bir an önce gelse bari... Ben bir an önce buradan gitmek istiyorum."

"Herkes buradan bir an önce uzaklaşmak istiyor."

"Çok garip bir durum. Her şey öyle anlamsız ki..."

Yanındaki yaşlı kadın kuru bir sesle konuştu.

"Kendi kendime böyle bir şeye kanıp da buralara geldiğim için çok kızıyorum, iyi incelenince, aldığım mektupta bir tuhaflık olduğu kolayca anlaşılıyor. Ama, o zaman kuşkulanmamıştım. Hem de hiç."

Vera mırıldandı, "Ben de öyle."

Emily Brent, "İnsan bazen çok kolay kanıyor," dedi.

"Kahvaltı sofrasında söylediğiniz gibi mi düşünüyorsunuz gerçekten?"

"Biraz daha açık konuş, yavrum. Ne demek istiyorsun?"

"Rogers ile karısı yaşlı hanımlarını öldürmüş olabilirler mi?"

Emily Brent bir süre denizi seyrederek düşündükten sonra yanıt verdi:
"Bundan eminim. Siz ne düşünüyorsunuz?"
"Ne düşüneceğimi bilemiyorum."
"Her şey benim düşüncemi doğruluyor. Kadının bayılışı... Adamın kahve fincanını elinden düşürüşü... Hatırlıyor musunuz? Sonra olayı anlatışı... Anlattıkları bana pek doğru gibi gelmedi. Evet, korkarım bu işi onlar yaptılar."
"Ya kadının hali?... Kendi gölgesinden korkar gibi bir hali vardı."
Emily Brent mırıldandı:
"Çocukluğumda yatak odamda, çerçeve içinde asılı bir sözü hatırladım. (Günahın seni daima izler bunu unutma.) Çok doğru sözmüş. Günahları insanı nereye gitse izliyor."
"Ötekiler?.. Ya ötekiler?"
"Anlayamadım."
"Ya öbür suçlamalar. Onlar doğru değildi ki. Eğer Rogers'ler hakkındaki suçlama doğruysa..."
Durdu. Sözün sonunu getirecek gücü kalmamış gibiydi.
"Şimdi ne demek istediğini anlıyorum yavrum. Evet, örnekse Bay Lombard yirmi kişiyi ölüme terkedip kaçtığını kabul ediyor."
"Ama terkettikleri zenciymiş."
Emily Brent sert bir sesle Vera'nın sözünü kesti.
"Derisi ne renk olursa olsun herkes insandır. Bütün insanlar kardeştir."
"Zenci kardeşlerimiz... İçimden kahkaha atmak geliyor. Sinirlerim iyice bozulmuş. Kendimde değilim..."
Emily Brent konuşmasını sürdürüyordu.
"Tabii, suçlamaların bazısı uydurma ve saçmaydı. Sözgelimi yargıç hakkındaki. O sadece görevini yapıyordu. Eski polis müfettişi hakkındaki de. Benim hakkımdaki suçlama da..."
Bir ara durdu, sonra yeniden konuşmaya başladı.
"Durumu gözönüne alarak dün akşam bir şeyler söylememem gerekiyordu. Erkeklerin içinde konuşulacak bir konu değildi çünkü."
Vera merakla dinliyordu. Bayan Brent devam etti:

"Beatrice Taylor benim yanımda çalışıyordu. İyi bir kız değildi. Bunu çok geç farkettim. Hakkında yanlış hüküm vermiş ve aldanmıştım başlangıçta. Çok terbiyeli, temiz ve çalışkandı. Ondan çok memnundum. Ama bütün hareketleri sahteymiş. Meğer hafifmeşrep bir kızmış. Ancak başına o 'Kaza' dedikleri şey geldikten sonra bunu anlayabildim."

Vera, "Sonra ne oldu?" diye sordu.

"Onu, bir saat bile çatımın altında tutmadım. Kimse namussuzluğu hoşgördüğümü söyleyemezdi."

Vera daha alçak sesle sordu:

"Sonra ne oldu... Ne oldu kıza?"

"Zavallı, büyük günahı yetişmiyormuş gibi, ikinci bir günah daha işledi. İntihar etti."

Vera Claythorne, Emily Brent'in sakin yüzünü bir an seyrettikten sonra, "Onun intihar ettiğini öğrenince siz ne yaptınız?" diye sordu. "Üzülmediniz mi? Kendinizi suçlu bulmadınız mı?"

Emily Brent dikleşerek yanıt verdi:

"Ben mi? Bu olayda benim hiç suçum yok ki."

"Ya sizin sert davranışınız onu buna zorladıysa?"

"Kendi günahıydı onu intihara sürükleyen. Namuslu bir genç kız gibi davransaydı bunların hiçbiri olmazdı."

Gözlerini Vera'nın gözlerine dikmişti. Bakışlarında üzüntü ve pişmanlık belirtisi görünmüyordu. Zalim ve bencil gözlerdi bunlar. Zenci Adasının tek tepesinin doruğunda erdem heykeli gibi dimdik oturan bu zalim ve bendi kadın, Vera'ya artık hiç de anlamsız gelmiyordu.

Karşısındaki kadın artık anlamsız değil, korkunçtu.

II

Dr. Armstrong yemek salonundan çıkıp yeniden terasa döndü.

Yargıç bir hasır koltuğa oturmuş, denizi seyrediyordu.

Lombard ile Blore ise sol tarafta hiç konuşmadan sigara içiyorlardı. Doktor bir an durakladı. Sonunda bakışları Wargrave'in üzerinde durdu. Biriyle durumu tartışmak istiyordu. Yargıç mantıklı bir insandı, ama

oldukça yaşlıydı. Armstrong bu iş için genç ve hareketli birine ihtiyaç olduğu kanısındaydı.

Sonunda kararını verdi.

"Bay Lombard, sizinle bir dakika konuşabilir miyim?"

Philip, "Tabii," diye yanıt vererek hemen ona doğru yürüdü.

İkisi terastan ayrılıp yamaçtan aşağı, denize doğru yürümeye başladılar. Seslerinin ötekiler tarafından duyulamayacağı kadar uzaklaştıktan sonra Armstrong konuştu.

"Bir konuda fikrinizi almak istedim."

Lombard kaşlarını kaldırarak, "Benim hiç tıp bilgim yok ki," dedi.

"Hayır, hayır. Sizinle durumumuz hakkında konuşmak istiyorum."

"Haa, o başka."

"Şu kadın hakkında ne düşünüyorsunuz? Blore'un varsayımını kabul ediyor musunuz?"

Philip sigarasından derin bir nefes çektikten sonra, "Oldukça akılcı bir varsayım," dedi.

Armstrong'un içi rahatlamıştı. Lombard kafası işleyen bir adamdı.

Lombard konuşmasına devam etti.

"Yani, Bay ve Bayan Rogers'ın vaktiyle hanımlarını öldürdüklerini kabul edersek, ki bunun doğru olmaması için bence neden yok, sizce bu işi nasıl yaptılar? İhtiyar hanımlarını zehirlediler mi dersiniz?"

Armstrong alçak sesle yanıt verdi:

"Bundan daha da basit olabilir yaptıkları. Bu sabah Bayan Brady'nin hastalığının ne olduğunu sordum. Rogers'e. Verdiği yanıt durumu epeyce aydınlattı. Fazla tıbbi ayrıntılara girmeden şunu söyleyim ki, her çeşit kalp hastalığında Amylnitrat kullanılır. Kriz geldiği zaman bir Amylnitrat ampulü kırılarak hastaya koklatılır, ilaç vaktinde kullanılmazsa hastanın sonu kötüdür."

"Bu kadar basit mi?.. Onlar için bayağı kolay bir iş olmuş demek."

Doktor başını salladı.

"Evet, hiçbir şey yapmadan. Ne arsenik gibi kolayca ortaya çıkabilecek bir zehir, ne de herhangi bir hareket. Sadece hiçbir şey yapmamakla, yani ilacı vaktinde hastanın burnuna dayamamakla amaçlarına ulaşabilecek

durumdaydılar. Rogers ilacı vereceği yerde, yetişemeyeceğini bile bile doktora koştu. Davranışında kuşku uyandıracak bir şey yoktu. Onları kimse cinayetten sorumlu tutamazdı."

Lombard, "Biri bilse de, aleyhte kanıt bulamazdı," diye ekledi. "Bu durum her şeyi açıklıyor."

Armstrong endişeli bir sesle, "Anlayamadım," dedi.

"Zenci Adasının durumunu açıklıyor demek istedim. İşleyenlerin cezalandırılmadıkları bazı suçlar vardır. Bunlardan biri Rogers'lerinki. Öbürü de cinayetini tam anlamıyla yasa çerçevesinde işleyen yargıç Wargrave."

Armstrong sert bir sesle sordu.

"Siz bu öyküye inanıyor musunuz?"

Philip Lombard gülümsedi.

"Evet, inanıyorum. Wargrave, Edward Seton'u bile bile öldürdü. Kurşunla işlenen bir cinayetten hiç farkı yoktu bunun. Ama bu cinayetinden dolayı hiçbir zaman sorumlu tutulup yargılanamaz. Seton'un suçsuz olduğu ortaya çıkarılsa bile..."

Armstrong sözü değiştirmek istermiş gibi, "Şu kadının ölümüne dönelim bir dakika," dedi. "Rogers karısını konuşacağından korkarak öldürmüş olabilir. İkinci bir olasılık da, kadının olay ortaya çıktığı zaman başına geleceklerden korkup en kolay kurtuluş yolunu seçmiş olmasıdır."

"Marston'un ölümü olmasaydı, belki bu olasılığı kabul edebilirdim. On iki saat içinde iki intiharı yutmak biraz güç geliyor bana. Anthony Marston gibi duygusuz ve kuşbeyinli birinin birkaç çocuğu çiğnediği için üzüntüye kapılarak intihar ettiğini ileri sürecek olursanız gülerim. Farzedelim o delikanlı da intihar etti. Zehiri nereden buldu? Benim bildiğim potasyum siyanür öyle herkesin cebinde taşıdığı bir şey değildir."

Armstrong, "Doğru," diye yanıtladı. "Potasyum siyanür öyle herkesin cebinde taşıyacağı bir şey değildir. Böceklere karşı kullanılmak üzere satın alınmamışsa tabii."

"Yani amatör bir bahçıvan ya da bir arazi sahibinin cebinde bulunabilir ancak, öyle değil mi? Bu zehirin Marston'un kadehine nasıl girdiği,

üzerinde düşünülmesi gereken bir konu. Anthony Marston buraya gelmeden önce intihara karar vererek yanına zehir almamışsa... O zaman..."

"Evet... O zaman..."

Philip Lombard gülümseyerek doktora baktı.

"Neden bana söyletmek istiyorsunuz? Benim düşündüğüm şey sizin de dilinizin ucunda. Anthony Marston öldürüldü... Bunu pekâlâ biliyorsunuz..."

III

Dr. Armstrong derin bir soluk aldı.

"Ya Bayan Rogers?"

Lombard yavaş bir sesle tekrar konuşmaya başladı.

"Marston ölmemiş olsa, Bayan Rogers'ın intihar ettiğine kolayca inanabilirdim. Rogers'ın karısını öldürdüğüne de inanabilirdim. Ama bizim her iki ölümü birlikte açıklayacak bir varsayıma ihtiyacımız var."

"Belki ben yardım edebilirim," diyen Armstrong, Lombard'a Rogers'ın kendisine küçük porselen biblolar hakkında söylediklerini tekrarladı.

Doktor sözünü bitirdikten sonra Lombard dalgın dalgın mırıldandı.

"Evet, porselen zenci bibloları... Bunların dün akşam yemekten önce on tane olduklarından ben de eminim. Şimdi sekiz tane olduklarını söylüyorsunuz, değil mi?"

Yanıt olarak doktorun ağzından şu dizeler döküldü:

"On küçük Zenci yemeğe gitti,

"Birinin lokması boğazına tıkandı. Kaldı dokuz,

"Dokuz küçük Zenci geç vakte kadar oturdu,

"Sabah biri uyanmadı, kaldı sekiz."

İki adam birbirlerine baktılar. Lombard karşısındakine sırıtarak elindeki sigarayı fırlatıp attı.

"Olaylar şu anlamsız şiire çok uyuyor. Anthony Marston soluksuz kalarak ölüyor, Bayan Rogers de yattığı uykudan bir daha uyanmıyor."

Armstrong, "Yani?" diye sordu.

"Yani Zenciler demek istiyorum. Yemek masasındaki Zenciler. Bir deli var ortada. Bay Owen, U.N. Owen ya da Meçhul diyebileceğimiz delinin işleri bunlar."

Dr. Armstrong, "Evet," diyerek içini çekti. "Demek siz de bu kanıdasınız. Ama Rogers adada bizlerden başka kimsenin bulunmadığına yemin ediyor."

"Rogers ya yalan söylüyor, ya da yanlış biliyor."

Armstrong başını salladı. "Rogers'ın yalan söylediğini hiç sanmam. Adam çok korktu. Aklını kaçıracak kadar korkmuştu."

"Bugün motorun geleceği falan yok. Bu da Bay Owen'in bizim için hazırlamış olduğu plana uyuyor... Owen işini bitirinceye kadar bu adaya kimse gelmeyecek."

Armstrong sarardı. "Bu adam tehlikeli bir manyak olabilir... Bunun ne demek olduğunu biliyor musunuz?"

Philip Lombard yeniden konuşmaya başladı. Bu kez ses tonu değişmişti.

"Yalnız Owen'in hesaba katmadığı bir şey var."

"Nedir o?.."

"Bu ada hemen hemen çıplak bir kayadan ibaret, U.N. Owen'in uğursuz adasını kısa zamanda karış karış tarayabiliriz."

"Tehlikeli bir adam olabilir."

Philip Lombard güldü.

"Tehlikeli mi? Kafasız bir deliden kim korkar? Bir karşılaşacak olursak kimin tehlikeli olduğunu görürsünüz."

"Bence Blore'dan da yardım istemeliyiz. Böyle işlerde epey tecrübesi vardır herhalde. Hem kadınlara bir şey söylememek daha iyi. Ötekilere gelince general ukalanın biri. Wargrave de bu işte bize yararı dokunamayacak kadar yaşlı. Bu işi biz üçümüz yapmalıyız."

Yedinci Bölüm

I

Blore onlara hemen katıldı. Onlarla aynı görüşteydi. "Porselen biblolar hakkında söyledikleriniz işe bambaşka bir yön verdi. Bir delinin işi bu. Yalnız bir şey var. Kendine Owen adı veren adamın, bütün işlerini zehirle mi halledeceğini sanıyorsunuz?"

"Ne demek istiyorsunuz? Daha açık konuşun."

"Şunu demek istiyorum. Marston'un dün geceki ani ölümü ve Rogers'ın karısını öldürmesi hep Owen'in planına göre oldu."

Armstrong başını salladı. Siyanür hakkında düşündüklerini tekrarladı, Blore da kabul etti.

"Evet, bunu unutmuştum. Siyanür normal olarak cepte taşınan bir şey değil. Ama bu zehir içkiye nasıl karıştı?"

"Deminden beri bende bunu düşünüyorum," dedi Lombard. "Marston dün gece birkaç kadeh içki içmişti. Yalnız son kadehini doldurduğu zamanla içtiği zaman arasında epey ara vardı. Bu arada Marston'un kadehi masalardan birinin üzerinde duruyordu. Tam anlamıyla emin olmamakla birlikte, kadehin pencerenin önündeki masanın üzerinde durduğunu hatırlıyorum. Pencere açıktı. Dışarıdan biri bardaktaki içkiye siyanür koymuş olabilir pekâlâ."

Blore, "Yani hiçbirimiz görmeden mi?" diye sordu.

Lombard, "O sırada hepimiz başka başka şeylerle meşguldük," diye yanıt verdi.

Armstrong, "Evet," diyerek onayladı. "O sırada hepimiz odada birbirimizle konuşuyor ya da kendi işimizle meşgul bulunuyorduk. Bence

bu pekâlâ olabilir."

Blore omuzlarını silkti.

"Bir araştırma yapmamız gerek. Kimsenin yanında tabanca yok, değil mi?"

Lombard, "Bende var," diyerek eliyle arka cebini okşadı...

Blore'un gözleri yuvalarından uğrayacak gibi açıldı. Garip bir ses tonuyla sordu.

"Hep tabanca taşır mısınız?"

"Bazen. Çok tehlikeli yerlerde bulundum, biliyorsunuz."

"Herhalde burası kadar tehlikeli bir yerde bulunmamışsınızdır. Eğer bu adada bir deli gizleniyorsa, yanında küçük bir silah deposu getirmiştir."

Armstrong öksürdü.

"Yanılmış olabilirsiniz, Bay Blore. Manyak canilerin çoğu sessiz sedasız tiplerdir, insanda böyle şeyler yapamayacakmış izlenimi uyandırırlar."

"Bizim delinin sizin tarif ettiğiniz tiplerden olduğunu hiç sanmıyorum, Doktor Armstrong."

II

Üç adam adayı araştırmaya başladılar.

Arama işi tahmin ettiklerinden de kolay oluyordu. Adanın kuzey doğu tarafında kayalar sahile doğru dimdik iniyordu. Adanın öbür bölümlerinde de gizlenebilecek çok az yer vardı. Üç kişi tepeden deniz kenarına kadar her yanı dikkatle aradılar. Kayalardaki en ufak çatlak bile gizli bir mağaranın girişi olması ihtimali düşünülerek dikkatle kontrol edilmişti. Görünürlerde mağaraya benzer hiçbir şey yoktu.

Sonunda General MacArthur'un oturmuş, denizi seyrettiği yere geldiler. Dalgaların kayalara çarparak tatlı ezgiler çıkardığı, sakin bir yerdi burası. Yaşlı asker dimdik oturmuş, gözlerini ufka dikmişti.

Blore, "Hali hiç normal değil... Sanki bilinmez bir gücün etkisi altında," diye geçirdi içinden.

Boğazını temizleyerek yüksek sesle konuşmaya başladı.

"Kendinize ne güzel, ne sakin bir köşe bulmuşsunuz, efendim?"

General homurdandı, sonra omzunun üzerinden bakarak karşılık verdi:

"Çok az vaktimiz var. O kadar az vaktimiz var ki... Kimse tarafından rahatsız edilmek istemiyorum."

"Sizi rahatsız etmek istemedik. Sadece adayı dolaşıyorduk. Çevrede birinin gizlenebileceği gibi bir yer görüp görmediğinizi soracaktık..."

General yine homurdanarak yanıt verdi:

"Anlamıyorsunuz... Hiç anlamıyorsunuz. Lütfen, gidin buradan."

Blore geri çekildi. Ötekilerin yanına geldiğinde,

"Delirmiş... Bu adam delirmiş! Söz anlatmak olanaksız!" dedi.

Lombard merakla sordu: "Ne dedi?"

Blore omuzlarını silkti.

"Yalnız kalmak istediğini söylüyor... Homurdanıyor durmadan."

III

Araştırma sona ermişti. Üç adam adanın en yüksek yerinde durmuş, karşılarında uzanan karayı seyrediyorlardı. Rüzgâr şiddetini her an biraz daha arttırıyordu.

Lombard, "Denizde hiç balıkçı teknesi görünmüyor," dedi. "Galiba fırtına çıkacak. Köyün buradan görünmemesi ne fena! işaret verebilir ya da yardım istemek için bir şeyler yapabilirdik."

"Bu gece bir ateş yakabiliriz," dedi Blore.

Lombard homurdandı.

"Lanet olsun! Her şey o kadar kurnazca hazırlanmış ki."

"Ne bakımdan, efendim?"

"Ne bileyim! Belki de köy halkına adada eğlence olduğu ve verilecek işaretlere aldırmamaları söylenmiştir. Delinin işine akıl ermez ki."

Blore kuşkulu bir sesle sordu.

"Böyle bir tembihe uyarlar mı dersiniz?"

"İnsanlar yalanlara gerçeklerden daha kolay inanırlar. Meçhul Owen, köy halkına konuklarını birer birer temizleyinceye kadar kimsenin adaya gelmemesini tembih etmiş olsa, buna kimse inanır mı?"

Dr. Armstrong, "Olup bitenlere bazen ben bile inanamıyorum," dedi. "Ama yine de..."

Philip Lombard, Armstrong'un sözünü kesti. "Yine de hepsi gerçek... Bunu söyleyecektiniz, değil mi doktor?"

Lombard uzun sivri dişlerini göstererek sırıttı.

Blore ayaklarının altında uzanan denize bakıyordu.

"Kimsenin buralarda bir yerde saklanmış olmasına olanak yok, sanırım."

Armstrong başını salladı.

"Haklısınız. Yamaç oldukça dik. Hem nerede saklanabilir ki?"

Blore, "Yamacın bir yerinde, bir mağarada olabilir," dedi. "Sandalımız olsaydı adanın çevresini dolanarak bir kere de denizden kontrol edebilirdik."

"Sandalımız olsaydı adanın çevresini dolaşmaktansa şimdiye kadar karaya olan mesafenin yarısını almış olurduk."

"Çok doğru, efendim."

Lombard birdenbire, "Ama ne olursa olsun bu yamaçtan emin olmamız gerek," dedi. "Bence gizlenilebilecek en uygun yer olanaksız gibi görünen yerlerdir. İp olsaydı, beni buradan aşağıya sarkıtabildiniz."

Blore, "Hakkınız var," dedi. "Ben gidip ip bulmaya çalışayım."

Hızla yamaçtan aşağı inerek eve doğru uzaklaştı.

Lombard göğe baktı. Bulutlar toplanmaya başlıyordu. Rüzgâr artıyordu.

Yan gözle Armstrong'a bakarak, "Çok sessizsiniz doktor. Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Hiç. Sadece MacArthur'un ne dereceye kadar aklını kaçırmış olabileceğini düşünüyorum."

IV

Vera sabahtan beri huzursuzdu. Emily Brent'ten mümkün olduğu kadar uzak durmaya çalışmıştı.

Bayan Brent evin rüzgâr tutmayan tarafında dışarıya oturmuş, yün örüyordu.

Onu ne zaman düşünse, Vera'nın önüne saçlarına yosunlar takılmış, morarmış bir yüz geliyordu... Bir zamanlar güzel olan bir yüz... Belki de çok güzel... Ve bu yüz artık korkunun ve acımanın erişemeyeceği bir yerdeydi.

Wargrave de evin önündeki terasta bir şezlonga kurulmuş, oturuyordu. Kafası boynuna iyice gömülmüştü.

Vera ona baktığı zaman; sarı saçlı, uzun boylu, mavi gözlü, ürkek bakışlı genç adamı düşündü. Edward Seton'u. Hayalinde, yargıcın başına siyah takkesini geçirip bir eli havada idam hükmünü okuyuşu canlandı...

Az sonra Vera yavaş yavaş denize doğru yürümeye başladı. General MacArthur yaklaşan kadına baktı. Bakışlarında soran ve acıyan bir ifade vardı. Bu; Vera'yı bir an titretti. Generalin bakışları bir iki dakika ya sürdü, ya sürmedi.

Vera kendi kendine düşünüyordu.

"Ne garip! Sanki biliyormuş gibi bakıyor!.."

Yanına gelen genç kıza, "Haa... Demek sendin?.. Geldin demek?.." dedi General.

Verâ onun yanına oturdu. "Buradan denizi seyretmekten çok hoşlanıyorsunuz galiba?"

General başını hafifçe sallayarak karşılık verdi.

"Evet, çok. Beklemek için güzel bir yer bence."

Vera, "Beklemek mi?" diye sordu. "Ne bekliyorsunuz?"

"Sonumu... Bunu senin de bildiğini sanıyordum... Bilmiyor musun? Hepimiz burada sonumuzu bekliyoruz."

Vera huzursuz bir sesle sordu.

"Ne demek istiyorsunuz?"

General MacArthur ağır ağır yanıt verdi:

"Hiçbirimiz bu adadan kaçıp kurtulamayacağız. Plan böyle. Tabii, sen de bunun farkındasın. Belki de kurtulmak ne demektir bilmiyorsun."

Vera, "Kurtulmak mı?" diye hayretle sordu.

"Henüz çok gençsin... Bu duyguyu henüz tanımıyorsun. Ama sırtındaki ağır yükü taşımaktan yorulduğunda, kurtulmak isteyeceksin. Bunu sen de bir gün hissedeceksin mutlaka."

"Ne demek istediğinizi anlayamıyorum..."

Vera'nın sesi öfkeliydi. Parmaklarını da farkında olmadan birbirine geçirmişti. Bu sessiz, ihtiyar askerden korkmaya başlamıştı birden.

Sonra general kendi kendine konuşuyormuş gibi mırıldandı.

"Anlıyor musun? Leslie'yi çok seviyordum. Çok seviyordum onu."

"Leslie karınız mıydı?"

"Evet, karımdı... Onu çok severdim... Öyle güzel ve canlı bir kadındı ki..."

Birkaç dakika sessiz durduktan sonra yeniden konuşmaya başladı:

"Evet, Leslie'yi çok seviyordum. O işi de bu yüzden yaptım."

Vera, "Yani..." dedi ve sustu.

General MacArthur başını hafifçe salladı.

"Artık bunu yadsımanın yararı yok... Hepimiz ölecek olduktan sonra. Richmond'u bile bile ölüme gönderdim. Yani bir tür cinayet işledim. Garip, ben cinayet işledim... Benim gibi, yasalara saygılı bir adam. Önce bana hiç de cinayet gibi görünmemişti. Hiç duraksamamıştım. Bence bunu çoktan hak etmişti. Böyle düşünüyordum. Ama, sonra..."

"Evet, sonra?"

"Bilmiyorum. Bilmiyorum... Hiçbir şey umduğum gibi çıkmadı... Leslie'nin gerçeği öğrenip öğrenmediğini de bilmiyorum.... Ama o andan itibaren benden uzaklaştı... Erişemeyeceğim kadar uzaklara gitti... Sonra öldü... Ve ben yapayalnız kaldım..."

Vera, "Yalnız!.. Yapayalnız!" dedi, sesi kayalara çarparak geri döndü.

"Sonun geldiği zaman sen de sevineceksin."

Vera ayağa kalktı, sonra sert bir sesle,

"Ne demek istediğinizi anlayamıyorum," dedi.

"Ben anlıyorum, kızım. Ben anlıyorum..."

"Hayır, anlamıyorsunuz!.. Hiç de anlamıyorsunuz!"

General MacArthur bakışlarını yeniden denize çevirdi. Artık yanındaki genç kızın varlığından habersiz gibiydi. Ağzından, hafifçe ve üzüntülü bir sesle, "Leslie!" sözü döküldü.

V

Blore evden kolunda bir kangal iple döndüğünde, Dr. Armstrong'u bıraktığı yerde denizin derinliklerine bakarken buldu.

Soluk soluğa:

"Lombard nerede?" diye sordu.

Armstrong soruya fazla önem vermeden, "Aklına gelen bir olasılığın doğru olup olmadığını anlamaya gitti. Birkaç dakikaya kadar burada olacak," dedi. Sonra ekledi. "Bana bak Blore, ben artık endişelenmeye başladım."

"Hepimiz endişe içindeyiz."

Doktor sabırsızlıkla elini sallayarak onu susturdu.

"Bilmiyorum... Bilmiyorum. Ama ben onu kastetmedim. Ben yaşlı MacArthur'u düşünüyorum."

"Nesi var?.."

"Bizim aradığımız bir deli, değil mi? Bu deli MacArthur olmaz mı?"

"MacArthur manyak bir katil mi yani?"

"Kesin bir şey söyleyemem. Akıl hastalıkları uzmanı değilim. Onu bu bakımdan incelemiş de değilim."

"Kendini beğenmişliğine ve ukalalığına diyecek yok. Ama..."

Armstrong onun sözünü kesti:

"Belki de sen haklısın. Söylediklerime aldırma. Mutlaka adada saklanan biri var. Hah işte Lombard geliyor."

İpi Lombard'ın beline dikkatle bağladılar.

"Ben kendi kendime aşağıya inerim. Siz sadece ipi çekerek size vereceğim işarete dikkat edin," dedi Lombard.

Bir, iki dakika sonra Lombard'ın ilk yamaçtan aşağıya inişini seyrederlerken Blore, "Kedi gibi adam. Değil mi?" diye sordu.

Sesinde garip bir ifade vardı.

Dr. Armstrong, "Dağcılık yapmış olduğu hemen belli oluyor," diye yanıt verdi.

Uzun bir sessizlik oldu, sonra eski polis müfettişi yeniden söze başladı.

"Her şeyde bir gariplik var. Ne düşünüyorum, biliyor musunuz?.."

"Ne?"

"Bu adam sağlam ayakkabı değil."

"Ne gibi yani?"

Blore bir an durakladı, sonra devam etti.

"Tam olarak açıklayamayacağım. Ama, içimden ona güvenmek gelmiyor."

Dr. Armstrong, "Oldukça fırtınalı bir yaşam sürmüş," dedi.

"Siz yanınızda tabanca getirdiniz mi, doktor?"

"Ben mi? Yok canım!.. Neden getirecekmişim?"

"Peki, Lombard neden getirmiş?"

Armstrong düşünceli düşünceli yanıt verdi.

"Belki de tabanca taşımak âdetidir."

Blore suratını astı.

O sırada ip şiddetle çekildi. Bir süre iple uğraştılar, ipin alt ucundaki ağırlık hafifleyince Blore tekrar konuştu.

"Âdetten âdete fark vardır, doktor. Lombard'ın ıssız ve tehlikeli dağ başlarına ya da ormanlara uyku torbası ve primus lambasıyla birlikte tabancasını da alarak girmesinde, yanında mermi taşımasında kuşku çekecek hiçbir şey yok. Ama buraya tabancayla gelmesi sırf alışkanlıktan olmasa gerek. İnsanların günlük yaşamlarında tabanca taşımalarına sadece kovboy filmlerinde rastlanır."

Dr. Armstrong başını iki yana sallamakla yetindi. Yeniden eğilip Lombard'ın çalışmasını seyrettiler. İşini bitirmişti ve bir şey bulamadığı anlaşılıyordu. İpe tutunarak yamacı tırmandı, onların yanına geldi. Yüzündeki terleri sildikten sonra,

"Evet," dedi. "Aradığımız kişi evden başka bir yerde olamaz!"

VI

Evin aranması da kolay oldu. Önce dışarıdaki birkaç köşeyi ve odunluğu aradılar. Sonra araştırmalarını evin içine yönelttiler. Aramadıkları yer kalmadı. Modern binada hiçbir gizli köşe yoktu zaten. İşe en alt kattan başladılar. Yatak odalarının bulunduğu kata çıktıklarında, koridordaki pencereden Rogers'ı elinde bir tepsi içinde kokteyllerle terasa çıkarken gördüler.

Lombard, "Bulunmaz bir uşak," dedi. "Her şeye rağmen işe devam ediyor."

Armstrong azarlayan bir sesle, "Rogers birinci sınıf bir uşak. Bunu yadsıyamayız," dedi.

Blore, "Karısı da çok iyi bir ahçıydı," dedi. "Dün geceki yemek nasıldı?"

İlk yatak odasına girdiler. Beş dakika sonra dışarıya çıkmışlardı. İçeride ne saklanan, ne de saklanacak yer vardı.

Koridorda Blore, "Burada bir merdiven var," dedi.

Dr. Armstrong. "O merdiven hizmetçi odalarına çıkıyor," diye karşılık verdi. "Çatıda gizlenecek bir yer olabilir. Su deposu gibi bir yer. Bence aranması gereken en önemli yer orası."

Blore bu sözlerini bitirdiği sırada, yukarıdan hafif bir ayak sesi geldi.

Sesi hepsi işitmişlerdi. Armstrong heyecanla Blore'un koluna yapıştı.

Lombard parmağını dudaklarına götürerek, "Susun!" dedi. "Dinleyin."

Ses yeniden duyuldu. Biri yukarıda sessizce dolaşıyordu.

Dr. Armstrong fısıldadı.

"Ayak sesi Bayan Rogers'ın cesedinin bulunduğu yatak odasından geliyor."

"Tabii, saklanmak için en uygun yeri seçmiş. Ceset olduğu için, o odaya kimsenin girmeyeceğini tahmin etmiştir. Mümkün olduğu kadar ses çıkarmadan yürüyelim."

Adeta sürünerek merdivenleri tırmandılar.

Yatak odasının önündeki boşlukta bir an yeniden durdular ve dinlediler. Evet, odada biri vardı.

Blore fısıldadı, "Haydi."

Kapıyı birden ardına kadar açarak içeriye daldı. Ötekiler de onu izlediler.

Üçü de donup kalmışlardı.

Odanın ortasında Rogers duruyordu. Kucağı çamaşır doluydu...

VII

Kendini ilk toparlayan Blore oldu.

"Afedersin... Rogers!.. Şey... Burada birisinin dolaştığını duyduk da., düşündük ki., yani..."

Daha fazla konuşmayarak sustu.

"Affedersiniz, baylar, sadece eşyalarımı topluyorum. Bu gece bu odada yatamayacağıma göre, aşağı kattaki boş konuk odalarından birine geçmeme itiraz etmeyeceğinizi tahmin ederim. En küçük odaya yerleşeceğim tabii..."

"Tabii, tabii... Sakıncası yok," dedi doktor.

Yatakta, beyaz çarşafla örtülü cesedin bulunduğu tarafa kimse bakmamaya çalışıyordu.

Rogers, "Teşekkür ederim, efendim," dedi. Kucağı eşyalarla dolu olarak odadan çıktı, aşağı indi.

Armstrong yatağın yanına gitti. Çarşafı kaldırdı, cesedin yüzüne baktı. Korku yoktu bu yüzde artık. Yalnızca boşluk vardı.

"Keşke gerekli malzemeyi getirmiş olsaydım. Onu öldüren şeyin ne olduğunu öyle merak ediyorum ki," diye mırıldanan Armstrong diğer ikisine dönerek, "Gidip başladığımız işi bitirelim. Ama bir şey bulamayacağımızı hissediyorum," dedi.

Blore duvardaki bir kapağı açmaya uğraşıyordu.

"Bu herif, amma da sessiz hareket ediyor. Birkaç dakika önce onu terasa içki götürürken görmüştük. Yukarıya çıktığını hiçbirimiz işitmedik."

Blore, bir süredir çektiği tokmağı sonunda büktü, tavanarasına açılan küçük kapıdan içeri girerek karanlıkta gözden kayboldu. Lombard cebinden bir kibrit çıkararak onu izledi. Armstrong da onun peşinden tavan arasına girdi.

Beş dakika sonra üçü de pislik içinde, birbirlerine bakıyorlardı. Üstleri başları toz ve örümcek ağlarıyla doluydu. Yüzleri tozdan görünmüyordu. Sadece gözleri meydandaydı.

Sonunda anlaşmışlardı. Adada, kendileri de dahil, sekiz kişiden başka kimse yoktu.

Sekizinci Bölüm

I

Lombard hafifçe, "Yanılmışız," dedi. "Tesadüfen birbirini kovalayan iki ölüm hayalimizde kâbuslar yaratmamıza yol açmış."

Armstrong, "Hayır," diye ağır ağır karşılık verdi. "Olay hâlâ esrarını koruyor. Ben doktorum, intiharlar hakkında bir fikrim vardır. Marston intihar edebilecek biri değildi."

"Kaza olamaz mı?"

Lombard'ın sorduğu bu soruyu Blore homurdanarak yanıtladı.

"Buna kaza demek biraz garip olur."

Kısa bir sessizlikten sonra Blore yeniden konuşmaya başladı. Ama, "Kadına gelince..." dedi ve sustu.

"Bayan Rogers mi?"

"Evet, kadının ölümü kaza sonucu olamaz mı?.."

Philip Lombard sordu.

"Kaza mı? Ne gibi?"

Blore biraz durdu. Kırmızı suratı biraz daha kızardı, sonra tükürür gibi, "Bana bakın doktor, siz ona uyuması için ilaç verdiniz, değil mi?" dedi.

Dr. Armstrong, Blore'a dik dik bakarak:

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Ona uyuması için ilaç verdiğinizi kendiniz söylediniz dün gece."

"Evet, ama o ilaç zararsız bir yatıştırıcıdan başka bir şey değildi."

"Adı neydi, doktor?"

"Kadına çok küçük dozda Trional verdim. Çok zararsız bir ilaçtır."

"Sakın fazla ilaç vermiş olmayasınız?"

"Ne demek istediğinizi anlayamadım."

Armstrong adamakıllı öfkelenmişti.

"Hata yapmış olamaz mısınız, canım? Bu gibi şeyler her zaman olabilir."

Armstrong, "Hata yapmadım. Bu iddianız çok saçma bir şey!.." dedi. "Yoksa kadına, kasıtla fazla ilaç verdiğimi mi ileri sürmeye çalışıyorsunuz?"

Philip Lombard söze karıştı:

"İkiniz de bana bakın. Aklınızı başınıza toplayın biraz. Birbirimizi boş yere suçlamaya başlamayalım."

"Ben sadece doktora bir hata yapmış olabileceğini ima etmek istedim, o kadar."

Dr. Armstrong gülümsemeye çabalayarak, "Doktorlar böyle hatalar yapmazlar, dostum," dedi.

Blore, "Eğer gramofonda söylenilenlere inanırsak, bu sizin ilk hatanız olmayacaktı," dedi.

Armstrong'un rengi bembeyaz olmuştu.

Philip Lombard, Blore'a çattı.

"Ona buna saldırmanın ne anlamı var? Hepimiz aynı sandaldayız. Birlikte kürek çekersek sahile sağ çıkabiliriz. Ya senin küçük hatadan ne haber? Biz ondan söz ettik mi?.."

Blore ileri doğru bir adım attı. Yumrukları sıkılmıştı.

"O gramofona lanet olsun! Plak yalan dolu! O yalanları öne sürerek beni susturmaya kalkışmayın! Bay Lombard, öğrenmek istediğim bazı şeyler var. Bunlardan biri de sizin geçmişiniz."

Lombard kaşlarını kaldırdı.

"Geçmişim mi?"

"Evet, ayrıca adaya gelirken neden tabancanızı getirmiş olduğunuzu da öğrenmek istiyorum."

"Demek öğrenmek istiyorsun?"

"Biliyor musun, Blore? Sen hiç de göründüğün kadar aptal bir adam değilmişsin."

"Olabilir, ama sen tabancandan söz et önce."

Lombard gülümsedi:

"Tabancamı, burada ihtiyacım olacağını tahmin ederek getirdim."

"Ama, dün akşam bize öyle söylememiştin."

Lombard başını salladı.

Blore, "Demek dün gece bize yalan söyledin," dedi.

"Aşağı yukarı."

"Peki, anlat bakalım işin aslını?"

Lombard tane tane, kelimelerin üzerine basa basa konuşmaya başladı.

"Ben buraya konuk olarak değil, görevli olarak geldim. Morris adında bir Yahudi tuttu beni. Tehlikeli anlarda iyi iş görebilen bir adam olduğumu duymuş. Adaya gelip gözümü açık tutmak için yüz İngiliz lirası verdi. Hepsi bu."

Dr. Armstrong, "Ama, herhalde size daha fazla bir şeyler de söylemiştir," dedi.

"Hayır, söylemedi. Çok ketumdu soytarı. Ya hiç soru sormadan işi kabul edecektim, ya da reddedecektim. Zor durumdaydım. Fazla soru sormadan işi kabul ettim."

Blore pek inanmış görünmüyordu.

"Peki, bütün bunları dün gece neden söylemedin?"

Lombard, "Sevgili dostum," diyerek omuzlarını silkti, "Buraya akşamki olaylar için çağrılmamış olduğumu nereden bilebilirdim? Kendimi gizlemek için bir masal uydurmam gerekiyordu."

Dr. Armstrong, "Şimdi fikrinizi değiştirdiniz demek," dedi.

Lombard'ın yüzü değişti. Daha karışık ve sert bir ifade aldı.

"Evet. Şimdi sizlerle aynı durumda olduğuma inanıyorum. O yüz İngiliz lirası, beni buraya getirmek için, Owen'in kapana koymuş olduğu peynirmiş."

Bir an sustu, sonra sesini alçaltarak devam etti:

"Çünkü hepimiz bir tuzağa düştük... Bundan hiç kuşkum yok artık. Bayan Rogers'ın ölümü, Tony Marston'un ölümü, yemek masasının üzerindeki porselen zenci biblolarının kayboluşu... Evet, Owen'in eli hemen her yerde görünüyor. Ama kendi nerede bu iblisin?"

Aşağıdan onları yemeğe çağıran gong sesi geldi.

II

Rogers yemek odasında duruyordu. Üçü merdivenlerden inerken onlara doğru bir iki adım ilerledi, alçak ve heyecanlı bir sesle,

"Yemekten memnun kalacağınızı ümit ederim," dedi. "Soğuk et, haşlanmış patates, peynir ve meyva."

Lombard, "Bana göre fena değil. Kilerin dolu olduğu anlaşılıyor," dedi.

"Kilerde bol yiyecek var... Uzun süre adada kalsak bile, hepimizi idare eder, efendim..."

Lombard başını salladı.

Rogers peşlerinden yemek odasına doğru yürürken mırıldanarak konuşuyordu.

"Fred Narracot'un hâlâ gelmemesi beni meraklandırıyor. Gelmezse garip bir şanssızlık diyeceğim."

Emily Brent odaya girmiş, elinden düşürdüğü yumağı bulmaya çalışıyordu. Masadaki yerini alırken, "Hava bozuyor," dedi. "Rüzgâr sertleşti. Deniz de köpük içinde."

Bu sırada Yargıç Wargrave odaya girdi. Yavaş ve ölçülü adımlarla masaya doğru ilerledi. Yemek masasının etrafında toplanmaya başlamış bulunan konukları gözkapaklarının arasından süzerek, "Çok hareketli bir gün geçirdiniz," dedi. Sesinde garip bir hoşnutluk seziliyordu.

Vera Claythorne içeri girdi. Halinden biraz koşmuş olduğu anlaşılıyordu.

"Ümit ederim ki, sizi bekletmedim. Biraz geciktim galiba."

Emily Brent, "Sonuncu siz değilsiniz. General MacArthur da henüz gelmedi," dedi.

Hepsi masadaki yerlerini aldılar.

Rogers, Bayan Brent'e baktı:

"Yemeğe başlayacak mısınız hanımefendi, yoksa generali mi bekleyeceksiniz?"

Vera, "General MacArthur deniz kenarında oturuyor. Gongun sesini duyabildiğini hiç sanmıyorum. Bugün tuhaf bir hali vardı," dedi.

Rogers, "Gidip kendilerine yemeğin hazır olduğunu bildireyim," dedi.

Dr. Armstrong ayağa fırladı:

"Ben gidip çağırırım. Siz yemeğe başlayın."

Odadan çıkarken Rogers'ın sesi duyuluyordu:

"Soğuk dil mi istersiniz, salam mı Madam?"

III

Masanın çevresinde oturan beş kişi konuşacak konu bulmakta güçlük çekiyorlardı. Dışarıda rüzgârın sesi zaman zaman şiddetleniyor, sonra gene kayboluyordu.

Vera hafifçe ürperdi. "Fırtına geliyor galiba."

Blore bir sohbet konusu açmak istedi.

"Dün trende Plymouth'dan gelen bir ihtiyar denizci vardı. Fırtınanın gelmekte olduğunu söylüyordu. Şu kurt denizcilerin havayı nasıl anladıklarını merak ediyorum doğrusu."

Rogers masanın çevresinde dolaşarak et tabaklarını topluyordu. Birden tabaklar elinde olduğu halde durdu, garip ve ürkek bir sesle, "Biri koşarak geliyor..." dedi.

Terasta koşan birinin ayak seslerini hepsi duyuyorlardı şimdi. O anda her şeyi anlamışlardı... Hiçbir şey söylenmeden her şey anlaşılmıştı. Emir almış gibi hepsi ayağa kalktılar. Yüzleri kapıya dönmüştü.

Dr. Armstrong içeri girdi.

"General MacArthur!.. dedi soluk soluğa.

"Öldü mü?"

Sözcükler Vera'nın ağzından top sesi gibi çıkmıştı.

"Evet, ölmüş!..."

Uzun bir sessizlik oldu.

Yedi kişi birbirlerinin yüzlerine bakıyorlar, söyleyecek söz bulamıyorlardı.

IV

Yaşlı askerin cesedi kapıdan içeri sokulduğu sırada fırtına patladı. Hepsi evin holünde ayakta bekliyorlardı. Yağmurla birlikte gökgürültüleri de duyulmaya başlamıştı.

Blore'la Armstrong kollarına girdikleri cesedi yatak odasına götürmek üzere merdivenlerden çıkarırlarken Vera Claythorne aniden arkasına döndü, boş yemek odasına girdi.

Oda bıraktıkları gibi duruyordu. Meyveler masanın üzerindeydi.

Vera masaya doğru gitti. Bir iki dakika sonra odaya sessiz adımlarla Rogers girdi. Masanın başında Vera'yı görünce gözleri hayretle açıldı.

"Şeye bakmaya geldim..."

Vera sert ve yüksek bir sesle, "Hakkın var Rogers, gel gözlerinle gör. Yedi tane kalmış," dedi.

V

General MacArthur yatağına yatırılmıştı.

Armstrong, cesedi son bir defa muayene ettikten sonra, odadan çıkarak aşağı indi. Ötekiler oturma odasında toplanmışlardı.

Bayan Brent örgüsünü örüyordu. Vera Claythorne, pencerenin önünde durmuş, yağmuru seyrediyordu. Blore elleri dizlerinde, bir sandalyede oturuyordu. Lombard huzursuzlukla bir aşağı bir yukarı dolaşmaktaydı. Odanın bir köşesinde de Wargrave bir koltuğa oturmuştu. Gözleri yarı kapalıydı. Yargıcın aralık duran gözkapakları doktor içeri girdiği sırada açıldı.

Sonra tiz bir sesle, "Evet doktor!" dedi.

Armstrong'un yüzü bembeyazdı.

"Kalp yetmezliği ya da ona benzer bir şey sözkonusu değil, General MacArthur arkadan başına sert bir cisimle vurularak öldürülmüş."

Odada bir mırıltı başladı, ama yargıcın berrak sesi bir kere daha çınladı:

"Kullanılan silahı buldunuz mu?"

"Hayır."

"Yine de bu biçimde öldürüldüğünden eminsiniz, değil mi?"

"Kesinlikle eminim."

Yargıç Wargrave sakin bir sesle, "Şimdi durumumuz açıkça ortaya çıktı," dedi.

Duruma kimin hakim olduğundan kuşku kalmamıştı artık. Wargrave sabahı terastaki koltuğuna gömülerek, gözleri yarı açık, hiç kimseyle ilgilenmeden geçirmiş, gözkapaklarının aralığından ötekilerinin hareketlerini izlemişti. Şimdi yılların verdiği alışkanlıkla kumandayı ele almış bulunuyordu. Adeta mahkeme salonundaki kürsüsünden konuşuyordu.

Öksürerek yeniden söze başladı.

"Beyler, bu sabah terasta oturduğum yerden hareketlerinizi gözledim. Hepinizin amacı aynıydı. Herkes adada meçhul katili arıyordu, değil mi?"

Philip Lombard, "Hakkınız var, efendim," dedi.

Yargıç devam etti:

"Hiç kuşkusuz siz de benim vardığım sonuca vardınız. Yani Anthony Marston ve Bayan Rogers ne intihar ettiler, ne de bir kazaya kurban gittiler. Owen'in bizi bu adada toplayış nedenini anladığınızı sanıyorum."

Blore hırsla homurdandı.

"Bu adam deli! Manyağın biri!"

Yargıç tekrar öksürdü:

"Bu aşağı yukarı gerçek. Ama, adamın deli oluşu durumumuzda fazla bir değişiklik yapmaz. Bir an önce canımızı kurtarmalıyız."

Armstrong titrek bir sesle konuştu, "Adada kimse yok. Anlıyor musunuz?... Bizden başka kimse yok!..."

Yargıç çenesini kaşıyarak, ağır ağır, "Evet, bizden başka kimse yok," dedi. "Owen içimizden biri!"

VI

"Hayır, hayır!... Olamaz!..."

Haykıran Vera'ydı.

Yargıç bakışlarını genç kıza çevirerek sözlerini sürdürdü.

Bir yandan da Vera'yı sert bakışlarla süzüyordu.

"Gerçeklere yüz çevirmenin vakti değil. Hepimiz büyük bir tehlike içindeyiz. İçimizden birisi U.N. Owen. Ve bunun hangimiz olduğunu bilmiyoruz. Anthony Marston, Bayan Rogers ve General MacArthur her türlü kuşkunun dışındalar elbet. Geriye biz yedi kişi kalıyoruz. Yani, masanın üzerindeki yedi küçük zenci."

Biraz durdu ve çevresine bakındı:

"Herkes benimle aynı fikirde mi?"

Armstrong, "Olacak şey değil!... Ama doğru galiba!" dedi.

Blore, "Bundan kuşku yok!" dedi. "Bana soracak olursanız çok güzel bir fikrim var..."

Wargrave çabuk bir el hareketiyle onu susturdu, sonra sakin bir sesle:

"İleride ona da geleceğiz. Şu dakikada karşı karşıya bulunduğumuz gerçek hakkında hepimizin aynı fikirde olup olmadığımızı öğrenmek istiyorum," dedi.

Hâlâ yün örmekte olan Emily Brent konuştu.

"İddianız bana mantıklı geliyor. İçimizden birinin şeytanla işbirliği yaptığı kanısındayım ben de."

Vera mırıldandı.

"İnanılacak şey değil. İnanılacak şey değil."

Yargıç, "Ya siz Lombard?" diye sordu.

"Ben de aynı fikirdeyim. Tamamıyla aynı fikirde."

Yargıç verilen yanıtlardan hoşnut olduğunu gösteren bir tavırla başını salladı.

"Şimdi eldeki kanıtları gözden geçirelim. Belli bir kişiden kuşkulanmamızı gerektiren bir neden var mı? Siz ne söyleyecektiniz Bay Blore?"

Blore derin derin soluk alıyordu:

"Lombard'da tabanca var," dedi. "Dün akşam bize doğruyu söylememiş. Bunu kendi de itiraf etti."

Philip Lombard soğuk soğuk güldü.

"Galiba yeni baştan açıklamam gerekecek."

Sonra da adaya gelişinin öyküsünü yargıcın karşısında bütün ayrıntılarıyla anlattı.

Blore hemen atıldı.

"Bunu kanıtlayabilir misin? Anlattıklarının doğru olduğunu gösterecek bir kanıt yok ortada."

Yargıç öksürdü:

"Hepimiz aynı durumdayız. Kendi ifadelerimizden başka güvenilebilecek hiçbir şey yok."

Oturduğu yerde öne doğru eğildi, devam etti.

"Hiçbiriniz ne garip bir kapana kıstırıldığımızın tam olarak bilincinde değilsiniz. Bence izleyebileceğimiz bir tek yol var. Elimizdeki kanıtlarla bütün kuşkuların dışında bırakabileceğimiz bir kişi var mı aramızda?"

Dr. Armstrong hemen yanıt verdi.

"Ben tanınmış biriyim. Benden böyle kuşkulanılması..."

Yargıç yeni bir el hareketiyle doktoru sözünü tamamlayamadan susturdu, sonra her zamanki berrak sesiyle kendi söze başladı.

"Ben de tanınmış bir insanım. Ama bu hiçbir şey ifade etmez. Birçok doktorun delirdiği olmuştur. Deliren yargıçlara rastlanmadığını da kimse iddia edemez."

Gözlerini Blore'a dikerek devam etti.

"Polislerin delirdiği de hiç görülmemiş bir şey değildir."

Lombard söze karıştı:

"Herhalde, kadınları bu konunun dışında bırakacağız."

Yargıcın kaşları alnının ortasına kadar kalktı. O asit gibi keskin sesiyle,

"Yani kadınlar akıllarını kaçırıp cinayet işleyemezler mi?" diye sordu.

Lombard irkildi.

"Böyle bir şey bana olanaksız..."

Sözünü bitirmeden sustu. Kısa bir sessizlikten sonra. Yargıç Wargrave aynı tiz, madeni sesiyle Armstrong'a sordu.

"MacArthur'u bir kadın öldürmüş olabilir mi?"

Doktor soğukkanlılıkla yanıt verdi.

"Evet, olabilir."

"Yani ölüme yol açan darbe fazla güçlü olmayı gerektirmiyor, öyle mi?"

"Evet."

Wargrave tosbağaya benzeyen boynunu uzatarak yeniden konuşmaya başladı.

"Öyleyse kimseyi zan dışı bırakamayız."

Vera birden haykırdı:

"Siz delisiniz!.."

Yargıcın bakışları odadakileri bir bir dolaştı ve Vera'ya takılı kaldı. Bu bakışlarda insanları tartmaya alışkın bir ifade seziliyordu.

Vera içinden, "Beni karşısında sanık gibi görüyor," diye düşündü. Ve... Aklına gelen şeye kendi de şaşmıştı: "Bu adam benden hiç hoşlanmıyor."

Yargıç ölçülü bir ses tonuyla konuşmasına devam ediyordu.

"Küçükhanım, rahatlamak için içinizi boşaltmakta özgürsünüz. Size kızmadım. Hanımları da zanlılar arasına soktuğum için, Bayan Brent alınmamıştır umarım."

Emily Brent örgüsünden başını kaldırmadan soğuk bir sesle konuştu:

"Bir insanın canına kıymakla suçlanmam benim karakterimi bilenlere saçma görünebilir. Ama burada hepimizin birbirimize yabancı olduğumuzu ve kesin kanıt bulunmadıkça kimseye güvenilmeyeceğini göz önünde tutarak sözlerinizi yerinde buluyorum. Çünkü önce de söylediğim gibi, aramızda bir iblis var."

"O halde anlaştık. Sadece toplumsal durumu ve karakteri göz önüne alınarak kimse zan dışı bırakılmayacak."

Lombard, "Ya Rogers?" dedi.

Yargıç bakışlarını Lombard'a çevirdi:

"Ne olmuş Rogers'e?.."

"Bana soracak olursanız Rogers'ı rahatça zan dışı bırakabiliriz."

"Öyle mi?.. Neden?"

"Cinayet planı kuracak kadar zeki olduğunu sanmıyorum. Ayrıca kurbanlardan biri de karısı."

Yargıç kaşlarını bir kere daha kaldırdı:

"Delikanlı, şimdiye kadar pek çok kişi karşıma karısını öldürmekten sanık olarak çıktı... Ve çoğu mahkûm oldu."

"Evet, kabul ediyorum. İnsanların karılarını öldürmeleri olanaklı... Hatta buna doğal bir şey bile diyebiliriz. Ama, bu biçimde değil. Rogers'ın,

karısını konuşarak onu ele vereceğinden korktuğundan öldürmüş olabileceğini, karısından bıktığını, ya da yüzü daha az buruşuk birisine tutulmuş olabileceğini kabul ederim. Ama, onu manyak Owen olarak düşünemiyorum. Giriştiği çılgınca adalet oyununda, birlikte işledikleri bir suçtan dolayı işe karısını cezalandırmakla başlamış olduğunu kabul edemem."

Yargıç Wargrave yanıt verdi:

"Siz olanakları kanıt olarak kabul ediyorsunuz. Görünüşe aldanmamanız gerek. Rogers ile karısının hanımlarını öldürmüş olup olmadıklarından emin değiliz. Rogers bu masalı kendini de bizimle aynı durumda göstermek için uydurmuş olabilir. Bayan Rogers'ın dün geceki korkusu da, kocasının aklını kaçırdığını farketmiş olmasından ileri gelmiştir belki."

Lombard, "Pekâlâ, sizin dediğiniz olsun," dedi. "İçimizden biri Owen ve kimse bu kuşkunun dışında bırakılmayacak."

Wargrave, "Benim demek istediğim, karakter, toplumsal durum ve olasılıklara dayanarak kimsenin kuşku dışında bırakılmaması gerektiğidir," dedi. "Şimdi araştırmamız gereken şey, aramızda Owen olmadığından emin olabileceğimiz bir iki kişi bulup bulamayacağımızda. Ama, bunu sağlam kanıtlara dayanarak yapmalıyız. Daha sabit bir biçimde anlatayım. Aramızda Marston'un bardağına siyanür koyması, Bayan Rogers'e fazla uyku ilacı vermesi ya da generalin başına sert bir cisimle vurması olanaksız bir kişi var mı?..."

Blore'un asık suratı aydınlandı. Öne doğru eğildi.

"İyi söylediniz efendim," dedi. "Üzerinde durmamız gereken nokta bu. Bu noktadan hareket edersek hedefe ulaşabiliriz sanırım. Marston'un ölümünden işe başlayalım. Dün gece birinin dışarıdan pencerenin yanında duran içki kadehine siyanürü boşaltmış olabileceği olasılığı ileri sürülmüştü. Bu iş odada bulunan biri tarafından çok daha kolaylıkla yapılabilirdi. Rogers'ın odada olup olmadığını hatırlamıyorum. Ama, içimizden biri pekâlâ yapabilecek durumdaydı."

Derin bir soluk aldı, sonra devam etti.

"Gelelim Bayan Rogers'e. Bu cinayette en çok kuşku çeken kişiler kadının kocası ve doktor. Her ikisi de bu işi göz açıp kapayıncaya kadar,

kolaylıkla yapabilecek durumdaydılar..."

Armstrong ayağa fırladı. Sinirinden titriyordu.

"Bu kadarı da fazla artık. Verdiğim ilacın çok zararsız bir yatıştırıcıdan başka birşey olmadığını kaç kez söyledim..."

"Doktor Armstrong!"

Yargıcın soğuk ve hükmeden sesi duyuldu. Dr. Armstrong cümlesini tamamlayamadan sustu. Yargıç devam etti.

"Suçlamalar karşısında sinirlenmenizi doğal karşılıyorum. Ama gerçekleri olduğu gibi kabul etmek zorundayız. Siz ve Rogers kadına rahatlıkla fazla ilaç verebilecek durumdaydınız. Şimdi geri kalanların durumunu inceleyelim. Bizlerden biri bu kadına zehir verebilir miydik? İçimizden herhangi biri bu olasılığın tümüyle dışında bırakılabilecek durumda mı?" Bir an durdu, sonra, "Hiç sanmıyorum," diye ekledi.

Vera kızgın bir sesle söze karıştı.

"Ben kadının yanına bile gitmedim. Buna hepiniz yemin edebilirsiniz!"

Yargıç Wargrave bir iki dakika bekledi, yeniden konuşmaya başladı.

"Eğer bir yerde hata yapacak olursam lütfen düzeltiniz. Bayan Rogers bayıldığı zaman sofadan oturma odasına Marston ve Lombard tarafından getirilmişti. Doktor Armstrong da onlara yardım etmişti. Doktor bu arada Rogers'ı konyak getirmeye göndermişti. Daha sonra Emily Brent dışında hepimiz yandaki odaya girmiş ve gramofonu görmüştük. Odada yalnız Bayan Brent kalmıştı... Baygın yatan kadınla yapayalnız."

Emily Brent'in yanaklarında hafif bir pembelik belirdi. Elindeki örgüyü bırakarak konuştu.

"Saçmalamaya başladınız artık!"

Yargıcın soğuk ve madeni sesi konuşmaya devam ediyordu:

"Odaya döndüğümüzde, baygın yatan kadının üzerine eğilmiştiniz."

"Hasta bir kadına yardım ettiğim için cinayetle mi suçlanacağım?"

Yargıç Wargrave, "Ben sadece durumu olduğu gibi hatırlatmaya çalışıyorum," dedi. "Sonra Rogers elinde, istediği şeyden istediği kadar eklemiş olabileceği bir kadeh konyak olduğu halde odaya girdi. Konyak kadına içirildi. Az sonra da kadın, kocası ve Doktor Armstrong'un kolları

arasında yatağa çıkarıldı. Orada da Doktor Armstrong kendisine yatıştırıcı ve zararsız olduğunu iddia ettiği bir ilaç verdi."

Blore, "Olay tıpatıp böyle oldu. Onun için Bayan Claythorne'u, yargıcı, Lombard'ı ve beni bu işin dışında kabul edebiliriz," dedi. Sesinde memnun ve neşeli bir ifade vardı.

Wargrave, Blore'a soğuk bakışlarla bakarak mırıldandı.

"Bakalım, öyle mi? Her türlü olasılığı göz önünde bulundurmamız gerek."

Blore, "Ne demek istediğinizi anlayamadım," dedi.

Yargıç devam etti:

"Yukarıdaki odasında Bayan Rogers yatağında yatmaktaydı. Doktor Armstrong'un verdiği yatıştırıcı ilaç etkisini göstermeye başlamıştı. Kendini uykuya bırakmak üzereydi. Bu sırada birinin oda kapısını vurarak elinde bir hapla içeriye girdiğini, bunu doktorun yolladığını ve hemen içmesini istediğini söylediğini varsayalım. Kadının bu ilacı hiç düşünmeden, içmeyeceğini iddia edebilir misiniz?"

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Blore sandalyesinde rahatsız rahatsız kımıldanıyordu. Sessizliği bozan Philip Lombard oldu.

"Ben böyle bir olasılığa inanmıyorum. Hem, olaydan sonra birkaç saat bu odadan dışarı kimse çıkmadı. Araya Marston'un ölümü falan girdi."

Yargıç yanıt verdi.

"İçimizden birinin sonradan yatak odasından çıkarak bu işi yapmış olması olanaksız mı?"

Lombard itiraz etti.

"Rogers görürdü."

Armstrong da söze karıştı.

"Rogers, biz yatak odalarımıza çıktığımızda yemek odasını ve mutfağı temizlemek için aşağıda kalmıştı. Bu durumda herhangi birimiz kadının yatak odasına kimseye görünmeden girmiş olabilir."

Emily Brent, "Tabii, bu sırada kadın sizin verdiğiniz ilacın etkisiyle derin bir uykuya dalmıştı. Değil mi, Doktor?.." dedi.

"Büyük bir olasılıkla, evet. Ama böyle olmayabilir de. Hastaya bir kereden fazla vermedikçe bu gibi ilaçların bünyede nasıl ve ne kadar

zamanda etki edeceği kestirilemez."

Lombard, "Tabii, böyle konuşmak işinize geliyor değil mi?" dedi.

Armstrong'un yüzü öfkeden bir kere daha karanlık gölgelerle doldu, ama dudaklarından dökülmek üzere olan sözlerin ağzından çıkmasına, gene o soğuk otoriter ses engel oldu.

"Birbirimize rastgele suçlamalar yağdırarak sonuca ulaşamayız. Delilleri değerlendirmemiz gerek. Gerçeğe yakınlık olasılığının düşük olduğunu kabul etmekle birlikte, varsayımın iyice gözden geçirilmesinde yarar görüyorum. Böyle bir planın başarısı, her şeyden önce uygulayanın kişiliğine bağlıdır. Böyle bir durumda Bayan Brent'in ya da Bayan Claythorne'un odaya girmesi hastada en ufak bir kuşku bile uyandırmaz. Öte yandan, ben, Blore ve Lombard'ın da elinde bir hapla odaya girmesinin hastada kuşku uyandıracağını sanmıyorum."

Blore sordu.

"Peki, sonuç?"

VII

Yargıç Wargrave gözlerinde vahşi bir pırıltıyla yanıt verdi.

"Sonuç şu. Bayan Rogers'ı herhangi birimiz öldürmüş olabiliriz."

Biraz durdu, yutkundu, boğazını temizledi ve devam etti:

"Gelelim General MacArthur'un ölümüne... Cinayet henüz bu sabah işlendi. Bu konuda bir şey söylemek isteyen kimse var mı? Benim bu konuda hiç bilgim yok. Yemeğin hazır olduğunu haber veren gong duyuluncaya kadar, terasta bir koltukta oturdum. Ama, bu süre içinde sahile inip generali öldürecek, sonra da yerime dönecek vaktim vardı. Bu durumda bugün terastan hiç ayrılmadığıma ilişkin sözümden başka ortaya koyacağım bir kanıt yok. Bildiğiniz gibi sözler, fazla güvenilir birer kanıt olarak kabul edilemez. Her sözün kanıtlanması gerekir."

Blore, "Ben bütün sabah Lombard ve Doktor Armstrong ile birlikteydim. Bu beni her türlü kuşkunun dışında bırakır," dedi.

Armstrong kuşkulu bakışlarla Blore'a bakarak konuştu:

"Bir ara ip almak için eve gitmiştin."

"Evet, gittim ve hemen döndüm. Bunu siz de biliyorsunuz."

"İpi getirmen epey sürdü ama."

Blore bir anda kıpkırmızı kesildi.

"Ne demek istiyorsunuz, Doktor Armstrong?"

"Sadece ipi getirmen epey uzun sürdü dedim."

"İnsan bir kangal ipi, tanımadığı bir evde elini uzatıp hemen bulamaz ya."

Yargıç, "Bay Blore eve gittiği sırada siz ikiniz birlikte miydiniz baylar?" diye sordu.

Armstrong, "Evet," diye yanıt verdi. "Yalnızca Lombard birkaç dakika için bir yere kadar gitti. Ben olduğum yerde onu bekledim."

Lombard gülümseyerek,

"Karşıya ayna ile haber iletmenin yollarını aradım sadece. En uygun noktayı araştırıyordum. Bu da sadece birkaç dakika sürdü," dedi.

Armstrong başıyla onayladı.

"Evet, doğru. Cinayet işleyecek kadar uzun süre benden uzak kalmadı."

Yargıç, "İkinizden biriniz o sırada saatlerinize baktınız mı?" diye sordu.

Philip Lombard, "Hayır, sanmıyorum," dedi. "Benim saatim yanımda değildi."

Yargıç soğuk bir sesle, "O halde birkaç dakika dediğiniz süre daha uzun da olabilir," diye karşılık verdi.

Sonra, bakışlarını kucağındaki yumakla dimdik oturmuş, örgü ören kadına çevirdi.

"Ya siz Bayan Brent?"

"Ben Vera Claythorne'le birlikte tepeye çıktım. Sonra terasta oturarak güneşlendim."

"Sizi terasta görmedim."

"Olabilir. Ben evin doğuya bakan cehpesindeydim. Orası rüzgâr tutmuyordu da."

"Yemek vaktine kadar orada mı oturdunuz?"

"Evet."

"Ya siz, Bayan Claythorne?"

Vera'nın, yanıtını önceden hazırladığı anlaşılıyordu. Hemen konuştu.

"Bu sabah Bayan Brent'le birlikteydik. Daha sonra biraz etrafta dolaştım. Sonra da sahile inip General MacArthur'la konuştum."

Yargıç Wargrave genç kızın sözünü kesti.

"O sırada saat kaçtı? Söyleyebilir misiniz?"

Vera bir an şaşırdı.

"Bilmem... Sanırım yemek zamanından bir saat kadar önceydi... Daha da az olabilir."

Blore sordu.

"Bizim generalle konuşmamızdan önce mi, sonra mı?"

"Bilmiyorum, ama... Çok garip bir hali vardı," diye yanıt veren Vera aniden ürperdiğini hissetti.

Yargıç, "Ne bakımdan garip bir hali vardı?" diye sordu.

"Sonumuzun geldiğini söyleyip duruyordu... Sonunu beklemekte olduğunu söylüyordu... Beni çok korkutmuştu onun o hali."

"Sonra ne yaptınız?"

"Eve döndüm. Yemekten az önce de biraz dışarı çıktım. Evin arka tarafında dolaşıyordum. Gong çaldığında, içimde bir huzursuzluk vardı."

"Şimdi Rogers kaldı geriye. Onun söyleyeceklerinin olay hakkındaki bilgimize fazla bir şey ekleyeceğini pek sanmıyorum, ama gene de bir dinleyelim."

Rogers mahkemedeymiş gibi konuştu, ama söyleyeceği çok az şey vardı. Bütün sabah ev işleriyle ve öğle yemeğinin hazırlanmasıyla uğraşmıştı. Öğleden önce bir ara eşyalarını karısının cesedinin bulunduğu odadan almış ve aşağıdaki boş yatak odalarından birine yerleştirmişti. Yemekten az önce terasa kokteyl götürmüştü. Mutfak penceresinden, generalin ölümüyle ilgili olabilecek bir şey görmemişti. Zaten pencereden de bakmamıştı. Bu arada, sofrayı kurarken masasının üzerinde sekiz zenci biblosu bulunduğuna da yemin ediyordu. Rogers'ın sorgusundan sonra odaya derin bir sessizlik çöktü.

Yargıç Wargrave boğazını temizledi.

Bu sırada Lombard, Vera'ya fısıldadı.

"Şimdi yargıç kararı bildirecek."

"Üç ölüm olayı hakkında elimizden geldiği kadar araştırma yaptık. Araştırma sonunda şu kanıya varmış bulunmaktayım ki, bu adada bulunan yedi kişiden biri tehlikeli bir manyak ve canidir.

"Herkesin, canını korumaya çalışmasını tavsiye ederim. Katil, şimdiye kadar kurbanlarını kimse kuşkulanmadığı için kolaylıkla, ağına düşürdü. Şu andan itibaren birbirimizin bütün hareketlerinden kuşkulanmamız ve birbirimizi denetim altında bulundurmamız gerekiyor. Tehlikeyi bilmek, bilmemekten daha iyidir. Hiçbir tehlikeli harekete girişmemenizi ve her türlü tehlikeye karşı uyanık olmanızı salık veririm. Bu kadar."

Lombard, "Mahkeme sona erdi," diye mırıldandı.

Dokuzuncu Bölüm

I

Vera, "Yargıcın söylediklerine inanıyor musunuz?" diye sordu.

Vera ile Philip Lombard oturma odası penceresinin önünde oturuyorlardı. Dışarda, şiddetle yağan yağmurun fırtınalaşmaya başlamış rüzgâr tarafından savrulan iri damlaları camlara hızla çarpıyordu.

Philip Lombard, Vera'nın sorusunu yanıtlamadan önce biraz düşündü, sonra ağır ağır konuştu.

"Yani, ihtiyar Wargrave'in, katilin içimizden biri olduğuna ilişkin sözlerine inanıp inanmadığımı mı soruyorsunuz?"

"Evet."

"İnanmak zor. Ama mantıklı düşünülecek olursa ona hak vermek gerekir. Yine de..."

Lombard'ın cümlesini Vera tamamladı.

"Yine de, inanılır gibi değil. Ama, MacArthur'un da ölümünden sonra hiçbir şeyden emin olmamak gerek. Kaza, intihar gibi olasılıklar artık sözkonusu olamaz. Ölenlerin cinayete kurban gittikleri kesin. Şimdiye kadar birbiri ardından, gözlerimizin önünde üç cinayet işlendi."

Vera hafif bir ürperti geçirdi.

"Korkunç bir rüya gibi! Böyle bir şeyin olabileceğine hâlâ inanamıyorum!"

"Anlıyorum. Sanki birazdan kapının vurulacağını ve sabah kahvaltısının hazır olduğunun bildirileceğini sanıyor insan."

"Ah, bütün bunların sadece kötü bir rüya olmasını ne kadar isterdim."

Philip Lombard düşünceli düşünceli yanıt verdi.

"Ama ne yazık ki rüya değil. Şu andan itibaren hepimiz canımızı korumak için çok dikkatli davranmalıyız."

Vera sesini alçaltarak sordu. "Eğer katil onlardan biri ise... Hangisi olduğunu tahmin edebiliyor musunuz?"

Lombard'ın yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Sözlerinizden ikimizi onlardan ayırdığınız anlaşılıyor. Yani benden kuşkulanmıyorsunuz. Buna sevindim. Ben katil olmadığımdan eminim. Sizde de tehlikeli bir cani hali görmüyorum. Ayrıca şimdiye kadar karşılaştığım genç kızların en aklı başında olanı gibi görünüyorsunuz bana. Akıl hastası olmadığınıza rahatlıkla yemin edebilirim."

Vera dudağının ucunda hafif bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim," dedi.

"Evet Bayan Claythorne, söyleyin bakalım. Siz de benim hakkımda aynı şeyi düşünmüyor musunuz?"

Genç kız bir an durakladıktan sonra yanıt verdi.

"Biliyorsunuz ki, insan yaşamına önem vermediğinizi siz de kabul ettiniz önce. Ama, her şeye rağmen sizin bütün bu işleri yapan adam olduğunuzu sanmıyorum."

Lombard, "Haklısınız," dedi. "İş bir iki cinayetten ibaret olsaydı kellemi kurtaracağımı ümit edebilirdim. Ama bir dizi cinayet benim işim değil. Bu durumda kendimizi şüphelilerin listesinin dışında bırakabiliriz. U. N. Owen hangisi? Elimde hiçbir kanıt olmadığı halde bu adam ihtiyar Wargrave bence."

Vera, "Neden?" diye sordu şaşkın şaşkın.

"Açıklamak zor. Yıllardan beri yargıç kürsüsünden insanları mahkûm etmeye alışkın oluşu, yani Tanrı'nın insanları cezalandırmak için uzattığı el rolünü oynamaya alışmış olması adamın zamanla aklını oynatmasına ve yasaların erişemediği suçluları cezalandırmayı düşünmesine neden olmuş olabilir."

Vera mırıldandı,

"Evet, olabilir..."

Lombard sordu,

"Siz kimden kuşkulanıyorsunuz?"

Vera hiç beklemeden yanıt verdi:

"Doktor Armstrong'dan."

Lombard hafif bir ıslık çaldı.

"Doktor Armstrong ha? Biliyor musunuz? Ben en az ondan kuşkulanıyordum."

Vera başını salladı.

"Unutmayın ki, ölümlerden ikisi zehirlenerek oldu. Bu doktoru kuşku altına sokuyor. Öte yanda, Bayan Rogers'e verdiğinin zararsız bir uyku hapı olduğunu nereden bilebiliriz?"

"Evet, hakkınız var."

"Eğer bir doktor delirirse, bunu anlamak epey uzun sürer. Sonra doktorların fazla çalışan ve zihinleri çok yorulan kişiler olduklarını da unutmamak gerek."

"Evet, ama doktorun MacArthur'u öldürmüş olabileceğinden kuşkuluyum. Sahile inip, MacArthur'u öldürüp geri gelecek kadar vakti olmadı."

"Cinayeti o sırada işlemedi ki. Daha sonra çok iyi bir fırsat geçti eline."

"Ne zaman?"

"Generali yemeğe çağırmak için sahile indiği zaman."

Lombard yeniden hafif bir ıslık çaldı.

"Yani doktorun generali o sırada mı öldürdüğünü tahmin ediyorsunuz? Çok soğukkanlı bir adam olmalı."

Vera sabırsızlanarak konuştu.

"Kendisi için bir tehlike yoktu ki. Burada tıp bilgisi olan tek kişi o. Generalin en az bir saat önce öldürülmüş olduğunu söylese kim itiraz edebilir?"

Philip genç kıza düşünceli düşünceli baktı.

"Biliyor musun?" dedi. "Çok yerinde bir tahmin bu..."

II

"Kim yapıyor bunu, Bay Blore? Öğrenmek istiyorum. Kim bu adam?"

Rogers konuşurken yüzü sinirden oynuyor, elindeki toz bezini büküp duruyordu.

Eski polis müfettişi cevap verdi:

"Biz de bu sorunun yanıtını arıyoruz, oğlum."

"Yargıcın söylediğine göre katil içimizden biri. Ama, hangimiz? Bunu bilmek istiyorum. İnsan kılığına girmiş olan bu iblis kim?"

Blore, "İşte biz de bunu öğrenmeye çalışıyoruz," diye yanıt verdi.

"Sizin bu konuda bir görüşünüz vardır, Bay Blore. Birinden kuşkulanıyorsunuzdur."

"Suçlunun kim olduğu hakkında bir fikrim olabilir, Bay Rogers. Ama bu, bir kuşkudan ileri gidemez. Yanılmış olabilirim. Kuşkularımda haklıysam, çok soğukkanlı bir adama çatmış olduğumuzu söyleyebilirim. Meslek yaşamımda bu kadar soğukkanlı bir katile rastlamadım diyebilirim."

Rogers alnında birikmiş olan ter tanelerini elindeki bezle sildi.

"Sanki her şey kötü bir rüyaymış gibi geliyor bana."

Blore uşağı garip bakışlarla süzdü.

"Senin kuşkulandığın biri var mı?"

Rogers, "Bilmiyorum. Hiçbir şey düşünemiyorum," diye yanıt verdi. "Beni iliklerime kadar ürperten korku da bundan ileri geliyor ya... Hiçbir şey anlayamıyorum."

III

Dr. Armstrong, "Buradan bir an önce gitmeliyiz!" diye bağırdı.

"Gitmeliyiz!.. Gitmeliyiz!.. Hem de ne pahasına olursa olsun!"

Wargrave sigara salonunun penceresinden düşünceli düşünceli dışarısını seyrediyor, bir yandan da gözlüğünün kordonuyla oynuyordu.

"Havadan çok iyi anladığımı iddia edemem," diye söze başladı. "Ama, motor yola çıkmış bile olsa, buraya gelebilmesi olanaksız. Ne durumda olduğumuzu bilseler bile, yirmi dört saatten önce, tabii o da hava düzelirse, kimsenin yardımımıza gelebileceğini sanmıyorum."

Dr. Armstrong ellerini başının arasına alarak inledi.

"O zamana kadar hepimiz yataklarımızda öldürülmüş de olabiliriz."

"Böyle olmamasını dilerim. Yaşamlarımızı emniyete almak için mümkün olan her şeyi yapmaya hazırım."

"Şimdiye kadar üç kişinin öldürüldüğünü unutmayın."

"Evet, ama siz de şunu unutmayın ki onlar bir saldırıya karşı hazırlanmış değillerdi. Oysa biz şu anda hazır durumdayız."

"Ne yapabiliriz ki? Eninde sonunda..."

"Yapabileceğimiz bazı şeyler var."

Dr. Armstrong, "Kimden kuşkulanmamız gerektiği hakkında en ufak bir fikrimiz bile yok," diye cevap verdi.

Yargıç çenesini kaşıyarak mırıldandı.

"Ben sizinle aynı kanıda değilim."

Armstrong ihtiyar yargıca hayretle baktı.

"Yani biliyor musunuz?"

Wargrave ihtiyatlı ve ölçülü bir sesle konuşmaya başladı.

"Bir mahkemede aranılan türden, kesin kanıtlar istenecek olursa, bunların hiçbiri yok elimde. Ama cinayetlerin işleniş biçlmi bana belli bir kişinin suçlu olduğu kanısını veriyor. Evet bundan eminim de diyebilirim."

Armstrong gözlerini hayretle açarak, "Anlayamadım," dedi

IV

Bayan Brent yukarıya, yatak odasına çıktı.

İncilini eline alarak pencerenin yanındaki koltuğa oturdu. İncili açtı, bir iki dakika durdu, sonra kutsal kitabı bir yana bırakarak ayağa kalktı. Tuvalet masasının yanına gitti. Çekmecelerin birinden siyah kaplı bir not defteri çıkardı.

Defteri açarak yazmaya başladı:

"Korkunç bir şey oldu. General MacArthur öldü. Kuzeni Elsie Mac Pearson'la evlidir. Generalin öldürülmüş olduğundan hiç kuşku yok. Yemekten sonra yargıç çok ilginç bir konuşma yaptı. Katilin içimizden biri olduğundan emin. Yani içimizden birinin kılık değiştirmiş bir canavar olduğu anlaşılıyor. Ben bundan, daha önce de kuşkulanmıştım zaten.

Hangimiz bu iblis? Herkes kendi kendine bu soruyu soruyor. Ama, yalnız ben biliyorum..."

Bir süre hiç hareket etmeden durdu. Gözleri buğulandı, uzaklara daldı. Titreyen parmakları elindeki kalemi bir sarhoş gibi kâğıdın üzerinde dolaştırdı ve titrek büyük harflerle kâğıda şunları yazdı.

"KATİLİN ADI BEATRIS TAYLOR'DUR..."

Gözleri kapandı.

Birden uykudan uyanmış gibi silkinerek gözlerini açtı. Önündeki deftere baktı. Yazdıklarının son cümlesini görünce ani bir öfkeye kapılarak yavaş bir sesle kendi kendine mırıldandı.

"Bunu ben mi yazdım? Ben mi? Tanrım, deliriyorum galiba!.."

V

Fırtına artmış, rüzgâr evin duvarlarında ıslıklar çalmaya başlamıştı. Herkes oturma odasındaydı. Korkudan birbirlerine sokulmuşlardı. Bir yandan da birbirlerini kuşkulu bakışlarla süzmekteydiler.

Rogers birdenbire kapıyı açarak elinde çay tepsisi ile içeriye girince hepsi yerlerinden fırladı. Rogers sordu.

"Perdeleri kapatayım mı? İçerisi o zaman daha hoş görünür belki!"

Kimse itiraz etmeyince uşak perdeleri indirdi, elektrikleri yaktı. Oda gerçekten daha sıcak bir havaya bürünmüştü. Şimdi herkes daha iyimserdi. Fırtına yarına kadar dinecek, motor gelecek ve...

Vera, "Çayı siz vermek ister misiniz, Bayan Brent?" diye sordu.

"Hayır, lütfen sen yap bu işi yavrum. Bu çaydanlık bana göre çok ağır. Hem gri yünümden iki yumak kaybolmuş. Öyle canım sıkıldı ki."

Vera çay tepsisinin durduğu masaya doğru yürüdü. Fincanların sesi duyulmaya başladı. Yaşam normale dönmüş gibiydi.

Çay... Her zaman içtikleri akşam çayı bugün sanki hepsine yeniden can vermişti. Philip Lombard eğlenceli bir fıkra anlattı. Onu Blore'un şakası izledi. Sonra Dr. Armstrong başından geçen komik bir olayı nakletti. Hep çaydan nefret ettiğini söyleyen yargıç Wargrave bile, itiraz etmeden fincanı almış ve içindekini yudumlamaya başlamıştı.

Odaya bu rahat hava hakim olduğu sırada, Rogers içeri girdi. Halinden sinirlenmiş ve korkmuş olduğu anlaşılıyordu. Sinirden ellerini ovuşturarak sordu.

"Affedersiniz, efendim. Alt kattaki banyonun perdesinin nereye gittiğini bilen var mı?"

Lombard uşağa dönerek.

"Banyo perdesi mi? Ne demek istiyorsun Rogers, biraz açık konuş?" dedi.

"Ortadan kaybolmuş. Uçmuş sanki efendim. Perdeleri kapıyordum. Sıra alt kattaki banyo dairesine geldiği zaman perdelerin yok olduğunu farkettim."

Wargrave sordu.

"Bu sabah yerinde miydi perde?"

"Tabii, efendim."

Blore, "Nasıl bir perdeydi?" diye sordu.

"Benekli, ipek bir perde efendim. Banyodaki havlu takımlarıyla aynı desendeydi."

Lombard, "Yani şimdi ortadan kayıp mı oldu?" dedi.

"Evet."

Herkes birbirine baktı.

Blore ağır ağır, "Ne yapalım?" dedi. "Normal bir şey değil, ama neyimiz normal. Bence önemi yok. Kimsenin banyo perdesiyle cinayet işleyebileceğini sanmıyorum. Aldırmayın."

Rogers, "Peki, efendim... Teşekkür ederim," dedi.

Kapıyı arkasından kapayarak dışarıya çıktı.

Odanın içine bir korku havası çökmüştü yeniden.

Herkes yeniden birbirini kuşkulu bakışlarla süzmeye başlamıştı.

VI

Akşam yemeği yenmiş, masa temizlenmişti. Oturma odasındaki ağır sessizlik dayanılmaz bir hal almıştı.

Saat dokuzda Emily Brent ayağa kalktı.

"Ben yatmaya gidiyorum."

Vera, "Ben de yatacağım," dedi.

İki kadın yatak odalarının bulunduğu katın merdivenlerini çıkarlarken Lombard ve Blore onlara yetiştiler, ikisi odalarına girinceye kadar üst katın merdiveni başında beklediler, iki kadın odalarına girdiler. Kilit içinde dönen iki anahtarın sesi duyuldu. Sonra bunu iki sürgü sesi izledi.

Blore sırıtarak, "Yatak odalarının kapılarını kilitlemeyi tembih etmeye gerek yokmuş demek," dedi.

Lombard, "Neyse bu gecelik kazasız belasız odalarına girebildiler," diyerek karşılık verdi. Sonra merdivenlerden aşağıya inmeye başladı. Blore da peşinden.

VII

Dört erkek bir saat kadar sonra yatmaya gittiler. Rogers yemek odasında ertesi gün için kahvaltı masasını hazırlarken, onların yukarıya çıkışını gördü. Sonra yukarıdaki koridorda bir an durduklarını işitti.

Yargıcın sesi duyuldu.

"Baylar, kapılarınızı kilitlemenizi söylememe gerek var mı, bilmem."

"Ayrıca, kapı tokmağının altına da bir sandalye yerleştirilse iyi olur sanırım. Çünkü kilitli kapıları dışarıdan kolayca açabilmenin türlü yolları vardır," dedi Blore.

Lombard söylendi.

"Azizim Blore, senin en kötü yanın bu gibi işler hakkında biraz fazlaca bilgi sahibi olman, bence."

Yargıç, ağır ağır, "iyi geceler, baylar. Yarın sabah hepimizin birbirimizi sağ salim görmesini dilerim," dedi.

Bu sırada Rogers yemek odasından çıkmış, merdivenlerin yarısına kadar gelmişti. Dört gölgenin dört kapıda kaybolduğunu gördü. Sonra dört kilit ve dört sürgü sesi işitti.

Başını sallayarak gülümsedi. "İşte bu iyi," diye mırıldanarak yemek odasına döndü. Evet, ertesi sabah için her şey hazırdı. Bakışları masanın ortasındaki yedi küçük zenci heykeline takıldı.

Yüzünde ani bir gülümseme belirdi.

Kendi kendine mırıldandı.

"Bu gece ne olursa olsun kimse yeni bir numara yapamayacak."

Odanın kapısını kilitledi, bir kez daha kontrol etti, sonra anahtarı cebine attı. Sonra da elektrikleri söndürerek hızla yukarıya çıktı, yeni yatak odasına girdi. Odada birinin saklanabilmesine uygun, sadece bir tek yer vardı: Gardrop. İlkin onun içine baktı, sonra kapıyı kilitleyip sürgüledi, yatmak için hazırlanmaya başladı. Soyunurken kendi kendine konuşuyordu.

"Bu gece Zenci bebeklerle oyun yok. Bu işi garantiye aldım..."

Onuncu Bölüm

I

Philip Lombard şafakla birlikte uyanmak âdetindeydi. Bu sabah da öyle yapmıştı. Yatağında dirseklerinin üzerinde doğrularak dışarıya kulak verdi. Rüzgâr, hafiflemiş olmasına rağmen hâlâ şiddetlice esiyordu. Yağmur sesi duyulmuyordu...

Saat sekize doğru rüzgârın şiddeti epey arttı. Ama Lombard bunu duymadı. Çünkü yeniden uykuya dalmıştı.

Saat dokuz buçukta kalkıp yatağının kenarına oturarak saatine baktı. Sonra saati kulağına götürdü. Dişlerini ortaya çıkararak sırıttı.

Ona on kala Lombard, Blore'un yatak odasının kapısını vuruyordu. Blore kapıyı ihtiyatla açtı. Saçları karmakarışık, gözleri hâlâ uykuluydu.

Philip Lombard, "Bütün gün uyuyacak mısın? İçin rahat galiba," dedi.

Blore kısaca, "Ne var?" diye sordu.

"Kimse seni uyandırdı mı?... Ya da çay getiren oldu mu?.. Saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

Blore omzunun üzerinden yatağının başucunda duran küçük seyahat saatine baktı.

"Saat ona yirmi beş var. Nasıl oldu da bu kadar uyudum?.. Rogers nerede?"

"Ben de aynı şeyi merak ediyorum."

Blore, "Ne demek istiyorsun?" diye sert bir sesle sordu.

"Rogers'ın ortadan kaybolduğunu söylemek istiyorum. Ne odasında, ne de evin içinde bulabildim. Mutfaktaki ocak bile yakılmamış."

"Ne cehenneme gitmiş olabilir? Adada bir yerdedir mutlaka. Bir dakika bekle, üzerime bir şey alayım. Hem bu arada sen de ötekilere sor bakalım, bu konuda bir şey biliyorlar mı?"

Philip Lombard başını salladı, kapalı yatak odası kapılarını bir bir vurmaya başladı.

Armstrong'u hemen hemen giyinmiş buldu. Blore gibi Yargıç Wargrave'i de uykudan uyandırdı. Vera Claythorne giyinmişti, Emily Brent'in odası ise boştu.

Küçük grup evde dolaşmaya başladı. Bir kez daha, hep birlikte Rogers'ın odasına baktılar. Yatak bozulmuştu. Lavabonun önündeki aynanın kenarında duran traş fırçasıyla sabun da hâlâ ıslaktı.

Lombard, "Odadan normal bir biçimde çıkmış olduğu belli," dedi.

Vera endişesini gizlemeye çabalayarak, "Sakın bir yerde saklanmış, bizi bekliyor olmasın?" dedi.

Lombard, "Şu anda herkesden, her şey beklenebilir. Onun için uşak bulununcaya kadar kimsenin gruptan ayrılmamasını tavsiye ederim," diye yanıt verdi.

Armstrong, "Adadan bir yere gidemez ki," dedi. "Buralarda bir yerdedir mutlaka."

Giyinmiş, ama, traş olmadan onlara katılmış olan Blore, "Peki, Bayan Brent nerede?.. Bu da ayrı bir sorun," dedi.

Alt kata indiklerinde Emily Brent'i evin kapısından içeriye girerken gördüler.

Yaşlı kadın, "Deniz dünden de berbat. Bugün de buraya motor falan gelebileceğini tahmin etmiyorum," dedi.

Blore, "Adada yalnız başınıza mı dolaşıyordunuz, Bayan Brent?" dedi, "Bunun büyük bir delilik olduğunu bilmiyor musunuz?"

"Çevreyi büyük bir dikkatle kontrol ediyordum dolaşırken."

"Rogers'e rastladınız mı?"

Bayan Brent'in kaşları kalktı.

"Rogers mi?.. Hayır. Bu sabah onu hiç görmedim. Neden sordunuz?"

Yargıç Wargrave giyinmiş, traş olmuş ve takma dişlerini takmış olarak merdivenlerden aşağı indi. Açık duran yemek odası kapısına doğru

ilerleyerek, "Kahvaltı sofrası hazırlanmış," dedi.

Lombard, "Masayı dün akşamdan hazırlamış olabilir," diye karşılık verdi. Hepsi yemek odasına girerek titizlikle hazırlanmış kahvaltı sofrasına baktılar.

İlk gören Vera oldu. Görür görmez yanında duran yargıcın kolunu yakalayarak genç ve güçlü parmaklarıyla öyle bir sıktı ki, ihtiyar Wargrave can acısıyla bağırmaktan kendini alamadı.

O sırada Vera da bir çığlık attı.

"Zencilere... Zencilere bakın!.."

Masanın üzerinde sadece altı küçük zenci kalmıştı.

II

Rogers'ı bulmaları uzun sürmedi.

Bahçenin öbür ucundaki çamaşırlıktaydı. Mutfak ocağını yakmak için odun yarmakta olduğu anlaşılıyordu. Küçük balta hâlâ elindeydi. Büyük ve ağır başka bir balta da kapıya dayalı duruyordu. Baltanın keskin yüzü kan içindeydi. Baltanın ucundaki kanlı bölüm Rogers'ın başındaki derin yarığa tıpatıp uyuyordu...

III

Armstrong, "Durum çok açık," dedi. "Katil arkasından gizlice gelmiş ve odun kesmek için eğildiği sırada baltayı Rogers'ın başına indirmiş."

Yargıç Wargrave:

"Bu baltayı kullanmak için çok güçlü olmaya gerek var mı, doktor?" diye sordu.

"Eğer bunun için sorduysanız yanıt vereyim. Bir kadın bu baltayı rahatça kullanabilir."

Doktor çevresine kaçamak bir bakışla baktı. Bayan Claythorne ve Bayan Brent mutfağa gitmişlerdi.

"Genç kız bunu öbürüne göre daha kolay yapabilir. Atlet yapılı bir vücudu var. Görünüşte Bayan Brent narin yapılı izlenimi uyandırıyor ama,

bu tipler aslında çok güçlü olabilirler. Sonra akıl dengesi bozuk kişilerin de insanüstü bir güce sahip olduklarını unutmamalıyız."

Yargıç düşünceli düşünceli başını salladı. Kanlı baltanın yanında diz çökmüş olan Blore ayağa kalktı, içini çekerek:

"Hiç parmak izi yok. Katil işini bitirdikten sonra baltanın sapını iyice silmiş anlaşılan," dedi.

Bir kahkaha duyuldu. Hepsi sesin geldiği tarafa döndüler. Vera Claythorne bahçedeydi. Vahşi kahkahalarla sarsılarak bağırıyordu.

"Bu adada arı besliyorlar mı? Söyleyin. Bal aramaya ne zaman gideceğiz? Ha! Ha! Ha!.."

Hepsi hayretle genç kıza bakıyorlardı. Sağlıklı ve dengeli olarak tanıdıkları genç kız, gözlerinin önünde deliriyor gibiydi. Bağırmaktan çok çığlığı andıran sesiyle konuşmaya devam ediyordu.

"Ne bakıyorsunuz öyle?.. Delirdiğimi mi sanıyorsunuz? Sorduğum şeye yanıt verin... Arılar... Arı kovanları... Anlamadınız mı?.. O deli saçması şiiri okumadınız mı? Yatak odalarınızda çerçeveli olarak asılı duran şiiri diyorum... Oraya okuyasınız diye konulmuş olduğunu anlamadınız mı?... Aklımızı kullansaydık, Rogers'ın cesedini aramak için doğru buraya gelmemiz gerekirdi. Yedi küçük zenci odun kesmeye gitti... Sonrasını hatırlamıyor musunuz? Benim aklımda... Size söyleyeyim. Altı Küçük Zenci kovanla oynadı... Onun için soruyorum... Bu adada arı kovanları var mı?.. Komik değil mi?.. Hem de çok komik..."

Genç kız yeniden çılgınca kahkahalar atmaya başladı. Dr. Armstrong ilerledi. Yanına yaklaştı, sonra elini havaya kaldırarak kızın yanağına sert bir tokat indirdi.

Vera başını ellerinin arasına aldı. Bir süre sessiz kaldı, sonra da, "Teşekkür ederim, şimdi daha iyiyim galiba," dedi. "Bayan Brent'le ben kahvaltınızı hazırlayacağız. Gelirken ocağı yakabilmemiz için biraz odun getirebilir misiniz?"

Sonra arkasına dönerek mutfağa doğru yürüdü. Yanağında doktorun beş parmağının izi hâlâ duruyordu.

Vera mutfağa doğru yürürken, Blore, "Kızı iyi kendine getirdiniz, doktor," dedi.

Armstrong özür dileyen bir sesle karşılık verdi.

"Başka çarem yoktu. Bu arada bir de sinir krizi gibi şeylerle uğraşamayız."

Philip Lombard, "Hiç de sinirli bir tip değil," dedi.

Armstrong, "Değil," diye onayladı. "Sağlıklı ve aklı başında bir kız. Sadece bir şok geçirdi. Bu hepimizin başına gelebilirdi."

Rogers öldürülmeden önce bir miktar odun yarmıştı. Onları yerden toplayarak mutfağa taşıdılar. Vera ve Emily meşguldüler. Bayan Brent ocağı hazırlıyor, Vera da salam kesiyordu.

Emily Brent, "Teşekkür ederim," dedi. "Kahvaltınızı çabuk hazırlamaya çalışıyoruz. Ama, çay suyunun kaynaması gerek. En azından yarım saate, hatta üç çeyrek saate ihtiyaç var."

IV

Eski polis müfettişi Blore, Philip Lombard'a fısıldadı.

"Ne düşünüyorum, biliyor musun?"

Philip Lombard, "Hemen söylemeye niyetli olduğuna göre, tahmine çalışmaya değmez," diye yanıt verdi.

Blore çok dikkatli bir adamdı. En ufak bir ipucu onun olayı çözmesine yardım edebilirdi. Ağır ağır konuşmaya başladı.

"Amerika'da buna benzer bir cinayet olmuştu. Yaşlı bir adamla karısı baltayla öldürülmüşlerdi. Güpegündüz. Evde, öldürülen adamla kadının kızlarıyla hizmetçiden başka kimse yoktu. Hizmetçi kızın cinayeti işlememiş olduğu kanıtlandı. Geriye, orta yaşlı kız kalıyordu. Ama, aleyhinde hiçbir kanıt bulunamadı."

Biraz durduktan sonra devam etti.

"Baltayı görür görmez aklıma o cinayet geldi... Mutfağa girip Emily Brent'i öyle soğukkanlı görünce... Vera'nın sinir krizi geçirmesi çok doğal. Ama, öbürü... Bayan Rogers'ın önlüğünü giymiş. Kahvaltı yarım saate kadar olacak, deyişi... Bana sorarsan bu kadın deli. Nice kart kızların, akıllarını kaçırdıkları görülmüştür. Cinayet işleyecek kadar çıldırdıklarını iddia edemem, ama hemen hepsi bir tür sinir hastalığına tutulurlar. Bizimki

de aklını dinle bozmuş. Kendini, suçluları cezalandırmak üzere Tanrı'nın dünyaya uzattığı el gibi bir şey sanıyor. Bütün gün odasında oturup İncil okuduğunu biliyorsun, değil mi?"

Lombard içini çekerek yanıt verdi:

"Bunu kanıtlamak o kadar güç ki. Elinde kanıt var mı, Blore?"

Blore ısrarla devam ediyordu.

"Sonra sabah erkenden evden çıkan da oydu... Bize deniz kenarına inmiş olduğunu söyledi, ama..."

Lombard başını sallayarak itiraz etti.

"Rogers odun yararken öldürüldü. Yani, sabah kalktıktan sonra ilk işini yaparken. Bu durumda Brent'in onu öldürdükten sonra ortada dolaşıp şüpheleri üzerine çekmesine hiç gerek yoktu. Bana soracak olursan, katil Rogers'ı öldürdükten sonra yeniden yatağına yatmış ve horuldayarak uyumuştur."

Blore, "Yalnız bir noktayı unutuyorsun," dedi. "Kadın masum olsaydı, adada sabahın erken saatinde yalnız başına dolaşmaktan korkardı. Bunu ancak korkacak bir şey olmadığını bildiğinden yapmış olabilir. Yani, katil kendi ise."

Lombard, "Evet, bu önemli bir nokta," dedi. "Ben bunu düşünmemiştim."

Sonra yüzünde alaylı bir gülümsemeyle ekledi.

"Artık benden kuşkulanmadığına çok sevindim."

Blore utanarak yanıt verdi:

"İşe senden kuşkulanmakla başladım. Şu tabanca ve bize anlattığın garip öykü... Daha doğrusu bizden sakladığın öykü. Ama artık hakkındaki kuşkularımın yersiz olduğu inancındayım... Senin de benim hakkımda aynı şeyleri düşünmeni dilerim."

Lombard düşünceli düşünceli yanıt verdi.

"Yanılmış olabilirim, ama sende bu işi düzenleyecek, kadar geniş bir hayal gücü olduğunu sanmıyorum. Sadece ikimizin arasında kalsın Blore, belki de yarına kadar ikimiz de birer ceset olacağız, ama yine merak ediyorum. Şu banka soygununda gerçek suçluyu bildiğin halde öbür adamı mahkûm ettirdin, değil mi?"

Blore huzursuzlukla kıpırdandı.

"Artık önemi yok. Anlatayım bari. Landor suçsuzdu. Çete beni sıkıştırdı. Küçük bir servet denilebilecek bir rüşvet de verdi. Adamın aleyhindeki bütün kanıtları onlar hazırladı. Tabii, başka..."

"Tabii, başka tanıklar olsaydı kabul etmezdin. Aramızda kalsın ama, akıllıca bir iş yapmışsın bence."

"Yasalara karşı geldiğim halde, terfi de ettirildim."

"Öte yandan Landor ömür boyu hapse mahkûm edildi ve hapishanede öldü."

"Hapishanede öleceğini nereden bilebilirdim herifin?"

"Evet, bu senin şanssızlığın işte."

"Benim mi? Onun şanssızlığı demek istiyordun herhalde."

"Senin için de şanssızlık. Bu yüzden senin yaşamın da kısalacağa benziyor."

Blore hayretle Lombard'a baktı.

"Benim de Rogers ve ötekiler gibi bir delinin tuzağına düşeceğimi mi söylüyorsun? Yok, hayır... Ben tatlı canımı korumayı bilirim. Bunu unutma."

Lombard, "Neyse, ben bahse girmeyi sevmem. Hem bahsi kazanırsam hayatta olamayacağın için paramı ödeyemezsin, nasıl olsa," dedi.

"Bana bak Lombard. Ne demek istiyorsun?"

Philip Lombard dişlerini göstererek sırıttı.

"Şunu demek istiyorum, tahminime göre kurtulma şansın yok."

"Ne?"

"Hayal gücünün kısırlığı, seni sabit bir hedef haline getirecek. U.N. Owen gibi hayal gücü geniş bir katil senin çevrende rahatça, fıldır fıldır dolaşabilir."

Blore'un yüzüne kan hücum etti. Sonra öfkeli bir sesle sordu.

"Ya sen ne olacaksın?"

Philip Lombard'ın yüzü sertleşti.

"Benim oldukça geniş bir hayal gücüm vardır. Bundan önce de zor durumlarda kaldım ve yakamı kurtarmayı bildim. Fazla bir şey söylemek istemiyorum, ama buradan kurtulacağımdan eminim."

V

Yumurtalar tavadaydı. Vera ekmek kızartırken bir yandan da düşünüyordu. "Kendimi neden deli durumuna düşürdüm? Çok yanlış davrandım. Soğukkanlılığını yitirme kızım..."

Soğukkanlılığı yüzünden şimdiye kadar kaç kez hayranlık uyandırmıştı.

"Bayan Claythorne soğukkanlılığını kaybetmeyerek hemen Cyril'in peşinden yüzmeye başladı."

Bu nereden gelmişti aklına şimdi? Unutması gerekti bunu... Cyril onun kayalara yaklaşmasından çok önce gözden kaybolmuştu. Vera açığa doğru sürükleyen akıntıyı hissetmiş ve ağır ağır yüzerek kendini akıntıya bırakmıştı... Taa sandal gelinceye kadar...

Sonra herkes onun cesaret ve soğukkanlılığını övüp durmuştu...

Hugo dışında. Sadece Hugo dışında... O her şeyi anladığını belli eden bir biçimde dik dik bakmıştı ona...

Hugo neredeydi şimdi? Ne yapıyordu? Nişanlanmış mıydı?.. Evlenmiş miydi yoksa?..

Emily Brent'in tiz sesi duyuldu:

"Vera ekmekler yanıyor."

"Affedersiniz, Bayan Brent. Doğru, çok aptalım ben!"

Emily Brent cızırdayan tavadan son yumurtayı da alarak tabağa koydu. Vera ızgaranın üzerine kızartmak için yeniden ekmek dizerken,

"Çok soğukkanlısınız, Bayan Brent," dedi.

Emily Brent dudaklarını büzerek karşılık verdi.

"Hiçbir şeyden heyecanlanmayacak ve soğukkanlılığımı hiçbir zaman kaybetmeyecek biçimde yetiştirildim."

Vera, "Baskı altında büyütülmüş... Bu çok şey ifade edebilir..." diye düşündü. Sonra sordu. "Yoksa ölümden korkmuyor musunuz?"

Ölüm! Bu sözcük Emily Brent'in beyninde derin yankılar yaptı. Ölmek mi? Ama, o ölmeyecekti ki! Evet, ötekiler ölecekti... Ama, kendisi, Emily Brent ölmeyecekti. Bu kız bunu anlamıyordu. Korkmuyordu, tabii. Ataları askerdi. Hepsi ölümü gözlerini kırpmadan karşılamışlardı. Hepsi dürüst bir

yaşam sürmüşlerdi. Kendi gibi... Şimdiye kadar utanılacak hiçbir şey yapmamıştı... Ötekilerle birlikte ölmeyecekti kuşkusuz....

"Tanrı kendisiyle birlikte olanları korur."

"Gecenin karanlığından, gündüzün ışık oklarından korkma..."

Şimdi gündüzdü ve korkulacak bir şey yoktu.

"Hiçbirimiz bu adayı terkedemeyeceğiz."

Kim söylemişti bunu? General MacArthur tabii. Kuzeni Elsie MacPherson'la evli olan yaşlı asker. Ölüme pek aldırış etmiyormuş gibi... Hatta, onu ister gibi bir hali vardı. Günahkârdı da ondan. Her halinden belliydi günahkâr olduğu. Bazıları ölümü o kadar düşünmezlerdi ki, sonunda kendi canlarına kıyarlardı. Beatrice Taylor da bunlardan biriydi... Dün gece rüyasında Beatrice Taylor'u görmüştü... Dışarıdan cama yüzünü dayamış, kendisini içeriye alması için yalvarıp durmuştu. Ama, Emily Brent onu almamıştı içeriye. Çünkü alsaydı korkunç bir şey olacaktı...

Emily silkinerek kendine geldi. Karşısındaki kız ona hayretle bakmaktaydı. Kendini toparlayarak, "Her şey hazır, değil mi?" diye sordu. "Kahvaltıyı içeriye götürebiliriz."

On Birinci Bölüm

I

Kahvaltı sona ermişti.

Yargıç Wargrave boğazını temizledi ve otoriter bir sesle konuştu.

"Bence toplanıp durumu tartışmamız daha doğru olur. Yarım saate kadar oturma odasında toplanalım mı?"

Herkes kabul etti.

Vera kirli tabakları üst üste toplamaya başladı.

"Ben masayı toplayıp bulaşığı yıkarım."

Philip Lombard, "Biz tabakları mutfağa taşırız," diye atıldı.

Emily Brent ayağa kalkarken birdenbire tekrar yerine oturdu:

"Aman!... Aman!..."

Yargıç sordu:

"Bir şeyiniz mi var, Bayan Brent?"

Emily Brent özür dileyen bir sesle yanıt verdi:

"Bağışlayın. Bayan Claythorne'a yardım etmek istiyordum, ama ne oldu bilmem. Galiba biraz başım dönüyor."

Dr. Armstrong, "Başınız mı dönüyor?" diye sordu. "Gecikmiş bir şok olabilir. Size bir ilaç verebi..."

"Hayır!"

Bu söz yaşlı kadının dudaklarından fırlayarak bir bomba gibi patladı odada. Herkes ona baktı. Dr. Armstrong kıpkırmızı kesilmişti. Bayan Brent'in yüzünden korku ve kuşku okunmaktaydı.

Doktor hafifçe, "Nasıl isterseniz," dedi.

"İlaç almak istemiyorum... Hiçbir şey almam. Sadece, şurada baş dönmem geçinceye kadar dinlenmek istiyorum."

Masadan kahvaltı tabaklarının toplanması bitmişti.

Bay Blore, "Ben ev işlerine alışkınım," dedi. "Size mutfakta yardım edeyim."

Vera, "Sağolun," diye karşılık verdi.

Emily Brent yemek odasında tek başına kalmıştı. Başının dönmesi geçiyordu. Şimdi de gözleri kapanmaya başlamıştı. Kendini bıraksa hemen uyuyacakmış gibiydi.

Kulaklarında bir vızıltı peydahlandı... Yoksa odada gerçekten vızıldayan bir şey mi vardı?

"Arı," diye düşündü, "Eşek arısı."

Sonra da arıyı gördü. Pencerenin camında dolaşıp duruyordu.

Bal ve arılar...

Balı çok severdi. Petekli bal, insanın onu kendi eliyle tabağa boşaltması... Ne güzel damlardı... Şıp, şıp, şıp!..

Odada biri vardı... Üstübaşı sırılsıklam, suları damlayan biri... Beatrice Taylor nehirden çıkıp gelmişti... Başını çevirse arkasında Beatrice'i görecekti. Ama başını çeviremiyordu!.. Bağırmak istiyordu!.. Ama, bağıramadı!.. Evde kimse yok muydu? Yapayalnız mı kalmıştı? Ayak sesleri duydu... Arkasından, sessizce yürüyen birinin ayak sesleri geliyordu... Boğulan kızın ayak sesleriydi bunlar...

Arı camda vızıldayıp duruyordu!..

Sonra bir acı duydu.

Boynunu arı sokmuştu!...

II

Oturma odasında Emily Brent'i bekliyorlardı.

Vera Claythorne, "Gidip çağırayım mı?" diye sordu.

Blore atıldı.

"Bir dakika."

Vera yerine oturdu. Herkes soran bakışlarla Blore'a baktı.

Blore, "Dinleyin!" dedi. "Bence katili bulmak için yemek odasından uzağa gitmemize hiç gerek yok. Aradığımız kişinin o kadın olduğundan eminim."

Dr. Armstrong, "Sebep?" diye sordu.

"Fanatik dindarlık. Ne dersiniz, doktor?"

"Olabilir. Böyle olmadığını iddia edemeyeceğimiz gibi, kanıtlayamayız da."

Vera, "Kahvaltı hazırladığımız sırada mutfakta çok garip bir hali vardı. Gözleri..." dedi ve ürperdi.

Lombard, "Bu kadarcık bir şeyle karar veremeyiz," diye söze karıştı. "Şu sırada hemen hemen hiçbirimizin aklı başında değil."

Blore, "Hem başka bir şey daha var," dedi. "Gramofonun savurduğu suçlamalar konusunda açıklama yapmayan tek kişi o aramızda. Neden? Çünkü anlatacak bir şeyi yoktu."

Vera sandalyesinde kımıldadı.

"Bu pek de doğru değil. Sonradan bana anlattı her şeyi."

Wargrave sordu:

"Size ne anlattı, Bayan Claythorne?"

Vera, Beatrice Taylor'un öyküsünü anlattı.

Wargrave dikkatle dinledikten sonra, "Akla uygun bir öykü," dedi. "Bunun doğruluğuna inanmamak için hiçbir neden göremiyorum. Söyleyin bana, bu olayı anlatırken vicdan azabı çektiğini belirten bir hali var mıydı?"

Vera, "Hiç," diye yanıt verdi. "Kendisini tümüyle suçsuz buluyordu."

Yargıç Wargrave, "Saat on bire on var. Bayan Brent'i çağırıp toplantıya başlasak iyi olacak," dedi.

Blore, "Hiçbir şey yapmayacak mısınız?" diye sordu.

Yargıç, "Yapabileceğimiz bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi. "Şu anda kuşkularımız, sadece kuşku olmaktan daha ileri gidemiyor. Bu arada, Doktor Armstrong'tan Bayan Brent'i dikkatle muayene etmesini rica edeceğiz. Şimdi hep birlikte yemek odasına gidelim..."

Emily Brent'i bıraktıkları gibi, aynı sandalyede otururken buldular. İlk bakışta, içeriye girişlerini duymamış görünmesinden başka, gözlerine doğal olmayan bir şey çarpmadı.

Sonra sapsarı yüzünü, morarmış dudaklarını ve dehşetle açılmış gözlerini gördüler.

Blore, "Ölmüş!" diye bağırdı.

III

Yargıç Wargrave'in sakin sesi duyuldu.

"Aramızdan bir kişi daha eksildi... Bir kez daha, çok geç kalmış bulunuyoruz."

Dr. Armstrong ölen kadının üzerine eğilmişti. Dudaklarını kokladı, başını salladı. Sonra gözkapaklarını kaldırarak baktı.

Lombard'ın halinden sabırsızlandığı belli oluyordu.

"Neden ölmüş doktor? Bıraktığımızda bir şeyi yoktu."

Cesedin boynunun sağ tarafındaki bir leke Armstrong'un dikkatini çekmişti:

"Burada bir iğne izi var."

Bu arada pencere tarafından bir arı vızıltısı da geliyordu.

Vera haykırdı:

"Bakın!... Arı!... Eşek arısı! Bu sabah söylediklerimi hatırladınız mı?"

Armstrong, "Onu arı sokmadı," diye mırıldandı. "Boynuna batan enjektörü bir insan eli tutuyordu."

Yargıç sordu,

"Zehirin türü ne?"

"Siyanür türünden bir şey sanırım. Büyük bir olasılıkla Anthony Marston'u öldüren zehir gibi potasyum siyanürdür. Hemen ölmüş!.."

Vera, "Ama arı sadece bir rastlantı olamaz," dedi.

Lombard ağır ağır karşılık verdi:

"Hayır, rastlantı değil. Bu bizim katilin işi. Oldukça şakacı bir canavar. Saçma çocuk masallarındaki lanetli şiire mümkün olduğunca bağlı kalmaya çalışıyor."

Lombard'ın sesi ilk kez heyecanlıydı, hatta titriyordu. Sanki onun da sinirleri boşalmak üzereydi. Vahşi bir sesle devam etti.

"Çılgınlık... Tümüyle çılgınlık!... Hepimiz deliriyoruz galiba."

Yargıç sakin bir sesle, "Buraya enjektör getiren olmuş muydu?" diye sordu.

Dr. Armstrong doğruldu, kendinden fazla emin olmayan bir sesle, "Evet, ben getirdim," dedi.

Dört çift göz ona çevrildi. Doktor düşmanca bakışların kendisini sardığını hissetti.

"Yanımda daima bir enjektör taşırım. Bütün doktorlar taşır."

Wargrave, "Öyle," dedi. "Şimdi enjektörünüzün nerede olduğunu söyleyebilir misiniz bize, doktor?"

"Odamdaki çantamda tabii."

Yargıç, "Bir defa baksak fena olmayacak," dedi.

Beşi birden hiç konuşmadan üst kata çıktılar.

Çantanın içindeki her şey yere boşaltıldı.

Enjektörün yerinde yeller esiyordu.

IV

Armstrong bağırdı.

"Biri almış enjektörü buradan!"

Odaya derin bir sessizlik çökmüştü.

Armstrong arkası pencereye dönük olarak duruyordu. Dört çift göz kuşku dolu, suçlayan bakışlarla ona dikilmişti. Doktor yardım isteyen bakışlarla bir Wargrave'e, bir Vera'ya bakıyordu...

"Size söylüyorum. Enjektörü biri almış çantamdan!"

Blore ile Lombard bakıştılar.

Yargıç, "Odada sadece beş kişiyiz," dedi. "Birimiz katil. Durumumuz oldukça tehlikeli bir evreye girdi. İçimizde masum olan dört kişinin yaşamının güvenceye alınması için elden gelen her önleme başvurmalıyız. Şimdi size soruyorum Dr. Armstrong, yanınızda ne gibi ilaçlar var?"

"Buraya küçük bir ilaç çantası getirdim. Kontrol edebilirsiniz. İçinde biraz uyku ilacı, yani Trional ve Sulphonal tabletleri, bir paket Bromür, karbonat ve aspirin bulacaksınız. Başka hiçbir ilaç yok çantamda. Siyanür cinsinden hiçbir ilaç da getirmedim."

Yargıç, "Bir miktar uyku ilacı da bende var. Sanırım Sulphonal. Ama yüksek dozda alınacak olursa bunlar da insanı öldürür, değil mi, doktor?" dedi, sonra Lombard'a dönerek sordu. "Sizde de bir tabanca var, değil mi?"

Philip Lombard sert bir sesle yanıt verdi.

"Var! Ne olacak?"

"Olacağı şu... Şunu öneriyorum. Doktorun ilaçlarını, benim uyku haplarımı, sizin tabancanızı, buna benzer ilaç ve ateşli silahları toplayarak bir yere kilitleyelim. Bunu yaptıktan sonra da hepimiz birbirimizin üzerini ve odalarını arayalım."

Lombard, "Tabancamı size verecek kadar delirmedim," dedi.

"Bay Lombard, siz sağlam yapılı ve kuvvetli bir gence benziyorsunuz. Eski polis müfettiş Blore da sizin kadar kuvvetli görünüyor. Aranızda çıkacak bir boğuşmanın sonucu hakkında bir tahminde bulunamam. Ama, şunu söyleyebilirim ki, Blore'un yanında beni, Doktor Armstrong'u ve Bayan Claythorne'u bulacaksınız. Bu durumda direnmeye kalkışırsanız sonucun aleyhinize olacağını herhalde kabul edersiniz."

Lombard başını arkaya attı, bir kurt gibi dişlerini göstererek, "Pekâlâ, bütün silahlar toplanacak olduktan sonra bir sakıncası yok," dedi.

Wargrave memnun memnun başını salladı.

"Mantıklı bir gençmişsiniz. Şimdi tabanca nerede? Söyler misin?"

"Yatağımın başucundaki komodinin çekmecesinde."

"Güzel."

"Gidip getireyim."

"Sizinle gelmemiz daha iyi olacak."

Philip gene dişlerini göstererek sırıttı.

"Şüpheci şeytan seni!.."

Hep beraber koridoru geçerek Lombard'ın odasına gittiler.

Philip yatağının başucundaki komodine giderek çekmeceyi açtı.

Komodinin çekmecesi bomboştu.

V

Lombard'ın eşyaları üç erkek tarafından didik didik arandı. Vera Claythorne bu sırada kapıda beklemekteydi.

Sonra sırayla Armstrong'un, Blore'un ve yargıcın odaları ve üstleri arandı. Bu iş bittikten sonra üç erkek Vera'ya doğru ilerlediler. Konuşan yargıç oldu.

"Ümit ederim anlarsınız Bayan Claythorne. Ayırım yapabilecek durumda değiliz. Şu tabancanın bulunması şart. Tahmin ettiğime göre, yanınızda mayo getirmişsinizdir."

Vera başını sallayarak, "Evet," dedi.

"O halde odanıza girip mayonuzu giymenizi, sonra da dışarıya çıkmanızı rica edeceğim."

Vera odasına girdi ve kapıyı kapattı. Birkaç dakika sonra da üzerine sımsıkı yapışan bir mayoyla dışarıya çıktı.

Wargrave hoşnutlukla başını sallayarak, "Teşekkür ederim Bayan Claythorne," dedi. "Şimdi siz burada bekleyin. Biz de odanızı arayalım."

Vera onlar dışarıya çıkıncaya kadar sabırla koridorda bekledi. Sonra odasına girdi, giyindi ve kendisini koridorda bekleyen üç erkeğe katıldı.

Yargıç, "Şimdi bir şeyden tümüyle eminiz," dedi. "Hiçbirimizde öldürücü silah ve ilaç yok. Şimdi toplanan ilaçları emin bir yere kilitlemek gerek. Sanırım mutfakta bir demir dolap var."

Blore atıldı.

"Her şey iyi, ama dolabın anahtarı kimde duracak? Herhalde sizde, Bay Wargrave..."

İhtiyar yargıç yanıt vermedi.

Mutfağa doğru yürüdü. Diğerleri de onu izlediler.

Duvara gömülü küçük bir demir dolap vardı. Gümüş takımlar için yapılmış olduğu anlaşılıyordu. Yargıcın talimatıyla, toplanan ilaçlar bu dolaba yerleştirildi, dolap kilitlendi. Sonra demir dolaba asma kilit takıldı ve o da kilitlendi. Yargıç dolabın anahtarını Blore'a asma kilidin anahtarını da Lombard'a verdi.

Onları verirken, "İkiniz de kuvvetli insanlarsınız. Birbirinizden anahtarı zorla almanız epey güç olur," diyen yargıç devam etti.

"Ayrıca kilidi ve dolabı kırmak da bizlerden biri için olanaksız. Buna karşın hâlâ ciddi bir sorunla karşı karşıyayız. Lombard'ın tabancası ne oldu?"

Blore, "Bence bunu en iyi bilen kişi tabancanın sahibidir," dedi.

"Aptal, kuş beyinli herif... Çalınmış olduğunu söyledim ya."

Lombard'ın öfkeden burun delikleri açılıp kapanıyordu.

Wargrave sordu,

"Tabancanızı en son ne zaman gördünüz?"

"Dün gece yatağa yatarken çekmecedeydi."

Yargıç başını salladı.

"Bu sabah, Rogers'ın aranması ya da cesedinin bulunması sırasında çalınmış olacak."

Vera, "Evin içinde bir yerde olması gerek. Arayalım," dedi.

Yargıç Wargrave çenesini kaşıdı.

"Araştırmamızın bir yararı olacağından kuşkuluyum. Bizim katilin tabancayı iyi bir yere saklamak için bol bol vakti vardı bu sabah. Bulmak pek kolay olmayacak."

Blore, "Tabancanın nerede olduğunu bilmiyorum, ama enjektörün nerede olduğunu tahmin ediyorum. Benimle gelin," dedi.

Kapıyı açarak evden çıktı, binanın çevresinde dolaştı. Yemek odasının penceresine yakın bir yerde enjektörü gördüler. Enjektörün yanında bir de kırık zenci bebek duruyordu. Kırılan beşinci Küçük Zenci.

"Enjektörün bulunabileceği tek yer burasıydı," dedi Blore "Katil işini bitirdikten sonra pencereyi açtı ve enjektörü dışarı fırlattı. Sonra küçük zenci bibloyu da enjektörün yanına attı."

Enjektörde parmak izi bulamadılar. Dikkatle silinmişti...

Vera ısrar etti.

"Şu tabancayı bulmak zorundayız."

Yargıç Wargrave, "Arayalım," dedi. "Yalnız bunu yaparken elden geldiğince birbirimizden ayrılmamaya çalışalım. Birbirimizden ayrılacak olursak katile fırsat vereceğimizi unutmayın."

Evi, kilerden tavan arasına kadar dikkatle aradılar; ama sonuç alamadılar. Tabanca kayıptı...

On İkinci Bölüm

I

"İçimizden biri!... İçimizden biri!... İçimizden biri!..."

Bu iki sözcük her birinin karmakarışık beyinlerinde saatlerden beri çın çın ötmekteydi.

Beş kişi!.. Korku içinde beş kişi! Birbirlerini dikkatle izleyen ve sinirlerinin bozulduğunu saklamaya gerek görmeyen beş kişi!..

Artık nezaketi bir yana bırakmışlardı. Kendilerini korumak için birbirlerine garip bir biçimde kenetlenmiş beş düşmandılar sanki.

Hepsi insanlıktan çıkmıştı artık. Gittikçe canavarlaşmaktaydılar. Wargrave ihtiyar ve vahşi bir kaplumbağa gibi kabuğuna çekilmiş, hareketsiz oturuyordu, ama gözleri her an tetikteydi. Başı omuzlarının arasına gömülmüş, boynu kaybolmuştu. Eski polis müfettişi Blore perişan bir haldeydi. Sessiz yürüyüşü bir timsahın sürünmesini andırıyordu. Gözleri kanlanmıştı. Bakışları her zamankinden daha donuk ve anlamsızdı. Sahilde yatmış, avını gözleyen bir timsahtı sanki. Philip ise kendini kaybedeceğine, toparlanmış görünüyordu. Kulakları, en hafif bir sesi işitmeye hazırdı. Adımları eskisinden daha hafifleşmiş ve hızlanmıştı. Uzun sivri dişlerini göstererek sık sık sırıtıyordu.

Vera Claythorne çok sessizdi. Zamanının büyük bölümünü arkası duvara dayalı bir koltukta geçirmekteydi. Gözleri sanki boşluğa bakıyordu. Sersemlemiş gibiydi. Başını odanın camına çarparak düşen ve yerde yarı baygın yatan bir kuşa benziyordu.

Armstrong da acınacak haldeydi. Elleri titriyordu. Sigara üstüne sigara yakmaktaydı. İçinde bulundukları durumun en çok onu etkilediği belliydi.

Bir süre sinirli sinirli odada dolaştıktan sonra konuşmaya başladı.

"Hiçbir şey yapmadan burada oturacak mıyız böyle? Bir şeyler yapmalıyız. Yapılabilecek bir şey mutlaka vardır. Eğer ateş yak..."

Blore ağır ağır, "Bu havada mı?" diye sordu.

Yağmur yeniden yağmaya başlamıştı. Rüzgâr da hızını arttırmıştı. Yağmur damlalarının ve rüzgârın sesi onları deli etmek üzereydi. Önceden aldıkları bir karara göre odadan sadece bir kişi dışarıya çıkabiliyordu. Diğer dördü onu oturma odasında bekliyorlardı.

Lombard oldukça sakin bir sesle konuştu.

"Bu sadece bir zaman sorunu! Hava açacak. O zaman bir şeyler yapabiliriz. İşaret vermek, ateş yakmak, sal yapmak gibi bir şey."

Armstrong ani bir kahkahayla Lombard'ın sözünü kesti.

"Demek zaman meselesi?.. Zaman ha? Zamanımız yok ki! Hepimiz öleceğiz burada..."

Wargrave madeni sesiyle söze karıştı;

"Dikkatli olursak sağ kalabiliriz. Çok dikkatli olmamız gerek..."

Öğle yemeği sessiz sedasız yendi. Beş kişi birlikte mutfağa gittiler ve kilerde büyük bir konserve stoku buldular. Bir kutu dil ve iki kutu sebze konservesini açtılar, yemeklerini mutfak masasında, ayakta yediler. Sonra hep birlikte oturma odasına döndüler.

Saat beşi vurduğu zaman hepsi yerlerinden sıçradılar.

Vera, "Çay isteyen var mı?" diye sordu.

Kısa bir sessizlik oldu.

Blore, "Ben bir fincan içerim," dedi.

Vera, "Gidip çayı hazırlarım, siz burada oturun," diyerek ayağa kalktı.

Yargıç Wargrave'in sesi duyuldu.

"Küçükhanım, sanırım hepimiz gelip çayın hazırlanışını görmek isteyeceğiz."

Vera hayretle yargıca baktı. Sonra sinirli bir kahkaha attı.

"Tabii, hep birlikte gidelim mutfağa."

Beşi birden mutfağa gittiler. Hazırlanan çayı yalnızca Vera ve Blore içtiler. Ötekiler yeni bir şişe açarak viski içtiler.

Yargıç viskisini yudumlarken gülümseyerek, "Çok dikkatli olmamız gerek," dedi. "Çok dikkatli!.."

Sonra oturma odasına döndüler. Yaz olduğu halde ortalık erkenden kararmıştı. Lombard elektriği yakmak için düğmeyi çevirdi, ama cereyan yoktu.

Sonra, "Elbette," dedi. "Rogers olmadığı için kimsenin aklına elektrik motorunu çalıştırmak gelmedi bütün gün."

Lombard telaşla, "Gidip motoru çalıştıralım," dedi.

Yargıç, "Büfenin üzerinde birkaç mum var. Bu gece onları kullanalım daha iyi," dedi.

Lombard yemek odasına gitti. Dördü, birbirlerini dikkatle süzerek onu beklediler. Lombard bir elinde bir kutu mum, öbür elinde de bir yığın tabakla geri geldi. Beş mum yakılarak odanın çeşitli yerlerine konuldu. Saat altıya çeyrek vardı.

II

Saat altıyı yirmi geçe, Vera artık orada oturmaya dayanamayacağını hissetti. Odasına çıkıp ağrıyan başını ve zonklayan şakaklarını soğuk suyla yıkamak istiyordu.

Ayağa kalkarak kapıya doğru yürüdü. Sonra elektrik olmadığını hatırlayarak geri döndü, masanın üzerindeki kutudan bir mum aldı. Mumu yaktı. Elindeki tabağa birkaç damla mum damlattıktan sonra mumu tabağa iyice oturttu. Odadan çıktı ve arkasından kapıyı kapayarak dört erkeği baş başa bıraktı. Merdivenleri çıkarak koridoru geçti, odasına geldi.

Kapıyı açtığında birden durdu.

Burnuna garip bir koku çarpmıştı.

Deniz... Deniz kokusu.. St. Tredennick'teki deniz kokusu.

Yanılmış olamazdı. Tabii, adada da deniz kokusu vardı. Ama bu koku başkaydı!.. Nerede olsa tanırdı bu kokuyu. O gün deniz kenarındaki kokuydu bu!... Denizin çekilmesiyle kayaların üzerinde güneşte kurumakta olan yosunların kokusu!..

"Kayalara kadar yüzebilir miyim, Bayan Claythorne?"

"Neden yüzemezmişim?.."

Küçük baş belası! Eğer o olmasaydı, Hugo zengin olacaktı... O zaman da evlenebileceklerdi...

Hugo! Evet!.. Evet... Hugo buralardaydı, yanındaydı!.. Hayır!.. Odada bekliyordu onu!.. İçeri doğru bir adım attı. Açık pencereden gelen rüzgâr elindeki mumu söndürdü...

Karanlık içini ürpertti... "Aptallık etme," diye kendi kendine cesaret vermeye çalıştı. "Korkulacak bir şey yok. Hepsi aşağıda. Dördü de aşağıda. Oda boş... Kimse yok odada. Hayal görmeye başladın kızım."

Ama bu koku... St. Tredennick sahilindeki koku... Hayal değildi ya bu. Gerçekti.

Hem odada da biri vardı... Bir çıtırtı duymuştu... Duyduğundan emindi...

O sırada, boğazına kaygan ve ıslak bir el dokundu... Deniz kokan ıslak bir el...

III

Vera korkunç bir çığlık attı. Sonra çığlıkları birbirini izledi. Çaresizlik içinde yardım isteyen vahşi çığlıklardı bunlar.

Alt katta devrilen sandalyenin, hızla açılan kapının ve koşan adamların seslerini duymadı bile. Sadece içinde bulunduğu dehşetin farkındaydı.

Sonra ışıkları ve odanın içine dolan insanları gördü.

Titreyerek onlara doğru bir adım attı ve bayıldı.

Onu ayıltmaya uğraşanların yanaklarına vurdukları tokatların, bileklerini ve boynunu ovan ellerin farkında bile değildi.

Birden, "Tanrım şuna bakın!" diyen bir sesle kendine geldi. Gözlerini açtı, başını kaldırdı ve ellerinde mumlar olan adamların kendisine bakmakta olduğunu gördü.

Odanın tavanından, kapıya yakın bir yerde kalın bir yosun demeti sarkıyordu. Karanlıkta boynuna dolanan şey oydu demek! Denizden çıkarak boğazını sıkıp canını almaya çalıştığını sandığı boğulmuş çocuğun ıslak eli buydu demek.

Sinirli kahkahalar atmaya başladı.

"Yosunmuş... Sadece yosun... Demek koku da ondan geliyormuş..."

Sonra yeniden baygınlık geldi, sanki bir denizin dalgalarına kapılıp kendinden geçti. Ardından yine birtakım eller boynunu ve bileklerini ovarak onu tokatlamaya başladı.

Aradan sanki yüzyıllar geçmişti. Kadehi dudaklarına bastırarak biri ona bir şey içirmeye çalışıyordu. Konyağın kokusu genzini yaktı.

İçkiyi yudumlamak üzereyken beyninde tehlike çanları çalmaya başladı. Kadehi iterek oturdu.

Sert bir sesle sordu.

"Kim getirdi bu içkiyi?"

Blore'un sesi yanıt verdi.

"Ben getirdim."

Vera haykırdı.

"İçmem bunu!"

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Lombard güldü.

"Aferin Vera, korkudan çılgına dönmüş bir haldeyken bile aklın başında. Aşağıdan sana kapalı bir şişe getireyim."

Vera titrek bir sesle konuştu.

"İyiyim artık. Bir bardak su yeter."

Ayağa kalkmaya çalışırken genç kıza Armstrong yardım etti. Sallanarak odasındaki masaya doğru gitti. Oradaki sürahiden bir bardağa biraz su koyup içti.

Blore, "Konyakta bir şey yoktu," dedi.

Armstrong sordu. "Nereden biliyorsun?"

Blore kızgın bir sesle yanıt verdi.

"İçine zehir falan koymadım."

"Sen zehir koydun demek istemedim. Sen koymuş olabileceğin gibi, başka biri de bu fırsattan yararlanmak istemiş olabilir."

Lombard sessiz adımlarla odaya girmişti.

Elinde açılmamış bir şişe konyak ve bir şişe açacağı vardı.

Şişeyi Vera'nın burnunun dibine kadar yaklaştırdı.

"Bak kızım, mühürü falan sapasağlam şişenin!" dedi ve şişenin mühürünü kopardıktan sonra tirbuşonla mantarı çıkarmaya çalışırken, "Bereket versin U.N. Owen oldukça bol içki stok etmiş, çok düşünceli adammış doğrusu," dedi.

Vera vahşi bir ürperme geçirdi.

Philip içki doldururken kadehi Armstrong tutuyordu.

"Bunu içseniz fena olmaz, Bayan Claythorne, kötü bir şok geçirdiniz."

Vera kadehten birkaç yudum alınca yüzüne biraz renk geldi.

Philip Lombard gülerek, "İşte bir cinayet, katilin planına uygun olarak başarıyla son bulmadı," dedi.

Vera fısıltıya benzeyen bir sesle sordu.

"Yani... Yani sizce bu beni öldürmek için hazırlanmış bir plan mıydı?"

Lombard başını salladı.

"Bunu hazırlayan herhalde sizi korkutarak öldürmeyi düşünmüştü. Bu durumda bazı kimseler korkudan ölebilir. Değil mi doktor?"

Armstrong düşünceli bir sesle yanıt verdi.

"Hımm, bir tahminde bulunmak güç. Kalbi zayıf olmayan genç ve sağlıklı biri için pek mümkün değil."

Sonra Blore'un getirdiği konyak kadehini eline aldı. Parmağını içkiye batırarak dilinin ucuna dokundurdu. Yüzünün ifadesinde bir değişiklik olmadı.

"Tadında bir anormallik yok," dedi.

Blore kızararak bir adım ileri çıktı.

"Eğer içkiye bir şey koyduğumu söylemek istiyorsan kalın kafanı kırarım senin!"

İçtiği konyakla biraz daha kendine gelmiş olan Vera söze karıştı.

"Yargıç nerede?"

Üç erkek birbirlerine baktılar.

"Acayip... Onun da bizimle birlikte yukarıya koştuğunu sanıyordum."

"Ben de öyle... Doktor sen merdivenleri benim arkamdan çıktın. Yargıcı gördün mü?" diye sordu Blore.

Armstrong, "Ben peşimden geldiğini sanıyordum," dedi.

"Tabii, ihtiyar olduğu için yavaş çıktığını düşünmüştüm."

Tekrar bakıştılar.

Lombard, "Çok garip..." derken, Blore, "Onu aramamız gerek!" diye haykırdı. Önde Blore, en arkada da Vera olmak üzere odadan fırladılar. Alt kata indikleri sırada Armstrong omzunun üzerinden konuşuyordu.

"Belki de oturma odasında kalmıştır."

"Wargrave! Wargrave! Wargrave! Neredesin?"

Yanıt yoktu. Ev yağmur damlalarının cama vurmasından çıkan ses dışında ölüm sessizliğine gömülmüştü. Oturma odasının kapısına geldiklerinde en önde olan Armstrong donup kaldı. Arkasından gelenler onun omzunun üzerinden içeri baktılar.

Biri bir çığlık attı.

Wargrave uzun arkalıklı koltukta oturuyordu, iki tarafında birer mum yanmaktaydı. Ama bakanları dehşete düşüren şey, kırmızı benekli bir cübbeye bürünmüş olması ve başında da bir yargıç peruğu bulunmasıydı...

Dr. Armstrong adama doğru ilerledi. Eğilerek yargıcın suratına baktı. Sonra başındaki peruğu ağır ağır kaldırdı. Yargıcın başı arkaya düştü. Tam alnında kırmızı, büyük bir leke görülüyordu.

Dr. Armstrong cansız eli kaldırarak nabzı yokladı. Sonra ötekilere döndü. Konuşurken sesi anlamsız ve ölgündü. Sanki uzaklara seslenir gibiydi.

"Tabancayla vurularak öldürülmüş!.."

Blore, "Tanrım... Tabanca!" dedi.

Doktor aynı ölgün sesle konuşmaya devam etti.

"Başından vurulmuş!.. Derhal ölmüş!"

Vera peruğa bakarak titrek bir sesle bağırdı.

"Bayan Brent'in kaybolan gri yünü..."

Blore, "Cübbe de banyodan kaybolan perde..." dedi.

Vera fısıldadı.

"Demek bunun için ortadan kaybolmuştu!"

Philip Lombard gülmeye başladı. Çılgınca kahkahalar atıyordu.

"Beş küçük zenci mahkemeye gitti. Biri mahkûm oldu, kaldı dört. Kanlı yargıç Wargrave'in sonu da böylece gelmiş oldu. Artık kimseyi ölüme mahkûm edemeyecek. Başına kara takkesini giyemeyecek. İşte son kez

mahkemede, yargıç kürsüsünde oturuyor. Artık jüriyi etkileyerek hiçbir masumu ölüme gönderemeyecek. Edward Seton burada olsa ne kadar gülerdi. Tanrım, ne kadar gülerdi zavallı!"

Lombard'ın kendinden geçerek söylediği sözler ötekileri korkutmuştu.

Vera bağırdı.

"Daha bu sabah katilin o olduğunu söylüyordun."

Philip Lombard'ın yüzü değişti... Kaşları çatıldı.

"Biliyorum... Öyle söyledim... Demek yanılmışım. İçimizden birisinin daha, masum olduğu meydana çıktı... Ama çok geç!"

On Üçüncü Bölüm

I

Yargıç Wargrave'i odasına taşıyıp yatağına yatırdılar.

Sonra aşağıya inip holde durarak birbirlerine baktılar.

Blore, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Lombard, "Bir şeyler yiyeceğiz," dedi.

Bir kere daha hep birlikte mutfağa gittiler. Gene bir dil konservesi açtılar, yedikleri şeyin tadını anlamadan, makine gibi yediler.

Yemek bittikten sonra Vera, "Bir daha hayatımda ağzıma dil koymayacağım," dedi.

Mutfak masasının çevresine oturmuş, birbirlerini inceliyorlardı.

Blore, "Dört kişi kaldık!" dedi. "Sıra kimde şimdi?"

Armstrong bir robot gibi, "Çok dikkatli olmalıyız... Çok dikkatli!.." dedi ve cümlesini tamamlamadan sustu.

Blore başını salladı.

"O da böyle söyleyip duruyordu, ama öldü."

Armstrong, "Nasıl oldu, hâlâ anlayamıyorum," dedi.

Lombard homurdandı.

"Çok şeytanca bir oyun. Katil, Bayan Claythorne'un odasına o yosunu astı. Herkes Vera'nın öldürülmekte olduğunu sanıp yukarı koştu. Katil de o karışıklıkta bizim ihtiyarı korunmasız bir durumda yakaladı."

Blore, "Peki neden hiç kimse tabancanın sesini duymadı?" dedi.

Lombard başını sallayarak yanıt verdi.

"Bayan Claythorne bağırıyordu, rüzgâr uğulduyordu. Biz yukarı koşuyorduk. Evde öyle gürültü vardı ki, o sırada tabancanın sesini duymak

olanaksızdı."

"Dört kişi kaldık ve... katilin kim olduğunu bilmiyoruz," dedi Armstrong.

Blore, "Ben biliyorum..." diye mırıldandı.

Vera, "Benim de artık hiç kuşkum kalmadı..." dedi.

Armstrong ağır ağır, "Sanırım ben de artık biliyorum..." dedi.

Philip Lombard, "Şeytan kılığında dolaşanın hangimiz olduğunu ben de kesin olarak biliyorum," diye atıldı.

Yeniden birbirlerine baktılar... Vera ensesinden topuklarına kadar titrediğini hissetti.

"Kendimi çok fena hissediyorum... Gidip yatsam iyi olacak... Ölü gibiyim."

Lombard, "İyi fikir," dedi. "Burada oturup birbirimize bakmak yararsız."

Doktor mırıldandı.

"Hiçbirimizin uyuyamayacağından emin olmama rağmen, galiba gene en iyisi gidip yatmak."

Kapıya doğru yürüdüler.

Blore mırıldandı.

"Acaba şu tabanca şimdi nerede?"

II

Merdivenlerden yukarıya çıktılar.

Sonraki hareketleri oldukça garipti.

Yatak odalarının önünde, bir elleri kapı tokmaklarında olduğu halde durdular. Sonra, sanki işaret verilmiş gibi hepsi aynı anda odalarına girdiler, kapılarını kapattılar. Kilit, sürgü ve itilen eşyaların sesleri duyuldu.

Korku içinde bulunan dört kişi, kapıların arkasında birer barikat kurmuşlardı.

III

Philip Lombard kapı tokmağının altına bir sandalye yerleştirdikten sonra rahat bir soluk aldı.

Doğru tuvalet masasına gitti.

Elindeki mumun titrek ışığında yüzünü merakla inceledi.

Sonra kendi kendine mırıldandı.

"Evet, bu iş seni epey yormuş."

Birden kurda benzeyen gülüşü bütün yüzünü kapladı. Çarçabuk soyundu. Yatağın yanına giderek kol saatini başucundaki komodinin üzerine koydu.

Sonra komodinin çekmecesini açtı. Tabanca çekmecedeydi... Bir süre hayretten donakalmış bir halde durdu...

IV

Vera Claythorne yatağına uzandı.

Başucundaki mum hâlâ yanıyordu.

Mumu söndürmeye cesareti yoktu.

Karanlıktan korkuyordu...

Kendi kendine, "Yarın sabaha kadar tehlike yok. Dün gece bir şey olmadı. Bu gece de bir şey olmayacak. Hiçbir şey olamaz da. Kapıyı içeriden kilitledin ve sürgüledin. Kimse içeri giremez..." diye yineleyip duruyordu.

Sonra düşünmeye başladı.

"Tabii! Burada kalabilirim! Burada kapanıp otururum! Yemek önemli değil. Burada oturup kendimi emniyete alırım!.. Yardım gelinceye kadar da odadan çıkmam, iki gün kalsam bile zararı yok..."

Odada kalmak... Odada kalabilir miydi?.. Saatlerce, belki de günlerce... Kimseyle konuşmadan, düşünmekten başka bir şey yapmadan...

Cornwall'ı... Hugo'yu... Cyril'i düşünmeye başladı. Ne yapışkan çocuktu. Onu rahatsız edip dururdu...

"Bayan Claythorne, neden kayalara kadar yüzmeyeyim. Yüzebilirim oraya kadar. Biliyorum, yüzebilirim..."

Çocuğa yanıt verirken sesi kendisine ne kadar yabancı gelmişti.

"Tabii yüzebilirsin, Cyril. Ben eminim bundan."

"O halde yüzeyim mi, Bayan Claythorne?"

"Ama annen denizde fazla açılmanı istemiyor. Bak, ne yapalım. Yarın sen kayalara yüzersin. Ben sahilde anneni lafa tutup seni görmesine engel olmaya çalışırım. Sonra seni aradığı zaman da ona kayaların üzerinden el sallarsın. Büyük bir sürpriz olur."

"Yaşasın, Bayan Claythorne. O kadar iyisiniz ki."

Yarın, yarın her şey bitmiş olacaktı. Hugo, Newquay'a gidiyordu yarın. Döndüğü zaman her şey bitmiş olacaktı. Ama ya düşündüğü gibi olmazsa? Ya bir aksilik çıkarsa? Ya Cyril zamanında yetişilip kurtarılırsa? O zaman?.. O zaman söyleyecekti.

"Bayan Claythorne kayalara kadar yüzebileceğimi söyledi," diyecekti.

Böyle olsa bile ne zararı vardı? İnkâr ederdi. "Nasıl böyle kötü bir yalan söyleyebiliyorsun, Cyril? Ben sana hiç böyle bir şey söyledim mi?" diyecekti. Tabii ki, çocuğa değil, kendisine inanacaklardı. Cyril bazan masallar uydururdu. Sık sık yalan söyleyen bir çocuktu zaten. Tabii, işin aslını Cyril bilecekti. Ama ne önemi vardı?.. Hem, hiçbir aksilik çıkmayacaktı. Çocuğu kurtarmak istiyormuş gibi denize atlardı, ona vaktinde yetişemeyecek kadar ağır yüzerdi... Kimse de kuşkulanmazdı. Acaba Hugo kuşkulanmış mıydı? Acaba onun için mi tuhaf tuhaf bakmıştı o zaman? Biliyor muydu Hugo?

Onun için mi tahkikattan sonra kaçarcasına gitmişti?

Ona yazdığı mektuba yanıt alamamıştı.

Hugo...

Vera huzursuzluk içinde yatağında döndü. Hayır hayır, Hugo'yu düşünmemeliydi artık. Çok acı çekiyordu. Geçmişti bunlar. Geçmiş ve unutulmuş... Hugo'da unutulmalıydı.

Bu akşam neden bir ara Hugo'nun yanında, odanın içinde olduğunu hissetmişti?

Tavana baktı. Tavanda büyük siyah bir çengelin sallandığını hayretle gördü.

Şimdiye kadar bu çengelin hiç farkına varmamıştı.

Yosunlar bu çengele takılmıştı demek.

Boynunda hissettiği o soğuk, ıslak dokunuşu hatırlayınca ürperdi. Tavandaki siyah çengel hiç hoşuna gitmemişti. Gözlerini ondan ayıramıyordu, büyülüyordu onu büyük, siyah çengel...

V

Eski polis müfettişi Blore yatağının kenarına oturmuştu.

Etrafı kızarmış, içi kanlanmış küçük gözleri tetikteydi. Hücuma hazır vahşi bir kedi gibiydi.

Uyumaya hiç niyetli görünmüyordu.

Felaket gittikçe yaklaşıyordu... Çok yakına gelmişti artık...

On kişiden altısı gitmişti.

Bütün dikkatlerine ve aldıkları bütün önlemlere karşın, yargıç da ötekileri izlemişti.

Blore garip bir haz duyuyormuş gibi gerindi.

Neydi o ihtiyar keçinin durmadan söylediği?

"Çok dikkatli olmamız gerek..."

Hükmetmeye alışık, kendini beğenmiş herif! Mahkemede yargıç kürsüsünde otururken kendini Tanrı'nın vekili sanırdı! Belasını bulmuştu işte!.. Artık dikkatli olmasına hiç gerek yoktu. Ve şimdi dört kişi kalmışlardı. Kız, Lombard, Armstrong ve kendisi.

Yakında aralarından bir kişi daha eksilecekti... Fakat bu William Henry Blore olmayacaktı. Bunun için gereken önlemleri alacaktı.

Ama tabanca kimdeydi? Onu en çok rahatsız eden şey, bu tabancaydı. Blore yatağında oturmuş, başı ellerinin arasında, tabanca sorununu çözmeye çalışıyordu...

Sessizliğin içinde aşağıda çalan saatin sesini duydu.

Gece yarısı.

Biraz rahatladı... Hatta yatağına uzanacak kadar ileriye gitti, ama soyunmamıştı.

Yattığı yerde düşünüyordu. Bütün olayları yeniden gözden geçirdi. Başından sonuna kadar. Polislik yaşamındaki gibi bütün olayları çözümlemeye çalıştı. Hiçbir sonuca varamadı.

Başucundaki mum bitmek üzereydi. Kibritlerin yakın bir yerde olup olmadığına baktıktan sonra mumu üfledi.

Karanlıktan garip bir biçimde ürkmüştü. Sanki beyninde binlerce yıllık korkular üstünlük mücadelesine girişmişti. Gözünün önünden suratlar geçiyordu. Yargıcın yüzü, Bayan Rogers'ın soğuk ölü yüzü... Anthony Marston'un morarmış suratı.

Başka bir yüz daha vardı... Renksiz, ince, sarı bıyıklı bir surat. Bu yüzü bir yerde gördüğünü anımsıyordu, ama nerede? Adada değil. Hayır, çok daha önce görmüştü bu yüzü. Garip bir adı vardı bu yüzün sahibinin... Herif biraz da serseri kılıklıydı.

Aklına geliverdi birden.

Landor!

Landor'un tipini tamamen unuttuğunu sanıyordu. Daha dün herifin yüzünü hatırlamaya çalışmış, bir türlü başaramamıştı. Ve şimdi o yüz daha dün görmüş gibi bütün özellikleriyle karşısındaydı.

Landor'un bir karısı da vardı... Zayıf ve kuru, daima endişeli bir kadın. Bir de çocuğu vardı. On dört yaşlarında bir kız. İlk kez, onlara ne olduğunu merak ediyordu.

Ama tabanca daha önemliydi şimdi... Ne olmuştu tabancaya? Neredeydi? Kimdeydi?.. Bu hepsinden önemliydi şu anda.

Evdekilerden birindeydi bu tabanca...

Aşağıda saat biri vurdu.

Blore yatağında doğruldu birden. Çünkü çok hafif bir ses duymuştu... Oda kapısının dışından bir yerden gelmişti ses.

Karanlıklara bürünmüş olan evde, biri dolaşıyordu. Alnında ter damlaları belirmişti. Koridorlarda gizlice ve sessizce dolaşan kimdi? İyi niyetli biri olmadığı kesindi. Ağır yapılı vücudundan umulmayacak bir çeviklik ve sessizlikle yatağından fırladı, iki adımda kapının yanına varıp dışarıyı dinlemeye koyuldu.

Ses bir daha duyulmadı, ama Blore yanılmadığından emindi. Tam kapısının önünde bir ayak sesi duymuştu. Başındaki saçlar hafifçe dikildi. Korkuyordu...

Biri gecenin karanlığında sessizce dolaşıyordu. Şimdi içinde dayanılmaz bir istek doğmuştu. Ne olursa olsun, dışarı çıkıp dolaşanın kim olduğunu bir görebilse...

Ama odasının kapısını açmak delilik olacaktı. Belki de dışarıdaki bunu bekliyordu. Belki de Blore'un dışarı çıkacağını tahmin ederek özellikle gürültü etmişti.

Yay gibi gerilmişti sinirleri... Dinliyordu. Şimdi her taraftan sesler duymaya başlamıştı. Çıtırtılar, esrarlı fısıltılar... Öte yandan, bu seslerin hayal gücünün ürünü olduğunu da biliyordu.

Birden hayal olmadığından emin olduğu bir ses duydu. Ayak sesleri! Çok hafif, çok sessiz, ama Blore gibi kulak kesilmiş birinin rahatça işitebileceği ayak sesleri!.. Ayak sesleri merdivene doğru uzaklaşırken, kararını verdi.

Yürüyenin kim olduğunu mutlaka öğrenecekti. Ayak sesleri kapısının önünden geçerek merdivenlere doğru gitmişti. Nereye gidiyordu bu ayak seslerinin sahibi?

Blore ağır ve hantal görünüşünden umulmayacak kadar çabuk hareket ederdi. Hemen yatağının yanına sıçradı. Komodinin üzerindeki kibritleri cebine attı. Sonra gece lambasının prizini çıkararak kordonu eline doladı ve lambayı kavradı. Lambanın krom gövdesi fena bir silah sayılmazdı.

Hiç ses çıkarmadan kapının yanına geldi. Kapı tokmağının altındaki sandalyeyi çekti, büyük bir dikkatle önce anahtarı çevirdi, sonra da sürgüyü çekti. Kapıyı açarak koridora bir adım attı. Aşağıda holden hafif bir ses geliyordu. Blore yalnız çorap giymiş olduğu için hiç ses çıkarmadan merdivenin başına koştu.

Bu sırada, sesleri neden bu kadar rahat duyabildiğini anladı. Rüzgâr dinmişti. Bulutlar da dağılmış olmalıydı, çünkü dışarıda hafif bir mehtap vardı. Pencerelerden birinden süzülen ay ışığı holü aydınlatıyordu.

Blore bir gölgenin dış kapıyı açarak çıktığını gördü.

Tam merdivenlerden aşağıya koşacağı sırada durdu.

Az daha büyük bir budalalık yapıyordu. Belki de bu onu evden dışarıya çekmek için bir tuzaktı. Ama bu herifin hesaplamadığı bir şey vardı. Sonunda Blore'un eline düşmüştü işte. Çünkü yukarıdaki üç yatak

odasından biri şu anda boş olmalıydı. Ne zamandan beri kendi kendine sorduğu "Kim?" sorusuna bu boş oda cevap verecekti artık. Blore yavaşça koridoru geçti. Önce Dr. Armstrong'un kapısında durdu ve kapıyı vurdu.

Yanıt veren olmadı.

Bir dakika kadar bekledi, sonra Lombard'ın odasına gitti.

Kapıyı vurur vurmaz yanıt geldi.

"Kim var orada?"

"Ben Blore, Armstrong'un odasında olmadığını sanıyorum.

Bekle bir dakika."

Koridorun öbür ucundaki odaya gitti. Kapısını vurdu.

"Bayan Claythorne, Bayan Claythorne?"

Vera'nın sesi telaşla yanıt verdi.

"Kim o? Ne var."

"Bir şey yok, Bayan Claythorne. Bir dakika bekleyin. Tekrar geleceğim."

Doğru Lombard'ın odasına koştu. Bu sırada odanın kapısı da açılmıştı. Lombard elinde mumla onu bekliyordu. Pantolonunu pijamasının üzerine giymişti. Sağ eli pijamasının cebinde duruyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu.

Blore çabucak açıkladı.

Lombard'ın gözleri parladı.

"Armstrong ha? Demek bizim güvercin Armstrong'muş?"

Lombard doktorun odasına doğru yürüdü.

"Affedersin, Blore, ama hiçbir şeye güvenmemek gerek," dedi.

Kapıyı hızla vurdu.

"Armstrong, Armstrong!" diye bağırdı.

Yanıt yoktu.

Lombard diz çöküp kapının anahtar deliğinden içeriye baktı.

"Deliğin öbür tarafında anahtar falan yok."

Blore, "Bu demek oluyor ki, kapıyı dışarıdan kapatmış ve anahtarı da yanına almış," dedi.

Philip başını salladı.

"Tedbirli olmalıyız. Bu sefer yakaladık onu Blore... Elimizden kurtulamaz bu sefer. Bir saniye izin ver bana."

Vera'nın odasına koştu.

"Vera!"

"Efendim."

"Armstrong'un peşindeyiz. Odasında yok. Ne olursa olsun kapını açma. Anladın mı?"

"Evet, anladım."

"Eğer Armstrong kapına gelip benim ya da Blore'un öldürüldüğünü söylerse inanma. Anladın mı? Kapını sadece biz Blore ile birlikte gelirsek aç. Unutma."

"Evet, anladım. O kadar aptal değilim."

"Güzel."

Blore'un yanına giderek, "Haydi şimdi doktorun peşine düşelim. Av başladı," dedi.

"Dikkatli olmamız gerek. Tabancası olduğunu unutma."

Philip Lombard merdivenleri ikişer ikişer inerken güldü.

"İşte bunda yanılıyorsun."

Sonra kapıyı açarken, "Kilidi açık bırakmış... Geriye dönebilmek için olacak," dedi ve devam etti. "Tabanca bende."

Bunu söylerken tabancasını cebinden yarıya kadar çıkarmıştı.

Blore kaskatı kesildi. Yüzü aniden değişmişti. Bunu Lombard da görmüştü.

"Aptallığı bırak, Blore. Seni vuracak değilim. İstersen odana dön, kapının arkasına bütün eşyaları yığ gene. Ben Armstrong'un peşindeyim."

Lombard arkasına bakmadan gecenin karanlığına daldı. Blore da bir an duraksadıktan sonra onu izledi. Bu arada düşünüyordu.

"Galiba kendi kendime belamı arıyorum ya, neyse..."

Daha önce de birçok kez, ceplerinde tabancası olan canilerin peşine düşmüştü. Blore'da her şey noksan olabilirdi, ama cesaret tamdı. O sadece görünmeyen tehlikeler karşısında ürkerdi.

Vera sonucu beklerken yatağından kalkmış, giyinmişti. Bu arada, birkaç kez de odanın kapısına göz atmıştı. Sağlam bir kapıya benziyordu. Kilitli ve

sürgülüydü. Kapı tokmağının altına, sağlam meşeden yapılmış bir sandalye de yerleştirmişti. Kapının zorla kırılması olanaksız gibiydi. Özellikle de, güçlü bir adam olmadığı belli olan Dr. Armstrong tarafından kırılması olanaksızdı. Armstrong onu öldürmeye kalkışacak olsa, herhalde zora başvurmazdı. Kapıyı açtırabilmek için, Philip'in söylediği gibi, bir hileye başvururdu. Ya da yaralanmış gibi kapının önünde inlerdi.

Başka hilelere başvurabilirdi. Evin ateş aldığını söyleyip onu dışarıya çıkarmaya çalışabilirdi... Hatta evi ateşe verebilirdi. O zaman aptal gibi, iş işten geçinceye kadar odasında kalacaktı.

Pencereye gitti. Fazla yüksek değildi. Atlarsa yaralanabilirdi, ama aşağıda çiçekler vardı. Onlar düşüşünü yavaşlatırdı.

Oturup anı defterini eline aldı, yazmaya başladı. Vakit bir türlü geçmek bilmiyordu.

Birden kulak kesildi. Bir ses duymuştu. Cam kırılması gibi bir ses. Aşağıdan gelmişti. Dikkatle dinledi, ama başka ses duymadı.

Sonra hafif ayak sesleri duydu ya da duyduğunu sandı. Merdiven gıcırdamasına, halının üzerinde dolaşan ayak seslerine benzeyen sesler... Ama sonradan, bunu korkudan kendi zihninin icat ettiğini anladı.

Az sonra aşağıdan açık seçik sesler gelmeye başladı.

Sonra sesler merdivenden yukarıya çıktı. Kapılar açılıp kapandı. Ayak sesleri yukarıya tavan arasına çıktı. Oradan gürültüler geldi.

Sonunda sesler koridora indi, oda kapısının önünde Lombard'ın sesi duyuldu.

"Vera, iyi misin?"

"İyiyim. Ne oldu?"

Blore'un sesi duyuldu.

"İçeri girebilir miyiz?"

Vera kapıya gitti. Sandalyeyi çekti. Kilidi açtı. Sürgüyü çekti ve kapıyı açtı. Odanın kapısında duran iki adam yorgunluktan soluyorlardı. Ayakkabıları ve pantolonları dizlerine kadar ıslaktı.

Vera tekrar sordu.

"Ne oldu?"

Lombard yanıt verdi.

"Armstrong kayboldu..."

VI

Vera, "Neee?" diye bir çığlık attı.

Lombard, "Sanki havaya uçtu," dedi.

Blore, "Kayboldu," dedi. "Sanki büyülü bir sözcükle bir anda ortadan kayboldu."

Vera, "Saçma! Olur mu böyle şey? Bir yerde saklanıyordur mutlaka," dedi endişeyle.

Blore yanıt verdi.

"Hayır, saklandığı falan yok. Bu adada saklanabilecek hiçbir yer yok. Avuçlarımızın içi kadar çıplak bu ada. Dışarıda mehtap da var. Ortalık gündüz gibi aydınlık. Buna rağmen hiçbir yerde bulamadık onu."

Vera, "Tekrar eve dönmüş olabilir," dedi.

"Bunu biz de düşündük ve evi aradık. Sesimizi duymuşsundur herhalde. Ortada yok. Doğru söylüyorum, ortadan kayboldu, bir büyücü gibi yok oldu birdenbire."

Vera, "Ben inanmıyorum buna!" dedi.

Lombard söze karıştı.

"Ama gerçek bu, sevgilim."

Bir ara sustu, sonra devam etti.

"Bir şey daha var. Yemek odasındaki camlardan biri kırılmış, masanın üzerinde de sadece üç küçük zenci kalmış..."

On Dördüncü Bölüm

I

Üç kişi mutfakta oturmuş, kahvaltı ediyorlardı.

Dışarıda güneş bütün görkemiyle parlıyordu. Güzel bir gündü. Fırtına geçmişe karışmıştı.

Havanın değişmesi adadaki tutsakların zihinlerindeki karanlık düşüncelerin biraz olsun dağılmasını sağlamıştı. Şimdi bir karabasandan uyanmış gibiydiler. Tehlike vardı, ama gün ışığındaydı tehlike artık. Dün dışarıda uğuldayan rüzgârla birlikte, onları çevreleyen korku da gitmişti sanki.

"Bugün adanın en yüksek yerinden sahile aynayla işaret vermeye çalışacağız. Sahilde dolaşan akıllı çocuklardan biri S.O.S. işaretini anlayıp köye haber verir belki. Gece de ateş yakıp haber vermeye çalışırız. Fakat fazla odun yok adada. Hem görenler burada eğlence var sanıp aldırış etmeyebilirler de," dedi Lombard.

Vera, "Mutlaka Mors alfabesinden anlayan biri çıkar. O zaman gece olmadan gelip bizi alırlar buradan," dedi.

"Hava düzeldi, ama deniz hâlâ tamamen sakinleşmedi. Epey dalga var. Yarından önce motorla adaya yanaşabileceklerini pek sanmıyorum."

"Burada bir gece daha mı kalacağız yani?"

Lombard omuzlarını kaldırdı.

"Başa gelen çekilir. Sanırım yirmi dört saat yeter. Tabii, o zamana kadar sağ kalırsak."

Blore boğazını temizledi, "Kesin bir karara varmamız gerek, bence. Armstrong'a ne oldu?"

Lombard yanıt verdi.

"Evet, hiç olmazsa elimizde bir kanıt var. Yemek odasındaki masanın üzerinde sadece üç küçük zenci kalmış. Armstrong dünyasını değiştirdi gibi geliyor bana."

Vera, "O halde cesedini neden bulamadınız?" diye sordu.

Blore, "Doğru," diyerek onayladı.

Lombard başını sallayarak, "Gerçekten çok tuhaf! Ben de bir şey anlayamadım bundan!" diye mırıldandı.

Blore düşünceli bir sesle, "Belki de cesedi denize atılmıştır," dedi.

Lombard sert bir sesle karşılık verdi.

"Kim atmış olabilir onu denize? Sen mi, ben mi? Evin kapısından dışarıya çıktığını gördün. Sonra beni odamda buldun. Dışarıya çıkıp birlikte aradık. Onu öldürüp cesedini denize atabilecek vakit bulmuş olamam ki."

Blore, "Bilmem," dedi. "Yalnız bir şey biliyorum."

"Neymiş o?"

"Tabanca! Yargıcı öldüren senin tabancandı. Ve şimdi tabanca gene sende. Kayıp sanıldığı sırada da sende olmadığını kanıtlayacak hiçbir delil yok."

"Biraz mantıklı ol, Blore. Hepimiz tepeden tırnağa arandık."

"Evet, ama tabancayı başka bir yerde saklayıp, aramadan sonra almış olabilirsin pekâlâ."

"Zavallı kalın kafalım benim, yemin ederim, çalındıktan sonra odamdaki çekmeceye bırakılmış. Orada buldum tabancayı. Hayatımda da onu bulduğum zamanki kadar şaşırmadım."

"Böyle bir masala inanacağımızı mı sanıyorsun? Tabancayı senden Armstrong ya da başka biri çalmış olsa, neden geri getirsin?"

Lombard ümitsizlik içinde omuzlarını kaldırdı.

"Ben de bunu anlamıyorum ya. Her şeyinde bir saçmalık var bu adanın. İnanılır gibi değil. Tabancayı kullandıktan sonra aldığı yere bırakanın amacı ne?"

"Senin gibi biri daha iyi bir yalan uydurabilmeliydi. Bütün saçmalık burada."

"Seni inandırabilmek için ancak yalan uydurmak gerek değil mi?"

"Ben yalanla doğruyu ayırmayı iyi bilirim."

"Hiç de öyle görünmüyorsun."

"Buraya bak, Lombard. Görünmek istediğin kadar namuslu bir insansan..."

Philip mırıldandı.

"Ben çok namuslu bir adam olduğumu ne zaman iddia ettim? Hayır, hiçbir zaman böyle bir şey söylemedim."

Blore sözüne devam etti.

"Eğer gerçekten doğru söylüyorsan yapılacak bir tek şey var. Şu tabanca sende olduğu sürece Bayan Claythorne ve ben senin insafına sığınmış durumdayız. Yapılacak şey, o tabancayı da kilitli olan diğer şeylerin yanına koymaktır... Anahtar da gene ikimizde durur."

Philip Lombard bir sigara yaktı.

Derin bir nefes çektikten sonra dumanı üflerken, "Eşekliği bırak," dedi.

"Demek razı olmuyorsun?"

"Hayır, olmuyorum. Tabanca benim. Kendimi korumak için ona ihtiyacım var. Ve onun için de yanımdan ayırmaya niyetim yok."

"O halde bir sonuç çıkıyor ortaya..."

"Yani U. N. Owen benim öyle mi? Madem ki katil benim, neden dün gece seni öldürmedim? En az yirmi kere öldürecek fırsat geçti elime."

Blore başını salladı.

"Bilmem... Belki bir neden vardı."

Tartışmaya hiç karışmamış olan Vera konuştu.

"Bence ikiniz de budalaca hareket ediyorsunuz."

Lombard ona baktı.

"Neden?"

"Şiiri unuttunuz da ondan. Şiirde bir sıra var, değil mi?"

Sonra Vera anlamlı bir sesle şiiri okumaya başladı.

"Dört Küçük Zenci denize gitti,

Birini balık kaptı, kaldı üç."

"Birini balık kaptı... Bundan ne anlaşılıyor? Armstrong ölmedi... Masanın üzerindeki zenci bibloyu da, bizi öldüğüne inandırmak için o aldı.

Siz ne isterseniz söyleyin... Armstrong adada... Ortadan kaybolması bir dalavereden başka bir şey değil..."

Lombard yerine oturdu.

"Biliyor musun? Belki de sen haklısın."

Blore, "Evet," dedi. "Ama nereye saklanmış olabilir? Dışarıyı, içeriyi, her tarafı aradık."

Vera, "Tabancayı da aramıştık, değil mi?" diye sordu.

Lombard mırıldandı.

"Ama tabancayla insan arasında fark var. Tabancanın saklandığı yere insan saklanamaz ki."

Vera, "Ne olursa olsun, ben bundan eminim," dedi.

"Şiirde hileden söz ederek, kendi kendini ele vermiş olmuyor mu? Değişik bir şekilde yazabilirdi şiiri."

Vera bağırdı.

"Anlamıyor musun? Adam deli. Her şeyi şiire göre yapmak isteyen bir manyak. Yargıca cübbe ve peruka giydirmesi, Rogers'ı odun yararken öldürmesi, Bayan Rogers'e uykudan uyanmaması için fazla ilaç vermesi, Bayan Brent öldüğü sırada odada bir eşek arısının dolaşması. Oyun oynayan yaramaz bir çocuk gibi. Her şeyi şiire uydurmaya çalışıyor."

Blore, "Evet, haklısın," dedi. Bir an düşündükten sonra, "Ama ne olursa olsun adada hayvanat bahçesi yok. Bunu sağlamak için biraz zorluk çekecek bence," diye ekledi.

Vera olanca sesiyle haykırdı.

"Görmüyor musun? Hayvanat bahçesi ada!.. Hayvanlar bizleriz!.. Dün geceden beri insanlıktan çıktık hepimiz!.. Hayvanat bahçesi, burası!.."

II

Sabahı tepede, aynayla karşı sahile S.O.S. vermekle geçirdiler. Ama işaretlerini gören olmadı.

Hava güzeldi. Hafif bir rüzgâr esiyordu. Deniz hâlâ beyaz köpüklü dalgalarla kaplıydı. Etrafta hiçbir gemi görünmüyordu.

Adayı yeni baştan bir daha aradılar... Kayıp doktora ait en ufak bir iz bulamadılar.

Vera bulundukları yerden eve baktı.

"İnsan açık havada kendini daha güvenli hissediyor... Eve hiç girmesek daha iyi."

Lombard, "Fena fikir değil," dedi. "Burada güvende sayılırız. Bize görünmeden yanımıza kimse yaklaşamaz."

Vera, "O halde burada kalıyoruz demek," diye sevinçle bağırdı...

Blore, "Ama, geceyi geçirmek için nasıl olsa eve girmemiz gerekecek," dedi.

Vera ürperdi.

"O evde bir gece daha kalmaya tahammülüm yok benim!"

Philip, "Odanı kilitledikten sonra güvende sayılırsın," diye onu yatıştırmaya çalıştı.

Vera mırıldandı.

"Hakkınız var..." Sonra kollarını açarak, "Ne güzel!.. Güneşi yeniden görmek ne kadar güzel!.." dedi.

Birden düşünmeye başladı.

"Ne garip!.. Kendimi mutlu hissediyorum! Hem de canımın tehlikede olduğunu bile bile!.. Nedense artık beni hiçbir şey etkilemiyor... Gün ışığında hiçbir şeyden korkmuyor. Güçlü hissediyorum kendimi... Beni kimsenin öldüremeyeceğini hissediyorum!.."

Blore kol saatine bakıyordu.

"Saat iki olmuş," dedi. "Yemek yemeyecek miyiz?"

Vera kesin bir ifadeyle, "Ben o eve girmem artık," dedi. Burada, açık havada kalacağım."

"Çocukluk etmeyin, Bayan Claythorne. Güçlü olmanız gerek."

"Eğer bir daha dil konservesi görecek olursam, mutlaka hastalanırım. Hiçbir şey yemek istemiyorum. İnsanlar bazen günlerce bir şey yemeden de pekâlâ yaşıyorlar."

Blore, "Ben yemeğimi düzenli olarak yerim," dedi. "Ya sen Lombard?"

"Dil konservesi yemekten ben de bıktım. Bayan Claythorne ile burada kalacağım," dedi Philip.

Blore duraksadı.

"Beni merak etmeyin. Siz arkanızı döner dönmez Philip'in beni vuracağını sanmıyorum."

"Sizce bir sakınca yoksa, bence de yok... Ama birbirimizden hiç ayrılmamaya karar vermiştik."

Philip, "Aslan inine girmek isteyen sensin. İstersen ben de seninle geleyim," dedi.

Blore, "Hayır, gelemezsin!" dedi. "Sen burada kalacaksın."

Philip güldü.

"Hâlâ benden korkuyor musun? İstersem şu anda ikinizi de öldürebilirim pekâlâ."

"Evet, ama bu plana uymaz ki. Birer birer ve belirli bir biçimde işlenmeli cinayetler."

Philip, "Pekâlâ," dedi. "Zaten sen her şeyi çok iyi bilirsin."

"Öyle de olsa, o eve yalnız başına gitmek biraz zor..."

"Yani bunun için sana tabancamı mı vermeliyim? Yanıtım, hayır! Anladın mı? Vermem tabancamı!"

Blore omuzlarını silkerek yokuşu tırmandı, eve doğru uzaklaştı.

Philip Lombard, "Hayvanat bahçesinde yemek zamanı! Hayvanlar âdetlerine çok bağlıdırlar, bilirsin," dedi.

Vera heyecanlı bir sesle, "Bu... Bu çok tehlikeli bir şey," diye kekeledi.

"Hayır, ben pek tehlikeli bir iş yaptığını sanmıyorum. Armstrong'da silah olmadığını biliyorsun. Blore ondan en az iki kat daha güçlü, uzak bir olasılık. Ben evde olmadığından eminim."

"Başka nerede olabilir?"

Philip fısıldar gibi konuştu.

"Blore..."

"Yani katil o mu?"

"Dinle kızım, Blore'un anlattıklarını doğru kabul edecek olursak, Armstrong'un ortadan kaybolmasıyla benim hiçbir ilgim olamaz. Onun anlattıkları beni temize çıkarıyor. Ama kendisini temize çıkarmıyor. Ayak sesleri duyduğunu ve evin kapısından birinin çıktığını gördüğünü kendi

söyledi. Hepsi uydurma olabilir. Kapılarımızı vurmadan birkaç saat önce Armstrong'un hesabını görmüş olmaz mı?"

"Nasıl?"

Lombard omuzlarını silkti.

"Bunu bilemem. Ama, bana soracak olursan korkmamız gereken bir tek tehlike var ortada... O tehlike de Blore'dur. Hem bu adam hakkında ne biliyoruz? Hemen hemen hiçbir şey. Eski polis masalı uydurma olabilir. Herhangi bir kimse olabilir! Çılgın bir milyoner! Manyak bir iş adamı! Bir tımarhane kaçkını! Ortada kesin olan bir şey var. O da, bütün bu cinayetleri onun işlemiş olması."

Vera, "Ya bizi de öldürürse," diye mırıldandı.

Lombard cebindeki tabancayı okşayarak emin bir sesle konuştu.

"Bunu yapmaması için gereken önlemleri alacağım." Sonra karşısındaki genç kıza merakla bakarak, "Bana güvendiğine sevindim, Vera. Seni vurmayacağımdan eminsin, değil mi?" dedi.

"İnsanın mutlaka birine güvenmesi gerek... Ama her şeye karşın Blore hakkında yanıldığından eminim. Ben hâlâ Armstrong'dan kuşkulanıyorum. Birinin hep bizi gözetlediğini hissetmiyor musun? Birinin bizi gözetleyerek beklemekte olduğunu hissetmiyor musun?"

Lombard sakin bir sesle, "Sinirlerimiz bozulduğundan bize öyle geliyor yavrum," dedi.

"Demek aynı şeyi sen de hissettin?"

Birdenbire bütün vücudu ürperen genç kız, oturduğu yerden biraz daha öne eğildi.

"Söylesene... hiç düşündün mü..."

Vera bir an durdu, sonra anlatmaya başladı.

"Bir zamanlar bir öykü okumuştum. Küçük bir Amerikan kasabasına iki yargıç gelmiş. Onların sayesinde kasabaya tam bir adalet egemen olmuş. Çünkü yargıçlar bu dünyadan değillermiş."

Lombard kaşlarını kaldırdı.

"Öbür dünyadan gelen biri ha? Hayır, ben öyle şeylere inanmam. Bu işler bizim gibi bir insanın elinden çıkıyor."

Vera hafif bir sesle, "Bazen ben şüphe ediyorum," dedi.

Lombard genç kıza baktı.

"Senin vicdanın rahatsız. Demek o çocuğu gerçekten denizde boğdun."

Vera çaresizlik içinde mırıldandı.

"Hayır!.. Hayır!.. Bunu söyleyemezsin!"

Lombard güldü.

"Evet, yaptın bu işi, yavrum. Neden yaptığını da tahmin ediyorum. Herhalde bir erkek vardı işin içinde."

Vera'nın üstüne ani bir yorgunluk çökmüştü. Dizleri vücudunun ağırlığını taşımıyordu sanki. Hafif bir sesle mırıldandı.

"Evet... Bir erkek vardı işin içinde..."

Lombard, "Teşekkür ederim," dedi. "Öğrenmek istediğim buydu..."

Vera birden oturduğu yerde dikleşti.

"Bu neydi? Deprem mi oldu?"

"Hayır... Hayır, ama garip şey! Yer sallandı sanki. Hem... sen çığlık gibi bir şey duydun mu? Ben duydum!"

İkisi birden eve baktılar.

Lombard, "Ses oradan geldi. Gidip baksak fena olmayacak," dedi.

"Hayır, hayır. Ben gitmem."

"Nasıl istersen. Ben gidiyorum."

Vera çaresiz bir sesle, "Peki, ben de geliyorum," dedi.

Yamaçtan yukarı, eve doğru yürüdüler. Terasın, güneşin altında sakin ve masum bir görünüşü vardı. Bir an terasta durdular. Sonra eve girmeden önce etrafı dolaşmaya karar verdiler.

Blore'u, evin doğuya bakan kısmındaki taşlıkta buldular. Büyük bir mermer parçasıyla başı ezilmiş, tanınmaz hale gelmişti.

"Tam üzerimizdeki pencere kimin odası?" diye sordu Philip.

Vera titreyen, cılız bir sesle yanıt verdi.

"Benim odam. Bu da şöminenin üzerindeki mermer saat. Şimdi anımsıyorum. Saat ayı biçimindeydi..."

Son sözcükleri yineledi.

"Saat ayı biçimindeydi..."

Ağzından çıkan ses sanki kendisinin değildi... Bütün vücudu titriyordu...

III

Philip Lombard, Vera'yı omuzlarından yakalayıp sarstı.

"Kendine gel!.. Her şey ortaya çıktı artık! Armstrong evin içinde bir yerde saklanıyor. Şimdi içeri girip onu yakalayacağım!"

Vera onun boynuna sarıldı ve haykırdı.

"Deli olma! Sıra bize geldi. Onu aramamızı istiyor! Bunu bekliyor! İçerde tuzak hazırlamıştır mutlaka."

Lombard durdu. Bir an düşündü ve, "Haklısın," dedi.

Vera hıçkırır gibi bir sesle, "Sonunda haklı olduğumu kabul ediyor musun?" diye sordu.

Lombard başını salladı.

"Evet, sen kazandın. Demek Armstrong'muş. Ama nereye saklanmıştı? Her tarafı aradık. İğne deliklerine kadar aradık bütün evi."

"Madem dün gece bulamadınız, bugün de bulamazsın saklandığı yeri."

"Evet, ama..."

"Önceden kendine gizli bir yer hazırlamış olacak... Tabii tabii, böyle yapmıştır. Eski manastırlardaki gizli bir geçit falan vardır evde herhalde."

"Bu eski bir ev değil ki."

"Yaptırmış olamaz mı?"

Philip Lombard tekrar başını salladı.

"Geçen gün bütün duvarları ölçtüm. İçinde gizli bir geçit olabilecek hiçbir duvar yok evde."

"Mutlaka vardır..."

"Görmek isterdim..."

"Evet, görmek isterdin. Bunu o da biliyor ve orada seni bekliyor."

Lombard tabancasını cebinden çıkararak, "Bunu unutuyorsun," dedi.

"Blore için de tehlike olmadığını söylemiştin. Armstrong'dan en az iki kat güçlüydü. Yalnız hesaba katmadığın bir şey var. Armstrong deli. Ve bir deli en akla gelmedik şeyleri yapabilir. Bir akıllıdan en az iki kat kurnazdır deliler."

Lombard tabancasını cebine koyarak mırıldandı.

"O halde gidelim buradan, Vera."

IV

Vera, "Ne yapacağız? Tanrım, korkuyorum!.." diye inledi.

Philip Lombard, "Hava çok güzel. Mehtap da çıkacak," dedi. "Kendimize iyi bir yer buluruz. Orada oturup sabahı bekleriz. Yalnız hiç uyumamamız gerek. Hep tetikte olmalıyız. Eğer bize yaklaşan olursa ateş ederim."

Sonra biraz durdu ve, "Ama sen bu ince elbiseyle gece üşürsün," diye ekledi.

"Üşümek mi? Ölüp buz gibi soğumaktan iyidir herhalde."

"Evet, hakkın var."

Vera olduğu yerde kımıldandı.

"Burada biraz daha oturacak olursam delireceğim! Gel, biraz dolaşalım."

"Peki."

Denize bakan kayaların üzerinde bir aşağı, bir yukarı yürümeye başladılar.

Güneş batıda kaybolmaya başlamıştı. Ortalığa, altın rengi ışıkların arasında alacakaranlık çöküyordu. Deniz pırıl pırıl parlıyordu.

Vera sinirli bir sesle, "Yazık ki, yüzemiyoruz," dedi...

Lombard aşağıya, denize bakıyordu. Birden haykırdı.

"Oradaki ne? Gördün mü?.. Büyük kayanın yanında. Hayır... Biraz daha sağa doğru."

Vera dikkatle baktı.

"Elbiseye benziyor."

Lombard, "Biri deniz banyosu mu yapıyor dersin?" dedi gülerek. "Tuhaf, bence yosun falan olmalı."

"Gel gidip bakalım."

Biraz yaklaştıklarında Lombard, "Elbise," dedi. "Bir de ayakkabı var orada. Gel buradan geçelim, daha kolay."

Kayaların arasından geçtiler. Vera birdenbire durdu.

"Elbise değil... Bir insan bu..."

Adam iki kayanın arasında sıkışmıştı.

Vera ile Lombard cesedin yanına gittiler, üzerine eğildiler.
Renksiz, biçimsiz, boğulmuş bir surat...
Lombard, "Aman Tanrım! Armstrong bu!.." dedi.

On Beşinci Bölüm

I

Yüzyıllar geçti... Binlerce... On binlerce yıl geçti...

Hayır, ancak bir iki dakika olmuştu...

İki kişi gözlerini cesede dikmişlerdi.

Vera Claythorne ve Philip Lombard başlarını ağır ağır kaldırarak birbirine baktılar...

II

Lombard güldü.

"Demek öyle, Vera!"

Vera, "Adada kimse yok," dedi fısıltı halinde. "İkimizden başka kimse yok."

"Evet, şimdi durumumuz ortaya çıktı, değil mi?"

Vera, "Peki ama... Mermer ayı Blore'un başına nasıl düştü?" diye sordu.

Philip omuzlarını silkti.

"Çok iyi hazırlanmış bir oyun sevgilim... Çok ustaca bir oyun."

Bakışları tekrar buluştu.

Vera düşünüyordu.

"Neden daha önce yüzüne dikkatli bakmadım? Bir kurt suratı bu... Başka bir şey değil... Şu korkunç dişler..."

Lombard konuştu.

Sesi tehlikeli, vahşi bir hırlamayı andırıyordu. .

"Sonuna geldik. Anlıyor musun? Gerçek ortaya çıktı artık. Ve sonuna geldik..."

Vera sakin bir sesle yanıt verdi.

"Anlıyorum..."

Denizi seyretmeye başladı. General MacArthur da denizi seyrediyordu... Ne zaman... Daha dün? Yoksa önceki gün müydü? O da aynı şeyleri söylemişti... "Sonuna geldik..."

Bunu kabullenerek hatta sevinçle karşılar gibi söylemişti.

Ama bu sözcükler Vera'nın içini isyanla doldurdu. Hayır!

Sonu olmayacaktı. Daha gelmemişti onun sonu!..

Yerde yatan cesede bakarak mırıldandı.

"Zavallı Dr. Armstrong..."

Lombard hırladı.

"Bu da ne? Kadınlık şefkati mi?"

"Neden olmasın? Sende hiç acıma duygusu yok mu?"

"Olsa bile sana karşı yok."

Vera yeniden cesede baktı.

"Onu kaldırıp eve götürmeliyiz."

"Öbür kurbanların yanına mı? Her şey düzenli olmalı, değil mi? Bana kalsa olduğu yerde yatabilir pekâlâ."

"Hiç olmazsa denizin erişemeyeceği bir yere kaldıralım."

Lombard güldü.

"Nasıl istersen."

Cesedin üzerine eğilerek onu çekmeye çalıştı. Vera da eğilmiş, yardım ediyordu.

Lombard alaylı bir sesle, "Pek o kadar kolay değilmiş, değil mi?" dedi.

Sonunda cesedi dalgaların ulaşamayacağı bir yere kadar sürükleyebildiler.

Lombard doğrulurken, "Memnun oldun mu?" diye sordu.

Vera, "Hem de çok," diye yanıt verdi.

Genç kızın ses tonu Lombard'ın aklını başına getirdi. Elini cebine atarken cebinin boş olduğunu hissetmişti.

Vera birkaç metre uzağa gitmiş, ona bakıyordu. Tabanca da elindeydi.

Lombard, "Demek acıma duygularının depreşmesinin nedeni buydu? Tabancayı almak içindi demek?"

Vera başını salladı. Tabancayı elinde sımsıkı, hiç sallamadan tutuyordu. Ölüm Philip Lombard'ın çok yakınındaydı artık. Ölümü şimdiye kadar hiç bu kadar yakından hissetmemişti. Her şeye rağmen henüz yenilmiş sayılamazdı.

Otoriter bir sesle, "Tabancayı bana ver," dedi.

Vera bir kahkaha attı.

"Haydi ver şu tabancayı bana!"

Beyni hızla çalışıyordu. Nasıl?.. Hangi yöntemle? Lafa tutarak mı?.. Ona güvende olduğu duygusunu vererek mi? Yoksa üzerine mi atılsaydı?..

Bütün yaşamı boyunca Lombard hep tehlikeli yolu seçmişti. Bu kez de öyle yaptı. Sesine tatlı bir ton vermeye çalışarak konuşmaya başladı.

"Buraya bak, benim tatlı yavrum, dinle..."

Sonra birden sıçradı. Bir panter kadar çabuk yapmıştı bu işi.

Vera hemen tetiğe asıldı...

Lombard'ın sıçramakta olan gövdesi, bir an sanki havada durdu, sonra külçe gibi olduğu yere yıkıldı.

Vera elindeki tabancayı ateşe hazır tutarak Lombard'a yaklaştı. Ama artık buna gerek kalmamıştı.

Philip Lombard ölmüştü. Tam kalbinden vurularak!..

III

Vera'nın içini bir rahatlık kapladı. Büyük bir rahatlık...

Sonunda her şey bitmişti.

Korku yoktu artık...

Hep tetik durmasına da gerek kalmamıştı.

Adada yapayalnızdı...

Dokuz cesetle yapayalnız...

Ama bunun ne önemi vardı. Kendisi sağdı ya...

Oturdu... Mutluluk ve huzur içindeydi...

Bütün korkular sona ermişti...

IV

Yerinden kımıldadığında güneş batmak üzereydi. Aç, yorgun ve uykusuz olduğunu yeni anlıyordu. Kendini yatağına atıp uyumak, uyumak, uyumak istiyordu.

Belki yarın adaya gelip onu kurtarırlardı, ama buna da pek aldırmıyordu. Artık adada kalmasında bir sakınca yoktu. Çünkü yalnızdı.

Ayağa kalktı, yukarıya, eve baktı.

Korkulacak bir şey kalmamıştı.

Korku!.. Ne garip şeydi şu korku!..

Evet, bitmişti korku artık!.. Büyük bir ölüm kalım savaşından zaferle çıkmıştı. Bunu soğukkanlılığına ve çabuk düşünüp karar verebilmesine borçluydu.

Yukarıya, eve doğru yürümeye başladı.

Gün batıyordu. Batıda gök turuncuyla kırmızı karışımı bir renge bürünmüştü. Huzur verici bir manzaraydı bu...

Düşünüyordu.

"Belki de bütün bunlar bir düştü..."

Ne kadar da yorgundu. Kemikleri sızlıyor, gözkapakları kapanıyordu...

Korkacak bir şey yoktu artık...

Uyuyabilirdi.

Uyumak. Uyku... Uyku... Uyku...

Adada yapayalnız olduğu için rahatça uyuyabilirdi.

Bir küçük zenci yapayalnız kaldı.

Kendi kendine gülümseyerek ön kapıdan eve girdi.

Şimdi evde de garip bir huzur ve sessizlik vardı. Yemek odasının kapısında durdu. Masanın üzerinde üç küçük zenci heykeli duruyordu. Heykellerin ikisini alıp avucunda sıkı sıkı tuttu.

"Sen benimle gel sevgilim. Biz kazandık! Biz kazandık!" diye mırıldandı.

Hol alacakaranlıktı.

Vera elindeki küçük zenciyi sıkarak merdivenleri tırmanmaya başladı... Yavaş çıkıyordu. Çünkü bacaklarına aniden bir yorgunluk çökmüştü.

"Bir küçük zenci yapayalnız kaldı." Nasıl bitiyordu şiir? Ha evet. "O da evlenip gitti, geriye kimse kalmadı."

Evlendi. Birdenbire Hugo'nun evin içinde olduğunu hissetti.

Bu sefer çok güçlüydü bu duygu. Evet. Hugo yukarıda onu bekliyordu.

Vera kendi kendine, "Deli olma, öyle yorgunsun ki hayal görmeye başladın..." diye söylendi.

Merdivenleri ağır ağır tırmandı...

Yukarı kata çıktığı sırada elinden bir şey düştü, kalın ve tüylü halının üzerinde duyulamayacak kadar az bir ses çıkardı. Tabancayı elinden düşürdüğünün farkına bile varmamıştı. Elinde sadece küçük zenci heykelini sıkı sıkıya tutuyordu.

Ne kadar da sessizdi ev!.. Buna karşın hiç de boş bir eve benzemiyordu...

Hugo onu bekliyordu...

"Bir küçük zenci yapayalnız kaldı."

Son dize nasıldı?

Evlenmeyle ilgili bir şeydi... Yoksa başka türlü müydü?

Artık odasının kapısına gelmişti. Hugo içeride onu bekliyordu... Emindi bundan.

Kapıyı açtı...

Bir an durakladı...

Neydi o?.. Tavandaki çengelden sarkan şey neydi?

Ucu ilmekli bir ip hazırlanmıştı. Her şey hazırdı. Üzerine çıkılacak olan sandalye bile hazırdı ipin altında...

Hugo bunu istiyordu demek...

Şiirin son dizesini anımsamıştı.

"Gidip kendini astı, geriye kimse kalmadı..."

Küçük zenci bebek elinden düştü. Kafası kırıldı ve duvara kadar yuvarlandı.

Vera bir robot gibi ilerledi. Sonu gelmişti. Her şeyin sonu. Soğuk ve ıslak bir el boynuna dokundu. Cyril'in eliydi bu tabii...

"Kayalara kadar yüzebilirsin, Cyril..."

Cinayet diye işte buna derlerdi... Hem de çok kolay işlenmiş bir cinayet.

Ama sonra insan anımsamadan duramıyordu.

Sandalyenin üzerine çıktı. Gözleri, uykuda yürüyen bir insanın gözlerine benziyordu. İlmeği boynuna geçirdi.

Hugo, Vera'nın yapması gereken şeyi yaptığını görmek için ordaydı.

Vera, sandalyeye şiddetli bir tekme attı...

On Altıncı Bölüm

Scotland Yard Müdür Yardımcılarından Sir Thomas Legge sinirli sinirli, "İnanılır gibi değil," diye bağırdı.

Müfettiş Maine, "Haklısınız efendim," dedi saygıyla.

"Bir adada on kişi ölsün ve hiçbir canlı kalmasın? Ne demek bu? Biri öldürdü bunları mutlaka. Sticklehaven halkından bir şey öğrenemediniz mi?"

"Sadece adayı Owen adında birinin satın aldığını biliyorlar efendim. Başka bir bildikleri yok."

"Adanın bakımıyla ve başka işleriyle kim uğraşıyor?"

"Isaac Morris. Ama o da ölmüş. Arşivlerimizde onun hakkında epey bilgi var. Uyuşturucu satıcılığı, tahvil sahtekârlığı gibi işlere karıştığını bildiğimiz halde, aleyhinde yeterli kanıt bulamamıştık bir türlü. Çok dikkatli ve tedbirli bir adamdı."

"Muhasebe defterlerinden bir şey çıkar belki?"

"Morris'i tanısaydınız böyle bir ümide kapılmazdınız efendim. Defterlerini ülkenin en iyi uzmanlarının bile kusur bulamayacağı kadar düzgün tutar, müşterilerinin izlerini ustalıkla örterdi. Adanın alım satım işlerini de o yapmış. Ada halkına kendini Owen'in vekili olarak tanıtmış. Adada bir deneme yapılacağını, patronunun her yerle bağlantısı kesik bir adada bir hafta yaşanabileceği konusunda bahse tutuştuğunu söylemiş ve adadan yardım istense de bir haftadan önce kimsenin oraya gitmemesini tembihlemiş."

"Bu sözler kasaba halkına garip gelmemiş mi?"

"Bir şeyi unutuyorsunuz efendim. Adanın önceki sahibi genç bir Amerikalı milyonerdi. Çılgınca partiler verirdi. Kasaba halkı her türlü

garipliği kanıksamıştı. Konukları adaya götüren motorcuyla konuştum. Adı Fred Narracott. Owen'in konuklarının kendi halinde, sıradan insanlar olduklarını görünce çok şaşırdığını söyledi. Adadan S.O.S. işaretleri alınca, Morris'in talimatlarını boşverip yardıma koşmalarının nedeni de bu."

"Ne zaman gitmişler?"

"S.O.S.'u 11 Ağustos sabahı almışlar, ama fırtına yüzünden ancak ertesi gün gidebilmişler."

"Katil adadan yüzerek kaçmış olamaz mı?"

"Adayla sahil arasında bir milden fazla mesafe var efendim. Ayrıca dalgalar göklere çıkıyormuş."

"Evde bulunan plağı araştırdınız mı?"

"Evet Sir Legge. Morris tarafından, uydurma bir tiyatro topluluğu adına, tiyatro ve film şirketlerine malzeme üreten bir şirkete ısmarlanmış. Sonra da yine Morris tarafından adaya postalanmış."

"Pekâlâ. Plaktaki suçlamalar gerçek mi?"

Müfettiş Maine boğazını temizledikten sonra, "Anlatayım efendim," dedi ağır ağır. "Suçlamaların tümünü araştırdım. Sırasıyla şöyle. Rogers'lar Bayan Brady adında yaşlı bir kadının yanında çalışıyorlarmış. Kadının doktoru, hastasının Rogers'ların kasıtlı ihmali yüzünden öldüğünü iddia ediyor. Kanıtlanması olanaksız bir iddia tabii. Seton'u idama mahkûm eden yargıç, gerçekten de Wargrave. Ama Seton'un suçlu olduğu kesin. İdamdan sonra ortaya çıkan yeni kanıtlar bunu su götürmez bir biçimde ortaya çıkardı. Vera Claythorne'a gelince. Küçük oğlanın boğulması olayıyla bir ilgisi yok. Hatta çocuğu kurtarmak için denize atlamış, güçlü akıntı yüzünden neredeyse kendi de boğuluyormuş. Armstrong ise ünlü bir doktor. Yıllar önce stajyerliği sırasında, apandisiti patlamış durumda hastaneye getirilen bir kadını kurtarmayı başaramamış. Deneyimsiz bir doktorun bu başarısızlığına cinayet denemez kuşkusuz. Gelelim Emily Brent'e. Sevgilisinden gebe kalan hizmetçisini evden kovunca, çaresiz kalan genç kız intihar etmiş. Bayan Brent adına hoş bir davranış değilse de, cinayet sayılmaz."

Müdür Yardımcısı, "Anlaşılan Owen yasaların el uzatamadığı suçlularla hesaplaşmış," diye mırıldandı.

Maine elindeki listeye bakarak sözlerini sürdürdü. "Anthony Marston çok hızlı araba kullanan, dikkatsiz bir sürücüymüş. Pek çok kaza yapmış. Bunlardan birinde de iki küçük çocuğu ezmiş, biraz para cezası ve tazminatla paçayı kurtarmış. General MacArthur hakkında fazla bir şey öğrenemedim. Sicili tertemiz. Savaşta başarılı bir komutan olarak görev yapmış. Arthur Richmond onun komutasındaymış ve Fransa'da şehit düşmüş. İki erkek arasında bir anlaşmazlık olduğuna ilişkin bir kanıt yok. Savaş sırasında bir sürü komutan emirlerindeki subayları gereksiz yere tehlikeye atmakla suçlanmıştır. Bu da öyle bir dedikodu olsa gerek. Philip Lombard'ın sömürgelerde birtakım yasadışı işlere karıştığı söyleniyor. Ama suçlu olduğunu gösteren bir kanıt yok ortada. Blore'u siz de tanırsınız. Sağlam ayakkabı değildi. Landon olayının gerçek suçlularını bildiği halde gizli tuttuğundan emindim. Gelgelelim bütün çabalarıma karşın, sus payı olarak rüşvet aldığını kanıtlayamamıştım. Neyse sonunda emekliye ayırıp ondan kurtulduk."

Kısa bir sessizlikten sonra Sir Legge, "Morris ne zaman öldü?" diye sordu.

"8 Ağustos gecesi yüksek dozda uyku ilacından ölmüş.

Ölümün kaza mı, intihar mı, cinayet mi olduğu konusunda hiçbir kanıt bulunamamış."

"Bence onun ölümüyle, Zenci Adasındaki ölümler arasında bir bağlantı var."

"Aynı kanıdayım efendim."

Müdür Yardımcısı masaya olanca gücüyle bir yumruk indirdi.

"Çıplak kayalardan oluşan bir adada on kişi ölüyor ve biz katili bulamıyoruz! Olur şey değil!"

"Katilin kendini Tanrısal adaleti yerine getirmekle görevli sayan bir akıl hastası olduğu belli. Yasaların dokunamadığı suçluları cezalandırmak istemiş, gerçekten suçlu olup olmadıklarına bakmadan on kişiyi adaya toplamış ve öldürmüş."

"İyi ama, amacına ulaştıktan sonra adadan nasıl kaçtı?"

"Bence katil, adadaki on kişiden biri efendim. Başka türlü olamaz. Vera Claythorne ve Emily Brent adada bulundukları süre içinde günlük

tutmuşlar, yargıçla Blore da bazı notlar almışlar. Bunlardan anlaşıldığına göre, ölümler şu sırayla meydana gelmiş. Marston, Bayan Rogers, MacArthur, Rogers, Bayan Brent, Yargıç Wargrave. Yargıcın ölümünden sonra, Vera doktorun gece evi terkettiğini Blore'la Lombard'ın da onu izlediklerini yazmış. Bu konuda Blore'un not defterinde sadece iki sözcük var: Armstrong kayboldu... Armstrong'un denizde boğulduğunu biliyoruz efendim. Konukları teker teker temizledikten sonra kendini denize atıp intihar etmiş olabilir. Ama 13 Ağustosta cesetleri inceleyen doktor, Armstrong'un boğulduktan sonra en azından on saat denizde kaldığını söyledi. Ayrıca ceset, uzun süre iki kayanın arasına sıkışıp kalmış, daha sonra biri tarafından kıyıya sürüklenmiş. Kayalarda saç ve kemik parçalarına, kan izlerine rastlandı. Bu durumda, doktorun ölümünden sonra adada bir canlının bulunduğu anlaşılır. Cesedi kıyıya çeken Vera, Lombard ya da Blore olabilir. Lombard'ın cesedi, doktorunkinin yakınındaydı. Vera kendi yatak odasında asılmış olarak bulundu. Blore'un cesedi ise terastaydı. Başı ağır, mermer bir masa saatiyle ezilmişti. Saatin üst kat penceresinden atıldığı anlaşılıyordu."

"Hangi pencereden?"

"Vera'nın yatak odasının. Şimdi cinayetleri ayrı ayrı ele alalım. Lombard'ın Blore'u öldürdüğünü, sonra kızı ilaçla uyutup astığını, sonra da sahile inip tabancayla intihar ettiğini varsayalım. Ne var ki tabanca sahilde değil, Wargrave'in oda kapısının önünde bulundu, üstünde de Vera'nın parmak izleri vardı."

"Öyleyse kız sahilde Lombard'ı vurduktan sonra eve döndü, tabancayı yargıcın kapısının önünde düşürdü, sonra Blore'un kafasına saati attı, sonra da kendisini astı."

"Mantıklı görünüyor. Ama kızın yatak odasındaki sandalyelerden birinde, ayakkabılarına takılmış yosun bulduk. Görünüşe göre, Vera sandalyeye çıkmış, ipi boynuna geçirmiş ve sandalyeyi tekmelemiş. Gelgelelim sandalye devrilmiş değildi, arkası duvara dayalı duruyordu. Demek ki kızı başka biri astı. Geriye Blore kalıyor. Ama kimse başına saatle vurarak canına kıymaz. Zaten Blore canına kıyacak bir tip değildi."

"Haklısın. Bütün bunlar, adada on konuktan başka birinin daha olduğunu gösteriyor. Cinayetleri işledikten sonra ortadan yok olan birinin... Ama bu kişi adanın neresinde saklandı, sonra nasıl kaçtı? Kasaba halkı o fırtınada hiç kimsenin adayı terkedemeyeceğinden emin."

Müfettiş Maine çaresizlikle içini çekerek, "İşin içinden çıkamıyorum bir türlü," diye mırıldandı.

FİNAL

Bir süre sonra, Emma Jane adında bir balıkçı teknesinin kaptanı Scotland Yard'a denizde şişe içinde bulduğu şu mektubu gönderdi:

"İç dünyamın çelişkilerle dolu olduğunu daha çocukluğumda anlamıştım. Çok geniş bir hayal gücüm vardı. Serüven romanlarında, önemli mektupların şişelere konulup denize atıldığını okurken delice bir heyecan duyardım. Ben de itiraflarımı bir şişeye koyup dalgalara bırakıyorum. Zenci Adasının esrarı, büyük bir olasılıkla sonsuza dek çözülmeyecek.

Garip bir çocuktum. Bahçede yakaladığım küçük hayvanları öldürmekten zevk alırdım. Öldürme sanatının bütün inceliklerini küçük yaşlarda öğrenmiştim. Ama adil davranırdım. Suçsuz bir canlının benim yüzümden acı çekmesine dayanamaz, kurbanlarımı ölümü hak etmiş suçlular arasından seçerdim. Bir ruh doktoru bu çelişkili duygularımı çok iyi anlayacaktır sanırım.

Meslek olarak yargıçlığı seçtim. Suç ve ceza beni hep büyülemiştir. Karşıma getirilen suçluların, ölüme gitmekte olduklarını hissettiklerinde çektikleri korku bana sonsuz bir zevk verirdi. Adım 'İdamcı'ya çıkmıştı. Oysa meslek yaşamım boyunca tek bir masumu bile ipe göndermiş değilim. Bu arada Edward Seton davasından söz etmeden geçemeyeceğim. Sanığın görünüşü ve davranışları jüri üstünde olumlu etki bırakmıştı. Ama kanıtlar ve tecrübelerim bana bu adamın suçlu olduğunu söylüyordu. Seton konusunda adil bir karar verdiğimden bugün de eminim.

Son yıllarda duygularımda bir değişiklik başlamıştı. Katilleri cezalandırmak yerine, cinayet işlemek istiyordum. Eşine rastlanmadık,

kusursuz bir cinayet... Bir gün bir doktor arkadaşım pek çok suçun cezasız kaldığını söyledi ve bir örnek verdi. Yaşlı bir kadın hastası, yanında çalışan uşakla hizmetçinin kasıtlı ihmalleri yüzünden ölmüştü. Uşak ve hizmetçi hanımlarının ölümünden maddi çıkar sağlamışlardı tabii. Her şey böyle başladı, izleyeceğim yol önümde belirmişti. Bir değil, bir dizi cinayet işlemeyi kararlaştırdım. Yasaların pençesinden kurtulan suçluları ben cezalandıracaktım. Cinayetler, çocukluğumdan anımsadığım On Küçük Zenci şiirine uygun olarak işlenecekti.

Kurbanlarımı gizlice belirlemeye başladım. Eş dostla sohbet sırasında cezasız kalan suçlardan söz açıyor ve şaşırtıcı sonuçlar alıyordum. Dr. Armstrong'un sarhoşluk yüzünden bir hastasını ameliyat masasında öldürdüğünü yaşlı bir hastabakıcıdan öğrendim. MacArthur'un karısının aşığını bile bile ölüme yolladığını klüpte rastlantı eseri duydum. Lombard'ın ordudaki yasadışı işlerini Amazon'dan yeni dönmüş bir gezgin, Bayan Brent'le intihar eden genç hizmetçisinin öykülerini ise Majorka'ya yaptığım bir seyahatte tanıdığım bir adam anlattı. Marston'un, Claythorne'un, Blore'un işledikleri suçları da böyle sohbetler sırasında öğrendim.

Dokuz kurban bulmuştum. Bir kurbana daha ihtiyacım vardı. Aklıma Morris geldi. Karanlık işler yapan, pis bir yaratıktı. Bir arkadaşımın kızını beyaz zehire alıştırmış, zavallının intihar etmesine neden olmuştu. Bu arada, elimi de çabuk tutmam gerekiyordu. Ölümcül bir hastalığa yakalanmıştım çünkü. Doktorum fazla ömrüm kalmadığını söylemişti. Adayı, Morris aracılığıyla satın aldım. Gereken bütün hazırlıkları da o yaptı. Kurbanlarımı adaya davet etmek hiç zor olmamıştı. Böylece hepimiz 8 Ağustos günü adaya ayak bastık. Morris'in hesabını önceden görmüştüm. Midesinden rahatsızdı. Bana çok iyi geldiğini söyleyerek ona bir ilaç verdim, gece yutmasını tembihledim. Morris'in çok tedbirli bir adam olduğunu biliyordum. Ölümünden sonra evrakları didik didik edilse bile, beni ele verecek en küçük bir ize rastlanmayacağından emindim.

Cinayetlerin sırasını, suçluluk derecesine göre ayarladım.

Suçu hafif olanlar önce öleceklerdi. Bu nedenle, ilkin Marston'la Bayan Rogers'ın işlerini bitirdim. Hanımlarının ölümü olayında kocasına alet olan Bayan Rogers uykusunda öldü. Marston pek çoğumuz gibi sorumluluk

duygusundan yoksun bir insandı. Küçük çocukları bilerek değil, kazayla öldürmüştü. Öbür canilerle bir tutulamazdı. Polis bu iki kişinin ölüm nedenlerini kolayca ortaya çıkaracaktır. Potasyum siyanür evlerde böcek öldürücü olarak kullanılan ve kolay sağlanabilen bir zehirdir. Yanımda bir miktar getirmiştim. Plaktaki sesin suçlamalarının ardından odaya çöken gergin havada, Marston'un içkisine zehir koymak çocuk oyuncağı gibi bir şeydi. Son zamanlarda sancılarım çok arttığı için, doktorum bana etkili bir uyku ilacı vermişti. Sancılarıma karşın, günlük dozu kullanmamış; biriktirmiştim. Rogers karısına götüreceği konyak kadehini bir ara masaya bırakınca ilacı kadehe boca ettim. Generalin ölümü de kolay oldu. Kimseye görünmeden terastan ayrıldım, ihtiyarı öldürüp hemen geri döndüm. Öyle dalgındı ki, arkasından sokulduğumu duymadı bile.

Daha sonra bir arama yapıldı ve adada biz yedi kişiden başka canlı bulunmadığı anlaşıldı. Herkes birbirinden kuşkulanmaya başlamıştı. Plana göre bir yardımcıya ihtiyacım vardı. Bu iş için Dr. Armstrong'u seçtim. Beni uzaktan tanır, meslektaşlarım arasındaki saygınlığımı bilirdi. Katil olabileceğim aklının ucundan geçmezdi. Lombard'dan kuşkulanıyordu zaten. Aynı kanıda olduğumu ve Lombard'ı tuzağa düşürmek için bir plan kurduğumu söyleyerek onu kandırdım. Rogers'ı, 10 Ağustos sabahı odun kırdığı sırada öldürdüm. Cesedin bulunmasından sonra meydana gelen kargaşalıktan yararlanarak Lombard'ın odasından tabancasını aldım. (Lombard'a, yanına tabanca almasını söylemesi için, Morris'e talimat vermiştim.) Kahvaltı sofrasında, Bayan Brent'in fincanına kahve koyarken biraz da uyku ilacı koydum. Onu yemek odasında bırakıp dışarı çıktık. Az sonra odaya gizlice girdiğimde yarı baygın durumdaydı. Boynuna bir miktar siyanür karışımı şırınga ettim. Camda vızıldayan eşek arısı çocukça bir oyundu. Ama hoşuma gitmişti. Şiire elden geldiğince bağlı kalmaya çalışıyordum.

Daha sonra benim önerimle üstlerimiz ve bütün ev dikkatle arandı. Tabancayı emin bir yere saklamıştım. Yanımda getirdiğim uyku ilacıyla zehir de bitmişti zaten. Armstrong'a, planımızı uygulamanın tam sırası olduğunu söyledim. Plan şuydu: Ben ölü rolü yapacaktım, böylece katili tuzağa düşürecektik. Doktorun bu işe aklı yatmıştı. Planı hemen o gece

uyguladık. Alnıma yapıştırılan biraz kırmızı çamur, kırmızı banyo perdesi ve gri yün çilelerinden yapılmış peruk dekoru tamamladı. Elektrik olmadığından, titrek mum ışığı da işi kolaylaştırdı. Odasına astığım yosunlar, Vera'nın çığlıklarla evi ayağa kaldırmasına yetti. Herkes yukarı koşunca ölmüş pozu aldım. Armstrong da rolünde çok başarılı oldu. Beni odama taşıyıp yatağıma yatırdılar. O gece saat ikide doktorla dışarıda buluşacaktık. Onu evin arkasındaki kayalığa çıkardım. Hiçbir şeyden kuşkulanmıyordu. On Küçük Zenci şiiri aklına gelseydi, benden korkması gerektiğini anlardı elbet. 'Birini balık yuttu...' Ama balığı yutan doktor oldu. Kayalıktan aşağı bakıp mağaraya benzer bir şey gördüğümü söyledim. Eğilip bakmaya davranınca da onu aşağı ittim. Soluğu azgın dalgaların arasında aldı. Sonra eve döndüm. Blore'un duyduğu, benim ayak seslerimdi. Birkaç dakika sonra Armstrong'un odasındaydım. Biri duysun diye, özellikle gürültü ederek odadan çıktım. Merdivenin sonuna vardığımda yukarıda bir kapı açıldı. Peşimden inen her kimse, ben ön kapıdan çıkarken gölgemi görmüş olmalıydı. Evin çevresinden dolanıp açık bıraktığım pencereden yemek odasına girdim, pencereyi kapadım. Sonra zenci biblolarından birini aldıktan sonra camı kırıp çıktım, usulca odama süzülüp yattım. Evi bir daha arayacakları belliydi, ama cesetlere dikkatli bakmayacaklarını biliyordum. Nitekim, üstümdeki çarşafı ucundan şöyle bir kaldırıp yüzüme baktıktan sonra gittiler.

Bu arada Lombard'ın tabancasını yerine koyduğumu söylemeyi unuttum galiba. Arama sırasında tabancayı kilere, bisküvi kutularından birine saklamıştım. Kırmızı banyo perdesi halının, gri yün çileleri de her zaman oturduğum koltuğun minderinin altındaydı.

Avın en heyecanlı anı gelip çatmıştı sonunda. Adada, birbirlerinden çılgınca korkan üç kişi kalmıştı. Bunlardan birinin elinde tabanca vardı. Onları pencereden gözetliyordum. Blore'un eve doğru yaklaştığını görünce, Vera'nın odasına koşup ağır mermer saati kaptım ve Blore'un kafasına fırlattım. Kızın Lombard'ı vuruşunu da pencereden izledim. Gözüpek bir kız olduğunu daha ilk görüşümde anlamıştım. Lombard ölür ölmez, Vera'nın odasını hazırladım. Çok ilginç bir psikolojik deneye girişmiştim. Genç kızın vicdan azabı ve içinde bulunduğu sinir gerginliği kendini öldürmesine

yetecek miydi? Yeteceğini tahmin ediyordum. Yanılmamışım. Vera kendini gözlerimin önünde astı. O sırada gardrobun yanına sinmiştim. İşi kolaylaştırmak için kızın altından sandalyeyi çektim ve götürüp duvara dayadım. Sonra odadan çıktım. Vera'nın düşürdüğü tabancayı buldum ve parmak izi bırakmamaya özen göstererek yerden aldım.

İtiraflarım bitmek üzere. Az sonra kâğıtları bir şişeye koyup denize atacağım.

Neden? Evet, neden? Kimsenin içinden çıkamayacağı karmaşık bir cinayet işlemeyi yıllardır istiyordum. Gelgelelim bir sanatçının doyum bulması, yapıtının başkaları tarafından beğenilmesi, alkışlanmasıyla olanaklıdır ancak. Bunu yeni anlıyorum. Ben de, zekâm ve kurnazlığımdan ötürü hayranlık toplamak isteyen bir zavallıyım.

Zenci Adasının esrarı, sanırım çözülmeden kalacak. Polis benim tahmin edemeyeceğim kadar kurnazsa, o başka elbet! Cinayetlerin bütün kusursuzluğuna karşın, yine de ortada üç ipucu var. Birincisi: Polis, Seton'un suçlu olduğunu çok iyi biliyor. Böylelikle adada ölü bulunanlardan birinin ötekiler gibi suçlu olmadığını anlayacak ve katilin, yani suçluları cezalandıran kişinin, o kişi olduğu sonucuna varacaktır. İkinci ipucu şiirlerin on ikinci dizesinde. 'Birini balık yuttu... Yani doktorun aldatılarak öldürüldüğü apaçık belli. Bu noktadan yola çıkılırsa, sağ kalan dört kişi içinde sadece benim, doktoru aldatabilecek durumda olduğum anlaşılır. Üçüncü ipucu ise simgesel. Cesedimin alnında kırmızı bir leke olacak. Tanrı'nın lanetine uğrayan Kabil'in işareti.

Mektubu denize attıktan sonra odama çıkacağım. Gözlüğüm çok sağlam bir lastik kordona bağlı. Kordonu kapı tokmağından geçirip tabancaya takacağım ve yatağıma uzanıp gözlüğü gövdemin altına yerleştireceğim. İpek mendille tutarak tabancanın tetiğini çekince kolum yana düşecek, serbest kalan tabanca, lastiğin boşalmasıyla kapı tokmağına çarpıp odanın dışına fırlayacak, kordon da gövdemin altında bulunan gözlüğün yanında masum masum sallanacak. Cesedim, kader arkadaşlarımın günlüklerinde belirttikleri gibi alnında bir kurşun deliğiyle yatakta bulunacak. Cesetler çok geç inceleneceği için, ölüm saati tam olarak saptanamayacak ve kurbanların ölüm sıraları, anı defterlerinde yazıldığı gibi kabul edilecek.

Deniz sakinleştiğinde adaya insanlar dolacak ve herkes Zenci Adasının hiçbir zaman çözülmeyecek olan esrarıyla karşı karşıya kalacak. İtiraflarım bulunmazsa tabii.

Lawrence Wargrave"

-SON-